

Liahona

Yleiskonferenssi- puheet

Uusia seitsenkymmeniä,
uusi Nuorten Miesten
ylin johtokunta sekä
uusi neuvonantaja
Alkeisyhdistyksen ylimpään
johtokuntaan kutsuttu

Kolmesta uudesta
temppeleistä ilmoitettu

© GREG OLSEN, KOPIOINTI KIELLETTY

Greg Olsenin teos Tie Emmaukseen

*"Samana päivänä oli kaksi opetuslasta menossa Emmaus-nimiseen kylään. --
Heidän siinä puhellessaan ja pohdiskellessaan Jeesus itse liittyi heidän seuraansa ja kulki heidän kanssaan. --
Kun hän sitten aterioi heidän kanssaan, hän otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi leivän ja antoi sen heille.
Silloin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänet. Mutta samassa hän jo oli poissa heidän näkyvistään.
He sanoivat toisilleen: 'Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän kulkiessamme puhui
meille ja opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?'" (Luuk. 24:13, 15, 30–32.)*

Yleinen naisten kokous

- 8 **Täyttäkäämme kotimme valolla ja totuudella**
Cheryl A. Esplin
- 11 **Jumalan perhe**
Carole M. Stephens
- 14 **Perhejulistuksen puolustajia**
Bonnie L. Oscarson
- 17 **Lohduttaja**
Presidentti Henry B. Eyring

Lauantain aamukokous

- 22 **"Toisenlaista paastoa minä odotan"**
Presidentti Henry B. Eyring
- 26 **Onnensuunnitelma**
Presidentti Boyd K. Packer
- 29 **Yhdessä me ylennymme**
Linda K. Burton
- 32 **Vertaus kylväjästä**
Vanhin Dallin H. Oaks
- 36 **Päättäkää uskoa**
Vanhin L. Whitney Clayton
- 39 **Miksi avioliitto ja perhe ovat tärkeitä - kaikkialla maailmassa**
Vanhin L. Tom Perry

Lauantain iltapäiväkokous

- 43 **Kirkon virkailijoiden hyväksyminen**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2014**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Tilastoraportti 2014**
Brook P. Hales
- 46 **Sen tähden he tukahduttivat pelkonsa**
Vanhin David A. Bednar
- 50 **Miksi avioliitto, miksi perhe**
Vanhin D. Todd Christofferson
- 54 **Evankeliumin musiikkia**
Vanhin Wilford W. Andersen
- 56 **Myöhempien aikojen pyhät jatkavat yrittämistä**
Vanhin Dale G. Renlund
- 59 **Todella hyviä ja vilpittömiä**
Vanhin Michael T. Ringwood
- 62 **Herra on minun valoni**
Vanhin Quentin L. Cook

Yleinen pappeuskokous

- 67 **Suurenmoisin nuorten aikuisten sukupolvi**
Vanhin M. Russell Ballard
- 70 **Kyllä, me voimme voittaa, ja me voitamme!**
Vanhin Ulisses Soares
- 77 **Isyys - iankaikkinen päämäärämme**
Larry M. Gibson
- 80 **Aitoudesta**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 84 **Pappeus ja henkilökohtainen rukous**
Presidentti Henry B. Eyring
- 88 **Pappeus - pyhä lahja**
Presidentti Thomas S. Monson

Sunnuntain aamukokous

- 91 **Temppelin siunauksia**
Presidentti Thomas S. Monson
- 93 **Paluu uskoon**
Rosemary M. Wixom
- 96 **Etsikää Herraa**
Vanhin José A. Teixeira
- 98 **Onko se teistä yhä ihmeellinen?**
Piispa Gérald Caussé
- 101 **Tuhlaajapoikaa odottamassa**
Vanhin Brent H. Nielson
- 104 **Siin yhtyy totuus, rakkaus**
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 107 **Armon lahja**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

Sunnuntain iltapäiväkokous

- 111 **Tahdonvapauden säilyttäminen ja uskonnonvapauden suojeleminen**
Vanhin Robert D. Hales
- 114 **Pysykää puun luona**
Vanhin Kevin W. Pearson
- 117 **Evankeliumin iankaikkinen näkökulma**
Vanhin Rafael E. Pino
- 119 **Tulkoon Sinun valtakuntasi**
Vanhin Neil L. Andersen
- 123 **Jos sinä otat vastuun**
Vanhin Jorge F. Zeballos
- 126 **Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja ottakaa maa valtaanne**
Vanhin Joseph W. Sitati
- 129 **Lepopäivä on ilon päivä**
Vanhin Russell M. Nelson
- 72 **Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat**
- 133 **Konferenssikertomusten hakemisto**
- 134 **He puhuivat meille: Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme**
- 136 **Kirkon uutisia**

185. vuosikonferenssi

Lauantai-illan yleinen naisten kokous 28. maaliskuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Linda K. Burton. Alkurukous: Beverly Tingey. Loppurukous: Reyna I. Aburto. Musiikki: Utahin Salt Laken, Murrayn, Kamasin ja Park Cityn vaarujen yhdistetty Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Apuyhdistyksen kuoro, johtajana Erin Pike Tall, urkurina Linda Margetts. Laulut: "Niin varma on perustus", *MAP-lauluja*, 43; musiikkiesitys "Jumalan perhe", Neeley, sovitus Zabriskie, julkaisematon; "From Homes of Saints Glad Songs Arise", *Hymns*, 297, sovitus Wilberg, julkaisematon; sikermä: "Kotiin juhlan tuntu saa", *MAP-lauluja*, 185; "Jos vain lausumme lempeät sanat", *MAP-lauluja*, 153; "Rakkaus tuo", *MAP-lauluja*, 66, sovitus Tall/Margetts, julkaisematon.

Lauantain aamukokous 4. huhtikuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Timothy J. Dyches. Loppurukous: vanhin Larry J. Echo Hawk. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: "Johda meitä, Jehovamme", *MAP-lauluja*, 42; "Kiitetty Jumala!", *MAP-lauluja*, 40; "Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain", *MAP-lauluja*, 144, sovitus Zabriskie © HolySheet Music.com, julkaisija Plum; "Laella kukkulan", *MAP-lauluja*, 4; "Jeesuksen luokse", *MAP-lauluja*, 73, sovitus Murphy, julkaisematon; "Uskon Kristukseen", *MAP-lauluja*, 80, sovitus Wilberg, julkaisija Jackman.

Lauantain iltapäiväkokous 4. huhtikuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: Jean A. Stevens. Loppurukous: vanhin Randy D. Funk. Musiikki: Utahin Davisin ja Weberin piirikuntien nuorten naimattomien aikuisten vaarujen yhdistetty kuoro, johtajana Sonja Sperling, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: "Kiitos nyt Herran", *MAP-lauluja*, 37, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; "Oi Jeesuksen laupeus", *MAP-lauluja*, 116, sovitus Murphy, julkaisematon; "Kiitos, Luojamme, profeetasta", *MAP-lauluja*, 10; "Herran työhön käyn", *MAP-lauluja*, 160, sovitus Elliott, julkaisija Jackman.

Lauantai-illan yleinen pappeuskokous 4. huhtikuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: David L. Beck. Loppurukous: vanhin Robert C. Gay. Musiikki: pappeudenhaltijoiden kuoro Brigham Youngin yliopistosta, johtajana Ronald Staheli, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: "Vuorten suojasta Sulle kiitos", *MAP-lauluja*, 21, sovitus Tom Durham, julkaisija Jackman; "On This Day of Joy and Gladness", *Hymns*, 64, sovitus Staheli, julkaisematon; "Kansat, te kuulkaa", *MAP-lauluja*, 172; "Mestari, myrsky on suuri", *MAP-lauluja*, 59, sovitus Staheli, julkaisematon.

Sunnuntain aamukokous 5. huhtikuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: Linda S. Reeves. Loppurukous: vanhin Kevin S. Hamilton. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott. Laulut: "On Herra Kuningas!", *MAP-lauluja*, 29; "Hän on noussut!", *MAP-lauluja*, 123, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Consider the Lilies", Hoffman, sovitus Lyon, julkaisija Jackman; "Hän elää, Vapahtajani", *MAP-lauluja*, 82; "Jeesus on noussut", *Lasten laulukirja*, s. 44, sovitus Murphy, julkaisematon; "Kristus ylösnoussut on", *MAP-lauluja*, 124, sovitus Wilberg, julkaisematon.

Sunnuntain iltapäiväkokous 5. huhtikuuta 2015

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin S. Gifford Nielsen. Loppurukous: vanhin Koichi Aoyagi. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: "Mä tiedän, että elää Hän", *MAP-lauluja*, 81, sovitus Wilberg, julkaisematon; "Hän antoi Poikansa", *Lasten laulukirja*, s. 20–21, sovitus Hofheins, julkaisematon; "Kuningas kuningasten", *MAP-lauluja*, 28; "Kerrothan taas Jeesuksesta", *Lasten laulukirja*, s. 36, sovitus Murphy, julkaisematon; "Sua tahdon seurata", *MAP-lauluja*, 142, sovitus Murphy, julkaisematon.

Konferenssipuheet saatavana

Yleiskonferenssipuheet ovat saatavana verkossa monilla kielillä. Mene osoitteeseen conference.

lds.org ja valitse kieli. Puheet ovat saatavana myös evankeliumiaiheisen kirjaston mobiili-sovelluksena. Englanninkielisiä video- ja äänitallenteita saa myös jakelukeskuksista yleensä kuuden viikon kuluessa yleiskonferenssista. Tietoa siitä, miten yleiskonferenssi on saatavana vammaisille jäsenille tarkoitetuissa formaateissa, on sivustolla disability.lds.org.

Kotiopetus- ja kotikäyntiopetusanommat
Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetusnämäksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käytte.

Kannessa

Edessä: valokuva Cody Bell.
Takana: valokuva Leslie Nilsson.

Konferenssin valokuvat

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä tallensivat Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade ja Christina Smith; valokuva auringonkukista Quentin L. Cookin perheen luvalla; lentokoneessa Craig Marshall Jacobsen; Woodburyssä Minnesotassa Yhdysvalloissa Sandra Wahlquist; McMinnvillessä Oregonissa Yhdysvalloissa Jade West; Abidjanissa Norsunluurannikolla Lucien ja Agathe Affoue sekä Philippe ja Annelies Assard; Perpignanissa Ranskassa Renee Castagno; Helsingissä Suomessa Kukka Friström; Johannesburgissa Etelä-Afrikassa Christoffel Goldenin perheen luvalla; Vatikanissa Humanum; Bangkokissa Thaimaassa Sathit Kaivaivatana; Mumbaissa Intiassa Wendy Keeler; Montrealissa Quebecissa Kanadassa Laurent Lucuix; Ciudad del Carmenissa Campechessa Meksikossa Hector Manuel Hernandez Martinez; San Martín de Los Andesissa Neuquénissa Argentiinassa Colton Mondragon; Hongkong, *National Geographic* -kilpailun valokuva Brian Yan; Natalissa Rio Grande do Nortessa Brasiliassa Clebher Tex; ja Lontoossa Englannissa Kami Weddick. Sivun 77: kuvitus Brian Call.

**TOUKOKUU 2015, 67. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 12565 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert A. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Lisa Carolina López

toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelut: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäälikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W.

Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rctestockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilaushinta: 7,50 €

Toimitakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitint, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdu, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä.

Tekijänoikeutta koskevat kysymykset

tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 67 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181)

is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.

North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at

Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include

address label from a recent issue; old and new address *must* be included.

Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at

address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders

(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND

MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church

Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Puhujahakemisto

Andersen, Neil L., 119
Andersen, Wilford W., 54
Ballard, M. Russell, 67
Bednar, David A., 46
Burton, Linda K., 29
Causé, Gérald, 98
Christofferson, D. Todd, 50
Clayton, L. Whitney, 36
Cook, Quentin L., 62
Esplin, Cheryl A., 8
Eyring, Henry B., 17, 22, 84
Gibson, Larry M., 77
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 111
Holland, Jeffrey R., 104
Jergensen, Kevin R., 45
Monson, Thomas S., 88, 91
Nelson, Russell M., 129
Nielsen, Brent H., 101
Oaks, Dallin H., 32
Oscarson, Bonnie L., 14
Packer, Boyd K., 26
Pearson, Kevin W., 114
Perry, L. Tom, 39
Pino, Rafael E., 117
Renlund, Dale G., 56
Ringwood, Michael T., 59
Sitati, Joseph W., 126
Soares, Ulisses, 70
Stephens, Carole M., 11
Teixeira, José A., 96
Uchtdorf, Dieter F., 43, 80, 107
Wixom, Rosemary M., 93
Zeballos, Jorge F., 123

Aihehakemisto

Aadam ja Eeva, 26, 46, 50,
104, 117
Aktivointi, 93, 101
Armo, 36, 46, 50, 59, 80,
104, 107
Avoliitto, 14, 26, 29, 39, 50,
67, 126
Epäily, 36, 93, 101
lankaikkinen elämä, 114, 117
Ihme, 98, 119
Ilmoitus, 84
Ilo, 26, 93, 96
Instituutti, 67
Isyy, 14, 29, 77
Isä Jumala, 11, 77
Jeesus Kristus, 17, 36, 46,
50, 62, 67, 77, 80, 91, 93,
96, 101, 104, 107, 111,
114, 119
Joseph Smith, 8, 111
Jumalallinen luonne, 11, 126
Kestäminen, 114
Kirkon kasvu, 45, 119
Kirkon tehtävät, 59, 88
Kiusaus, 70
Koti, 8, 14, 54, 62
Kotiopetus, 84
Kärsivällisyys, 54, 101, 129
Kääntymys, 32, 56, 93
Lepopäivä, 36, 62, 67, 129
Liitot, 11, 17, 29, 46, 59,
114, 129
Lähetystyö, 91, 111, 126
Moraali, 26
Mormonin kirja, 8, 114
Myötätunto, 11, 17
Nuoret aikuiset, 67
Näkökulma, 117, 119
Nöyryys, 59, 84
Opetuslapsuus, 32, 59, 67,
80, 114, 123
Paasto, 22, 67, 84, 129
Palveleminen, 22, 59, 80,
84, 129
Pappeus, 77, 84, 88
Parannus, 26, 56, 107

Pelastussuunnitelma, 14, 26,
50, 111, 117, 126
Pelko, 46
Perhe, suku, 8, 11, 14, 26, 39,
50, 62, 101, 126, 129
Pornografia, 67, 70
Pyhien kirjoitusten tutki-
minen, 98, 129
Pyhä Henki, 8, 17, 54, 84,
98, 111
Pääsiäinen, 91, 104, 107
Rakkaus, 11, 26, 29, 50, 62,
80, 96, 101, 104
Rauha, 17, 46, 91
Rukous, 22, 84, 91, 114
Seminaari, 67
Siunaukset, 22, 36, 88, 91
Sovitus, 17, 46, 50, 56, 62,
70, 96, 104, 107, 123
Sukututkimus, 129
Suvaitsevaisuus, 111
Tahdonvapaus, 36, 70,
111, 123
Tekniikka, 67, 96
Tempelit, 26, 91
Todistus, 36, 67, 70, 80,
93, 101
Toinen tuleminen, 119
Toivo, 36, 101, 117
Totuus, 8
Treffit ja seurustelu, 67
Tärkeysjärjestys, 32
Usko, 36, 46, 62, 84, 93, 98,
101, 114
Uskonnonvapaus, 111
Valo, 8, 36
Vanhemmuus, 14, 39, 50, 54,
126, 129
Vastoinvälyt, 11, 17, 36,
62, 91, 96, 117, 119
Velvollisuus, 88, 123
Ykseys, 11, 62
Ylösnousemus, 104, 107
Ystävystyminen, 93
Ystävällisyys, 29
Äitiys, 14

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 185. vuosikonferenssin kohokohtia

Yleiskonferenssin puheiden aiheet annetaan, mutta niitä eivät anna kuolevaiset auktoriteetit vaan Pyhän Hengen vaikutus”, selitti kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Dallin H. Oaks (s. 32). Innoittavassa yleiskonferenssissa, joka alkoi yleisellä naisten kokouksella ja päättyi pääsiäissunnuntaina, puhujat käsittelivät perhettä, paastoa, temppelityötä, opetuslapsuutta, lepopäivää ja Vapahtajan sovitusta sekä monia muita evankeliumin periaatteita (ks. s. 3).

Seuraavassa on muutamia kohokohtia:

- Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti uusista temppeleistä, jotka rakennetaan Abidjaniin

Norsunluurannikolle, Port-au-Princeen Haitiin ja Bangkokiin Thaimaahan. Hän sanoi niistä: ”Mitä suurenmoisia siunauksia onkaan varattuna uskollisille jäsenillemme näillä alueilla ja todellakin kaikkialla, missä temppeleitä on eri puolilla maailmaa” (s. 91).

- Kirkon jäsenet hyväksyivät viisi uutta jäsentä seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin, uuden Nuorten Miesten ylimmän johtokunnan ja uuden neuvonantajan Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan.
- Vuosittaisessa tilastoraportissa kerrottiin, että kirkon jäseniä on 15,3 miljoonaa, vaarnoja 3 114 ja piirejä

561. Viime vuonna vihittiin kolme uutta temppeliä, joten toiminnassa olevia temppeleitä on nykyään yhteensä 144.

- Konferenssi tulkattiin 95 kielelle. Viime lokakuussa aloitetun uudistuksen myötä kolme puhujaa esitti puheensa jollakin muulla kielellä kuin englanniksi.

Pääsiäisviikonloppuna pidetyissä kokouksissa useat puhujat todistivat Vapahtajan ylösnousemuksesta. ”Hän on Jumalan Poika”, todisti presidentti Thomas S. Monson. ”Juuri Hän nousi haudasta sinä ensimmäisenä pääsiäis-aamuna tuoden mukanaan ikuisen elämän lahjan kaikille Jumalan lapsille.” (S. 93.) ■

Cheryl A. Esplin

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Täyttäkäämme kotimme valolla ja totuudella

Kestääksemme maailman paineita meidän ja meidän perheemme on täyttyvä valolla ja evankeliumin totuudella.

Sydämeni täyttyi Hengellä, kun kuuntelin noiden perheiden opettavan pyhää totuutta: ”Perhe on Jumalan.”¹ Innoittava musiikki on vain yksi monista tavoista, joilla voimme tuntea Hengen kuiskaavan meille ja täyttävän meidät valolla ja totuudella.

Ajatus valolla ja totuudella täyttymisestä tuli erityisen tärkeäksi minulle erään monien vuosien takaisen kokemuksen ansiosta. Osallistuin kokoukseen, jossa Nuorten Naisten pääneuvottelukunnan jäsenet opettivat, miten luodaan hengellisesti vahva perhe ja koti. Havainnollistaakseen sitä yksi Nuorten Naisten johtaja piteli kädessään kahta limonaditölkkiä. Toisessa kädessä hänellä oli tyhjä tölkki ja toisessa kädessä avaamaton tölkki, joka oli täynnä limonadia. Ensinnä hän puristi tyhjää tölkkiä. Se alkoi taipua ja sitten rusentui paineen alla. Seuraavaksi hän puristi toisessa kädessään avaamattomaa tölkkiä. Se kesti. Se ei taipunut eikä rusentunut niin kuin tyhjä tölkki – koska se oli täynnä.

Vertasimme tätä havaintoesitystä omaan elämäämme, kotiimme ja perheeseemme. Kun olemme täytyneet Hengellä ja evankeliumin totuudella,

meillä on voima kestää maailman ulkopuolisia voimia, jotka ympäröivät meitä ja kohdistuvat meihin. Mutta jos emme ole täytyneet hengellisesti, meillä ei ole sisäistä voimaa vastustaa ulkopuolisia paineita, ja me voimme rusentua, kun voimat kohdistuvat meihin.

Saatana tietää, että kestääksemme maailman paineita meidän ja meidän perheemme on täyttyvä valolla ja evankeliumin totuudella. Niinpä hän tekee kaiken voitavansa heikentääkseen, vääristääkseen ja hävittääkseen evankeliumin totuuden ja pitääkseen meidät erossa tuosta totuudesta.

Monet meistä on kastettu ja me olemme saaneet Pyhän Hengen lahjan, jonka tehtävänä on ilmoittaa ja opettaa totuus kaikesta.² Etuoikeudesta tuohon lahjaan seuraa vastuu etsiä totuutta, elää tuntemamme totuuden mukaan sekä kertoa totuudesta muille ja puolustaa sitä.

Yksi paikka, jossa me pyrimme parhaiten täyttymään valolla ja totuudella, on kotimme. Kuulemamme laulun kertosakeen sanat kertovat perheen tehtävästä: ”Perhe mua muistuttaa, Isä meitä rakastaa.”³ Perhe on Herran työpaja maan päällä auttamassa meitä oppimaan evankeliumia ja elämään sen

mukaan. Tullessamme perheeseemme me saamme pyhän velvollisuuden auttaa toinen toisemme hengellisessä vahvistamisessa.

Luja iankaikkinen perhe ja Hengen täyttämä koti eivät ole itsestäänselvyys. Ne vaativat paljon ponnistelua, ne vaativat aikaa, ja ne edellyttävät, että jokainen perheenjäsen tekee osansa. Jokainen koti on erilainen, mutta jokainen koti, jossa edes yksi sen jäsenistä etsii totuutta, voi vaikuttaa.

Meitä neuvotaan jatkuvasti lisäämään hengellistä tietämystämme rukouksella sekä tutkimalla ja pohtimalla pyhiä kirjoituksia ja elävien profeettojen sanoja. Yleiskonferenssipuheessaan, joka käsitteli todistuksen saamista

valosta ja totuudesta, presidentti Dieter F. Uchtdorf sanoi:

”Ikuinen ja kaikkivaltias Jumala – – puhuu niille, jotka lähestyvät Häntä vilpittömin sydämin ja vakain aikein.

Hän puhuu heille unissa, näyissä, ajatuksissa ja tunteissa.”

Presidentti Uchtdorf jatkoi: ”Jumala välittää teistä. Hän kuuntelee, ja Hän vastaa henkilökohtaisiin kysymyksiinne. Vastaukset rukouksiinne tulevat Hänen omalla tavallaan ja Hänen omana aikanaan, ja siksi teidän tulee oppia kuuntelemaan Hänen ääntään.”⁴

Eräs lyhyt kertomus sukuhistoriasitamme havainnollistaa tätä neuvoa.

Muutamia kuukausia sitten luin isoisäni tädin Elisabeth Staheli Walkerin

todistuksen. Elizabeth muutti lapsena perheensä kanssa Sveitsistä Amerikkaan.

Mentyään naimisiin Elizabeth ja hänen miehensä ja lapsensa asuivat Utahissa lähellä Nevadan rajaa, jossa he hoitivat postiasemaa. Heidän kotinsa oli matkustajien pysähdyspaikka. Heidän piti olla kaiken päivää ja yötä valmiita valmistamaan ja tarjoamaan aterioita matkustajille. Se oli raskasta, uuvuttavaa työtä, eikä heillä ollut juuri levähdysaikaa. Mutta se, mikä Elizabethia eniten huoletti, oli niiden ihmisten puheet, joiden kanssa he olivat tekemisissä.

Elizabeth sanoi, että siihen saakka hän oli aina pitänyt itsestään selvänä,

että Mormonin kirja on totta, että profeetta Joseph Smith oli saanut Jumalalta valtuuden tehdä sen, mitä hän teki, ja että profeetan sanoma oli elämän ja pelastuksen suunnitelma. Mutta se elämä, jota hän näki, oli kaikkea muuta kuin omiaan vahvistamaan tuota uskonkäsitystä.

Jotkut heidän luokseen pysähtyneistä matkustajista olivat lukeneita, sivistyneitä, älykkäitä miehiä, ja hänen pöytänsä ääressä puhuttiin aina, että Joseph Smith oli ”ovela huijari”, joka oli kirjoittanut itse Mormonin kirjan ja sitten levittänyt sitä rikastuakseen. He toimivat aivan kuin olisi ollut naurettavaa ajatella mitään muuta ja väittivät, ”että mormonismi oli puppua”.

Kaikki tämä puhe sai Elizabethin tuntemaan, että hän oli erillään ja yksin. Ei ollut ketään, jolle puhua, ei edes aikaa rukoilla – vaikka hän rukoilikin työtä tehdessään. Hän oli liian peloissaan sanoakseen mitään niille, jotka pilkkasivat hänen uskontoaan. Hän sanoi, että hänen oli pakko olettaa heidän puhuvan totta, ja hänestä tuntui, ettei hän olisi pystynyt puolustamaan uskoaan, vaikka olisi yrittänytkin.

Myöhemmin Elizabeth ja hänen perheensä muuttivat muualle. Elizabeth sanoi, että hänellä oli enemmän aikaa ajatella, eikä hän ollut koko ajan niin hämmentynyt. Hän meni usein alas kellariin ja rukoili taivaallista Isää siitä, mikä häntä huolestutti – kertomuksista, joita nuo näennäisen älykkäät miehet olivat kertoneet siitä, että evankeliumi on puppua, ja Joseph Smithistä ja Mormonin kirjasta.

Eräänä yönä Elizabeth näki unen. Hän kertoi: ”Oli kuin olisin seissyt kapean vankkuritien varressa. Tie seuraili matalan, kumpuilevan kukkulan juurta, ja puolivälissä kukkulaa näin miehen, joka katseli alas ja puhui tai näytti puhuvan polvillaan olevalle nuorelle miehelle,

joka kumartui maassa olevan aukon ylle. Nuorukaisen kädet olivat ojentuneet, ja näytti siltä kuin hän olisi ollut ottamassa jotakin aukosta. Näin kivikannen, joka näytti siltä, että se oli otettu aukon päältä, jonka ylle poika oli kumartunut. Tiellä oli monia ihmisiä, mutta kukaan heistä ei tuntunut olevan lainkaan kiinnostunut kahdesta kukkulan rinteellä olevasta miehestä. Unen myötä tapahtui jotakin, mikä vaikutti minuun niin oudosti, että heräsin heti. – En voinut kertoa unestani kenellekään, mutta tunsin olevani varma, että se tarkoitti sitä, kun enkeli Moroni opetti Joseph-poikaa silloin kun Joseph sai levyt.”

Keväällä 1893 Elizabeth lähti Salt Lake Cityyn temppelein vihkiäisiin. Hän kuvaili kokemustaan: ”Siellä näin saman kuvan, [jonka] olin nähnyt unesani. Se taisi olla värillinen lasi-ikkuna. Olen varma, että jos näkisin varsinaisen Kumorankukkulan, se ei näyttäisi yhtään todellisemmalta. Olen varma, että minulle näytettiin unessa kuva siitä, kun enkeli Moroni antoi Joseph Smithille [kulta]levyt.”

Monia vuosia tämän unen näkemisen jälkeen ja muutamia kuukausia

ennen kuolemaansa lähes 88-vuotiaana Elizabeth sai voimakkaan vaikutelman. Hän sanoi: ”Mieleeni tuli ajatus yhtä kirkkaana – – kuin jos joku olisi sanonut sen minulle – –: ’Älä hautaa todistustasi maahan.’”⁵

Sukupolvia myöhemmin Elizabethin jälkeläiset saavat edelleen voimaa hänen todistuksestaan. Elizabethin tavoin me elämme maailmassa, jossa monet epäilijät ja arvostelijat pilkkaavat ja vastustavat totuuksia, jotka ovat meille kalliita. Saatamme kuulla hämmentäviä kertomuksia ja ristiriitaisia viestejä. Meidänkin on Elizabethin tavoin tehtävä parhaamme pitääksemme kiinni siitä valosta ja totuudesta, joka meillä tällä hetkellä on, etenkin vaikeissa olosuhteissa. Vastaukset rukouksiimme eivät ehkä tule dramaattisesti, mutta meidän täytyy etsiä hiljaisia hetkiä tavoitella enemmän valoa ja totuutta. Ja kun me saamme sitä, velvollisuutemme on elää sen mukaan, kertoa siitä ja puolustaa sitä.

Jätän teille todistukseni, että tiedän, että kun täytämme sydämemme ja kotimme Vapahtajan valolla ja totuudella, me saamme sisäistä voimaa kestää kaikissa tilanteissa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Huom. Sisar Esplin vapautettiin 4. huhtikuuta 2015 toisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa ja hänet hyväksyttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi.

VIITTEET

1. Ks. ”Jumalan perhe”, julkaisussa *Perhe on ikuinen: Vuoden 2014 yhteisten tuokioiden ohjelma*, 2013, s. 28–29.
2. Ks. Moroni 10:5.
3. ”Jumalan perhe”.
4. Dieter F. Uchtdorf, ”Todistuksen saaminen valosta ja totuudesta”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 21.
5. Ks. Elizabeth Staheli Walker, ”My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone”, 1939, s. 22–26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections.

Carole M. Stephens

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

Jumalan perhe

Me kaikki kuulumme Jumalan perheeseen, ja meitä tarvitaan siinä.

Onko mitään niin kaunista ja syvällistä kuin ne yksinkertaiset ja puhtaat evankeliumin totuudet, joita opetetaan eräässä Alkeisyhdistyksen laulussa? Ja kaikki te Alkeisyhdistyksen tytöt täällä tänä iltana, te tunnette laulun, josta aion puhua. Te opitte sen Alkeisyhdistyksen ohjelmassanne viime vuonna.

Laulussa ”Jumalan perhe”¹ – joka laulettiin aiemmin tässä kokouksessa – meitä muistutetaan puhtaasta opista. Me opimme, että me kaikki kuulumme Jumalan perheeseen ja myös että perhe on Jumalan säätämä.

Laulun ensimmäisellä rivillä opetetaan näin: **”Hän Isä taivaallinen meidän on. Hän kyllä huolehtii ain lapsistansa.”** Perhejulistus opettaa meille: ”Kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa henkipojat ja -tyttäret tunsivat Jumalan iankaikkisena Isänään ja palvelivat Häntä sellaisena.” Siinä maailmassa me saimme tietää iankaikkisesta identiteetistämme naisena. Me tiesimme, että meistä jokainen on ”taivaallisten vanhempien rakas – – tytär”.²

Matkamme kuolevaisuuteen maan päälle ei muuttanut niitä totuuksia. Me kaikki kuulumme Jumalan perheeseen, ja meitä tarvitaan siinä. Maalliset perheet näyttävät kaikki erilaisilta. Ja vaikka me pyrimme parhaamme mukaan luomaan vahvoja perinteisiä perheitä, niin jäsenyys Jumalan

perheessä ei ole riippuvainen minikäänlaisesta tilanteesta tai asemasta – siviilisäädystä, vanhemmuudesta, taloudellisesta asemasta, yhteiskunnallisesta asemasta tai edes siitä, millaisen tilapäivityksen julkaisemme sosiaalisessa mediassa.

Me kuulumme Jumalan perheeseen. ”Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä. Hän rakastaa meitä ja me rakastamme Häntä.”³

Laulun toinen säe jatkaa ensimmäisen ajatusta. **”On meidät lähettänyt maailmaan Hän oppimaan tahtoansa.”**

Kuolevaisuutta edeltävässä elämässä me opimme, että meidän täytyisi kokea kuolevaisuuden aika. Me hyväksyimme taivaallisen Isän suunnitelman, ”jonka mukaan Hänen lapsensa voivat saada fyysisen ruumiin ja saada maanpäällistä kokemusta edistyäkseen kohti täydellisyyttä ja toteuttaakseen lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä”⁴.

Vanhin Richard G. Scott on selittänyt: ”Meille opetettiin kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, että tänne tulomme tarkoituksena on se, että meitä testataan ja koetellaan ja että saamme kasvun kokemuksia.”⁵ Niitä kasvun kokemuksia tulee yhtä monenlaisia kuin on niitä kokevia yksilöitäkin. En ole koskaan joutunut itse kokemaan avioeroa, hylkäämisestä johtuvaa tuskaa enkä epävarmuutta tai yksinhuoltajuuteen liittyvää vastuuta. En ole kokenut lapsen kuolemaa, hedelmättömyyttä tai samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä. Minun ei ole tarvinnut kestää pahoinpitelyä, kroonista sairautta tai riippuvuutta. Nämä eivät ole olleet minun kasvun kokemuksiani.

Niinpä juuri nyt jotkut teistä ajattelevat: ”No sitten, sisar Stephens, sinä et kerta kaikkiaan ymmärrä!” Ja minä vastaan, että saatatte olla oikeassa. En täysin ymmärräkään teidän haasteitanne. Mutta *omien* henkilökohtaisten koetusteni ja koettelemusteni kautta – niiden ansiosta, jotka ovat saaneet *minut* polvilleni – olen oppinut hyvin tuntemaan Hänet, joka todella ymmärtää, Hänet, joka oli ”sairauden tuttava”⁶, joka on kokenut kaiken ja ymmärtää kaikkia. Ja lisäksi olen kokenut kaikki nuo juuri mainitsemani kuolevaisuuden kokemukset tyttären, äidin, isoäidin, siskon, tädin ja ystävän silmin.

Meidän mahdollisuutenamme liitot pitävinä Jumalan tyttärinä on paitsi oppia omien haasteidemme pohjalta myös yhdistyä empatiassa ja myötätunnossa tukemalla muita Jumalan perheen jäseniä heidän kamppailuissaan, kuten olemme luvanneet tehdä.

Kun teemme niin, me opimme lisäksi ymmärtämään ja luottamaan siihen, että Vapahtaja tuntee matkan vaikeudet ja voi johdattaa meitä, tulipa eteen mitä tahansa suruja ja pettymyksiä. Hän on todellinen rakkaus, ja Hänen rakkautensa ”kestää ikuisesti”⁷ – osittain meidän kauttamme, kun me seuraamme Häntä.

Jumalan tyttärinä ja Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina me sitten toimimme ”niiden tunteiden mukaisesti, jotka Jumala on – istuttanut” sydämeemme⁸. Meidän vaikutuspiirimme ei rajoitu oman perheemme ja sukumme jäseniin.

Hiljattain minulla oli tilaisuus käydä tapaamassa sisar Yazzieta hänen mudasta ja hirsistä rakennetussa hoganissaan Chinlen vaarnassa Arizonassa Yhdysvalloissa. Kun hän toivotti minut tervetulleeksi kotiinsa, ensimmäinen asia, johon kiinnitin huomioni, oli monenlaiset kehystetyt valokuvat

perheestä, suvusta ja lähetyssaarnaajista kodin seinillä ja pöydillä. Niinpä kysyin: ”Sisar Yazzie, kuinka monta lastenlasta sinulla on?”

Kysymykseni yllättämänä hän kohautti olkapäitään. Hänen vastauksensa saattoi minut hämilleni, ja katsoin hänen tytärtään sisar Yellowhairia, joka vastasi: ”Hän ei tiedä, kuinka monta lastenlasta hänellä on. Me emme laske. Kaikki lapset kutsuvat häntä isoäidiksi – hän on kaikkien isoäiti.”

Sisar Yazzie ei rajoita rakkauttaan ja vaikutustaan biologiseen perheeseensä. Hän ymmärtää, mitä tarkoittaa laajentaa vaikutuspiiriään, kun hän kulkee tehden hyvää, siunaten, raviten ja puolustaen Jumalan perhettä. Hän ymmärtää, että ”aina kun nainen vahvistaa lapsen uskoa, hän vahvistaa osaltaan perhettä – nyt ja tulevaisuudessa”⁹.

Laulun kolmas säe selittää kuolevaisuutemme tarkoitusta lisää: **”Hän siunaa, innostaa, Ja lapsiaan auttaa onnistumaan.”** Vapahtaja on opettanut: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun.”¹⁰ Perhejulistuksessa opetetaan, että taivaallisten vanhempien rakkaina henkityttärinä meillä on jumalallinen luonne, iankaikkinen identiteetti ja tarkoitus. Jumala haluaa meidän olevan yhtä. Jumala tarvitsee sitä, että me olemme yhtä – liitot pitäviä tyttäriä, jotka olemme yhtä oman elämämme eroavuuksista huolimatta¹¹ ja haluamme oppia kaiken, mikä on tarpeen, jotta pääsemme takaisin Hänen luokseen sinetöityinä Häneen ja kuuluen Hänen iankaikkiseen perheeseensä.

”Pyhissä tempeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat [meille] mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi.”¹² Toimitukset, jotka saamme, ja liitot, jotka teemme kasteessa ja pyhissä

temppeleissä, liittävätkin Jumalan perheen yhteen verhon kummallakin puolella – liittäen meidät Isäämme Hänen Poikansa välityksellä, joka rukoili: ”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme.”¹³

Kun käytämme aikamme kuolevaisuudessa siihen, että tutkimme Vapahtajan opetuksia ja noudatamme niitä, meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan. Me opimme ymmärtämään, että Hän on tie – ainoa tie – jonka avulla voimme voittaa kuolevaisuuden haasteet, tulla parannetuiksi ja palata taivaalliseen kotiimme.

Laulun viimeinen säe palaa siihen, mistä laulu alkoi: **”Perhe mua muistuttaa, Isä meitä rakastaa.”** Isän suunnitelma lapsiaan varten on rakkauden suunnitelma. Suunnitelman tarkoituksena on yhdistää Hänen lapsensa – Hänen perheensä – Häneen. Vanhin Russell M. Nelson on opettanut: ”Taivaallisella Isällä on vain kaksi toivetta lastensa suhteen – -: kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä, mikä tarkoittaa elämää jälleen kotona Hänen luonaan.”¹⁴ Nuo toiveet voidaan toteuttaa vain, kun mekin osoitamme sitä rakkautta, jota taivaallinen Isä tuntee perhettään kohtaan, auttamalla muita ja kertomalla Hänen suunnitelmastaan heille.

Kaksikymmentä vuotta sitten ensimmäinen presidenttikunta ja kahden toista apostolin koorumi esittivät koko maailmalle perhejulistuksen. Sittenkin hyökkäykset perhettä vastaan ovat lisääntyneet.

Jos haluamme menestyä pyhissä vastuissamme Jumalan tyttärinä, meidän täytyy ymmärtää se iankaikkinen merkitys, joka taivaallisen Isän suunnitelmalla Hänen perhettään varten on, sekä meidän oma vastuamme sitä koskevien totuuksien opettamisesta.

Presidentti Howard W. Hunter on selittänyt:

”Meillä on suuri tarve kutsua kirkon naiset seisomaan johtavien veljien rinnalla ja puolesta tukkimassa meitä ympäröivää pahuuden tulvaa ja viemässä eteenpäin Vapahtajamme työtä. – –

Pyydämme teitä hartaasti tekemään voimallisella vaikutuksellanne hyvää vahvistaen perheitämme, kirkkoamme ja yhteiskuntaamme.”¹⁵

Sisaret, me kuulumme Jumalan perheeseen. Meitä rakastetaan. Meitä tarvitaan. Meillä on jumalallinen tarkoitus, työ, paikka ja tehtävä kirkossa ja Jumalan valtakunnassa ja Hänen iankaikkisessa perheessään. Tiedätkö te syvällä sydämessänne, että teidän taivaallinen Isänne rakastaa teitä ja haluaa teidän ja rakkaidenne olevan Hänen kanssaan? Aivan kuten ”taivaallinen Isä ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ovat täydellisiä – –, Heidän toivonsa meidän suhteemme on täydellinen”¹⁶. Heidän suunnitelmansa meitä varten on täydellinen, ja Heidän lupauksensa ovat varmat. Näistä totuuksista todistan kiitollisena Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Jumalan perhe”, julkaisussa *Perhe on ikuinen: Vuoden 2014 yhteisten tuokioiden ohjelma*, 2013, s. 28–29.
2. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
3. ”Nuorten Naisten johtoaihe”, julkaisussa *Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanen, 2010, s. 3.
4. ”Perhe – julistus maailmalle”.
5. Richard G. Scott, ”Asettakaa uskon osoittaminen etusijalle”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 92.
6. Jes. 53:3.
7. Moroni 7:47.
8. Joseph Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 16.
9. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 167.
10. OL 38:27.
11. Ks. Patricia T. Holland, ”One Thing Needful: Becoming Women of Greater Faith in Christ”, *Ensign*, lokakuu 1987, s. 26–33.
12. ”Perhe – julistus maailmalle”.
13. Joh. 17:21.
14. R. Scott Lloyd, ”God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches”, *Church News* -osasto sivustolla lds.org, 28. tammikuuta 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 165; ks. myös ”Kirkon naisille”, *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 93.
16. M. Russell Ballard, ”Let Us Think Straight”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 20. elokuuta 2013; speeches.byu.edu.

Bonnie L. Oscarson
Nuorten Naisten ylijohaja

Perhejulistuksen puolustajia

Auttakaamme Jumalan valtakunnan rakentamisessa nousemalla rohkeasti puolustamaan avioliittoa, vanhemmuutta ja kotia.

Mikä etuoikeus ja ilo onkaan olla mukana tässä ihanassa tyttöjen ja naisten kokouksessa. Kuinka siunattuja me naiset olemmekaan, kun saamme olla yhdessä tänä iltana ykseydessä ja rakkaudessa.

Luin äskettäin kertomuksen Marie Madeline Cardonista. Hän ja hänen perheensä ottivat vastaan Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin sanoman ensimmäisiltä lähetyssaarnaajilta, jotka kutsuttiin palvelemaan

Italiassa vuonna 1850. Marie oli 17- tai 18-vuotias, kun heidät kastettiin. Eräänä sunnuntaina, kun perhe oli pitämässä jumalanpalvelusta korkealla Pohjois-Italian Alpeilla sijaitsevassa kodissaan, vihainen miesjoukko, mukanaan paikallisia pappeja, kokoontui talon ympärille ja alkoi huutaa, metelöidä ja vaatia, että lähetyssaarnaajat tuotaisiin ulos. En usko, että he olivat kovinkaan innokkaita saamaan opetusta evankeliumista – he aikoivat aiheuttaa

ruumiillista vahinkoa. Nuori Marie oli se, joka marssi ulos talosta kohtaamaan miesjoukon.

Miehet jatkoivat häijyjä huutojaan ja vaativat, että lähetyssaarnaajat tuodaan ulos. Marie kohotti kädessään olevan Raamatun ja käski heitä lähtemään. Hän sanoi heille, että lähetyssaarnaajavanhimmat olivat hänen suojelemissaan ja että miehet eivät saaneet vahingoittaa hiuskarvaakaan heidän päästään. Kuunnelkaa hänen omia sanojaan: ”Kaikki seisoivat tyrmistyneinä. – Jumala oli minun kanssani. Hän antoi nuo sanat suuhuni, sillä muuten en olisi voinut sanoa niitä. Kaikki oli heti rauhallista. Tuo vahva, hurja miesjoukko seisoivat avuttomana heikon, vapisevan mutta pelottoman tytön edessä.” Papit pyysivät miehiä lähtemään, minkä nämä tekivät vähin äänin häpeissään, peloissaan ja katuvina. Pieni joukko vei kokouksensa loppuun kaikessa rauhassa.¹

Ettekö voikin nähdä mielessänne tuon urhean nuoren naisen, samankäisen kuin monet teistä, nousevan miesjoukon edessä puolustamaan äskettäin omaksumiaan uskonkäsityksiä rohkeasti ja vakuuttavasti?

Sisaret, harvojen meistä tarvitsee koskaan kohdata vihaista väkijoukkoa, mutta tässä maailmassa on käynnissä sota, jossa hyökätään rakkaimpia ja perustavimpia oppejamme vastaan. Puhun etenkin perhettä koskevasta opista. Kodin pyhyttä ja perheen keskeisiä tarkoituksia kyseenalaistetaan ja arvostellaan ja niitä vastaan hyökätään joka taholta.

Siitä, kun presidentti Gordon B. Hinckley luki ensimmäisen kerran asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle”, tulee tänä vuonna kuluneeksi 20 vuotta. Olimme silloin kiitollisia tämän ilmoituksen saadun asiakirjan selkeydestä, yksinkertaisuudesta ja

totuudellisuudesta ja arvostimme sitä. Vähänpä ymmärsimme silloin, kuinka todella kipeästi tarvitsimme näitä perustavaa laatua olevia vakuutuksia nykyajan maailmassa mittapuiksi, joilla voisimme arvioida jokaista maailmallisten dogmien uutta tuulta, joka puhaltaa meitä kohti mediasta, internetistä, oppineiden taholta, televisiosta, elokuvista ja jopa lainlaatiojoilta. Perhejulistiksesta on tullut kriteerimme arvioidessamme maailman filosofioita, ja minä todistan, että tässä lausunnossa esitetyt periaatteet ovat yhtä tosia tänään kuin ne olivat silloin kun Jumalan profeetta antoi ne meille lähes 20 vuotta sitten.

Saanan tuoda esiin jotakin ilmiselvää. Elämä sujuu harvoin kenenkään kohdalla täsmälleen suunnitelman mukaan, ja me olemme hyvin tietoisia siitä, etteivät kaikki naiset koe sitä, mitä julistuksessa kuvaillaan. On silti tärkeää ymmärtää Herran malli sekä opettaa ja pyrkiä toteuttamaan sitä parhaamme mukaan.

Meillä jokaisella on oma osamme suunnitelmassa, ja jokainen meistä on yhtä arvokas Herran silmissä. Meidän tulee muistaa, että rakastava taivaallinen Isä on tietoinen vanhurskaista haluistamme ja täyttää lupauksensa, ettei mitään pidätetä niiltä, jotka pitävät uskollisesti liittonsa. Taivaallisella Isällä on meille jokaiselle tehtävä ja suunnitelma, mutta Hänellä on myös oma aika- taulunsa. Yksi vaikeimpia haasteita tässä elämässä on luottaa Herran ajoitukseen. On hyvä, että meillä on mielessä vaihtoehtoinen suunnitelma, joka auttaa meitä olemaan liittomme pitäviä, armeliaita ja vanhurskaita naisia, jotka rakentavat Jumalan valtakuntaa, mitä elämässämme sitten tapahtuukin. Meidän pitää opettaa tyttäriämme tähtäämään ihanteeseen mutta laatimaan varasuunnitelmia.

Perhejulistuksen 20. merkkipäivänä haluaisin esittää meille kaikille naisille

kirkossa haasteen olla perhejulistuksen puolustajia. Aivan kuten Marie Madeline Cardon puolusti rohkeasti lähetyssaarnaajia ja vasta omaksumiaan uskonkäsitteitä, meidän pitää puolustaa urheasti Herran ilmoitettuja oppeja, jotka koskevat avioliittoa, perhettä, miehen ja naisen jumalallisia tehtäviä sekä perheen tärkeyttä pyhänä paikkana – silloinkin kun maailma huutaa korviimme, että nämä periaatteet ovat vanhanaikaisia tai rajoittavia tai eivät ole enää merkityksellisiä. Jokainen voi aviosäädystään tai lastensa lukumäärästä riippumatta olla perhejulistuksessa kuvatun Herran suunnitelman puolustaja. Jos se on Herran suunnitelma, sen tulee olla myös meidän suunnitelmamme!

Julistuksessa opetetaan kolme periaatetta, jotka mielestäni erityisesti tarvitsevat vankkumattomia puolustajia. Ensimmäinen on miehen ja naisen välinen avioliitto. Meille opetetaan pyhissä kirjoituksissa: ”Herran edessä ei kuitenkaan ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista.”² Pappeuden siunausten täyteyden saamisen edellytyksenä jokaiselle on aviomies

ja vaimo, jotka on sinetöity Herran huoneessa, jotka tekevät yhdessä työtä vanhurskaudessa ja pysyvät uskollisina liitoilleen. Tämä on Herran suunnitelma lapsilleen, eikä mikään määrä julkista keskustelua tai arvostelua muuta sitä, minkä Herra on julistanut. Meidän pitää näyttää edelleen mallia vanhurskaista avioliitoista, tavoitella tuota siunausta elämäämme ja uskoa siihen, vaikka sen saamiseen menisikin aikaa. Puolustakaamme avioliittoa sellaisena, joksi Herra on sen säätänyt, ja osoittakaamme samalla rakkautta ja myötätuntoa niitä kohtaan, joilla on eriäviä näkemyksiä.

Seuraava periaate, joka kaipa puolestavia ääniamme, on äidin ja isän jumalallisten tehtävien arvostuksen kohottaminen. Me opetamme innokkaasti lapsiamme tähtäämään tässä elämässä korkealle. Me haluamme varmistaa, että tyttäremme tietävät, että heillä on mahdollisuus saavuttaa ja olla mitä ikinä he voivat kuvitella. Me toivomme, että he rakastavat oppimista, saavat koulutusta ja kykyjä, ja ehkäpä heistä tulee peräti seuraava Marie Curie tai Eliza R. Snow.

Opetammeko pojillemme ja tyttärillemme myös, ettei tässä elämässä ole suurempaa kunniaa, ei korkeampaa arvonimeä eikä tärkeämpää tehtävää kuin olla äiti tai isä? Toivoisin, että kun kannustamme lapsiamme tavoittelemaan tässä elämässä aivan parasta, me myös opetamme heitä kunnioittamaan ja ylistämään niitä tehtäviä, jotka äidillä ja isällä on taivaallisen Isän suunnitelmassa.

Nuorin tyttäremme Abby näki ainutlaatuisen tilaisuuden olla äidin tehtävän puolustaja. Yhtenä päivänä hän sai lastensa koulusta viestin, että koulussa järjestettäisiin ammatteja esittelevä päivä. Vanhempia kutsuttiin lähettämään anomus, jos he halusivat tulla kouluun kertomaan lapsille työstään, ja Abby tunsu innoitusta lähettää anomuksen mennä puhumaan äitiydestä. Hän ei saanut mitään vastausta koululta, ja kun kyseinen päivä lähestyi, hän viimein soitti kouluun ajatellen, että kenties hänen anomuksensa oli kadonnut. Järjestäjät yrittivät kiireesti hoitaa asian ja löysivät kaksi opettajaa, jotka suostuivat ottamaan Abbyn luokkaansa puhumaan kyseisen päivän lopuksi.

Hyvin hauska esityksessään Abby opetti lapsille muun muassa, että äitinä hänen piti olla melkoinen asiantuntija lääketieteessä, psykologiassa, uskonnossa, opettamisessa, musiikissa, kirjallisuudessa, kuvataiteissa, talousasioissa, sisustuksessa, hiusmuotoilussa, kuljetuksessa, urheilussa, ruoanlaitossa ja hyvin monessa muussa asiassa. Lapset olivat vaikuttuneita. Abby päätti esityksensä pyytämällä lapsia muistamaan äitiään kirjoittamalla kiitosviestejä, jotka ilmaisivat kiitollisuutta niistä monista rakastavista palveluksista, joita lapset saivat päivittäin. Abbysta tuntui, että lapset näkivät äitinsä aivan uudessa valossa ja että äitinä tai isänä oleminen oli jotakin hyvin arvokasta. Hän

lähetti anomuksen jälleen tänä vuonna ammatteja esittelevää päivää varten, ja hänet kutsuttiin esiintymään kuudessa luokassa.

Abby on kertonut kokemuksestaan: ”Minusta tuntuu, että tässä maailmassa lapsi voisi saada helposti käsityksen, että isänä tai äitinä oleminen on toisarvoista tai joskus jopa välttämätön paha. Haluan jokaisen lapsen tuntevan, että he ovat vanhemmilleen tärkein asia maailmassa, ja ehkä se, että kerron heille, kuinka tärkeää äitinä oleminen on minulle, auttaa heitä ymmärtämään kaiken, mitä heidän vanhempansa tekevät heidän hyväkseen ja miksi.”

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson on erinomainen esimerkki naisten ja äitiyden, erityisesti oman äitinsä, kunnioittamisesta. Puhuessaan maanpäällisistä äideistämme hän on sanonut: ”Vaalikoon jokainen meistä tätä totuutta: Ei voi unohtaa äitiä ja samalla muistaa Jumalaa. Ei voi muistaa äitiä ja samalla unohtaa Jumalaa. Miksei? Koska nämä kaksi pyhää henkilöä, Jumala ja [maanpäällinen] äiti, jotka ovat työtovereita luomisessa, rakkaudessa, uhrauksessa ja palvelussa, ovat yhtä.”³

Viimeinen periaate, jota meidän täytyy nousta puolustamaan, on kodin

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

pyhyys. Kotona ja kodin hyväksi tehtävää työtä ei aina arvosteta. Esimerkiksi *kotiäidin* työtä ei aina arvosteta riittävästi. Me kaikki – naiset, miehet, nuoret ja lapset, naimattomat ja naimisissa olevat – voimme tehdä työtä kodin hyväksi. Meidän tulee tehdä kodistamme järjestyksen, suojan, pyhyiden ja turvan paikka. Kotiemme tulee olla paikkoja, joissa Herran Henkeä tunnetaan runsaasti ja joissa tutkitaan ja opetetaan pyhiä kirjoituksia ja evankeliumia ja eletään niiden mukaan. Mikä vaikutus maailmaan olisikaan sillä, että kaikki ihmiset näkisivät itsensä vanhurskaan kodin luojina. Puolustakaamme kotia paikana, jota pyhempi on vain temppeli.

Sisaret, minä olen kiitollinen siitä, että olen nainen näinä myöhempinä aikoina. Meillä on tilaisuuksia ja mahdollisuuksia, joita millään toisella naissukupolvella ei ole koskaan ollut maailmassa. Auttakaamme Jumalan valtakunnan rakentamisessa nousemalla rohkeasti puolustamaan avioliittoa, vanhemmuutta ja kotia. Herra tarvitsee meitä urheiksi, lujiksi ja järkkymättömiksi satureikseen, jotka puolustavat Hänen suunnitelmaansa ja opettavat tuleville sukupolville Hänen totuuksiaan.

Todistan, että taivaallinen Isä elää ja rakastaa meitä jokaista. Hänen Poikansa Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Jätän tämän todistuksen teille Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Marie Madeline Cardon Guild, "Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography", cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; ks. myös Marie C. Guildin omaelämäkerta, noin 1909, kirkon historian kirjasto, Salt Lake City, Utah.
2. 1. Kor. 11:11.
3. Ks. Thomas S. Monson, "Tämä on äitisi", *Valkeus*, huhtikuu 1998, s. 7.

Lohduttaja

Todistan, että elävä Kristus lähettää Pyhän Hengen, Lohduttajan, niille, joiden lohduttamisessa olemme luvanneet auttaa Häntä.

Rakkaat sisareni, minulle on ollut ilo olla kanssanne. Olen ajatellut äitiäni, vaimoani, tyttäriäni, miniöitäni ja lastenlapsiani, jotka ovat tyttöjä – monet heistä ovat täällä. Tämä hieno ohjelma on saanut minut arvostamaan heitä enemmän. Ymmärrän, että sellainen perhe ja sellainen ihana perhe-elämä ovat sen ansiota, että Vapahtaja on keskeisellä sijalla heidän jokaisen elämässä. Olemme muistaneet Häntä tänä iltana musiikissa ja rukouksissa sekä innoitettujen puheiden välityksellä. Yksi Vapahtajan ominaisuuksista,

joita eniten arvostamme, on Hänen ääretön myötätuntonsa.

Tänä iltana te olette kokeneet, että Hän tuntee teidät ja rakastaa teitä. Olette tunteneet Hänen rakkautensa niitä kohtaan, jotka istuvat lähellänne. He ovat teidän sisarianne, taivaallisen Isämme henkityttäriä. Hän välittää heistä, kuten Hän välittää teistä. Hän ymmärtää kaikki heidän murheensa. Hän haluaa auttaa heitä.

Sanomani teille tänä iltana on se, että te voitte ja teidän täytyy olla tärkeä osa sitä, kun Hän lohduttaa niitä, jotka

tarvitsevat lohdutusta. Te voitte täyttää oman osanne parhaiten, jos tiedätte enemmän siitä, kuinka Hän vastaa niihin avunpyyntörukouksiin.

Monet rukoilevat taivaalliselta Isältä lievitystä ja apua murheen, yksinäisyyden ja pelon kuormiensa kantamiseen. Taivaallinen Isä kuulee nuo rukoukset ja ymmärtää heidän tarpeensa. Hän ja Hänen rakas Poikansa, ylösnoussut Jeesus Kristus, ovat luvanneet auttaa.

Jeesus Kristus on antanut tämän suloisen lupauksen:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”¹

Hänen sovituksensa keventää kuormia, joita Hänen uskollisten palvelijoidensa täytyy kantaa elämässä. Synnin kuorma voidaan ottaa pois, mutta kuolevaisen elämän koetukset hyvien ihmisten osalta voivat silti olla raskaita kuormia.

Olette nähneet vastaavia koetuksia rakastamienne hyvien ihmisten elämässä. Olette tunteneet halua auttaa heitä. On olemassa syy, miksi tunnette myötätuntoa heitä kohtaan.

Te olette Jeesuksen Kristuksen kirkon liittolaisia. Kun liitytte kirkkoon, teidän sydämässänne alkoi suuri muutos. Te teitte liiton, ja te saitte lupauksen, joka alkoi muuttaa koko teidän luonnetanne.

Puhuessaan Mormonin vesien luona Alma kuvaili sitä, mitä te olette

luvanneet kasteessanne ja mitä se merkitsee teille ja kaikille lähipiirissänne oleville – erityisesti perheessänne. Hän puhui niille, jotka olivat tekemässä samoja liittoja, joita te olette tehneet, ja hekin saivat saman lupauksen, jonka Herra on antanut teille:

”Katso, tässä ovat Mormonin vedet (sillä siksi niitä kutsuttiin), ja nyt, koska te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja olette halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta saisitte iankaikkisen elämän.”²

Siksi te tunnette halua auttaa ihmisiä, joilla on vaikeuksia päästä eteenpäin, koska he kantavat murheen ja vaikeuksien taakkaa. Te olette luvanneet, että auttaisitte Herraa keventämään heidän kuormiaan ja antamaan lohdutusta. Teille annettiin voima auttaa niiden taakkojen keventämisessä, kun te saitte Pyhän Hengen lahjan.

Vähän ennen ristiinnaulitsemistaan Vapahtaja kuvaili sitä, miten Hän auttaa keventämään kuormia ja antaa voimaa kantaa ne. Hän tiesi, että Hänen opetuslapsensa tunsivat murhetta. Hän tiesi, että he pelkäisivät tulevaisuutensa puolesta. Hän tiesi, että he tunsivat epävarmuutta kyvystään kulkea eteenpäin.

Niinpä Hän lupasi heille samaa, mitä Hän lupaa meille ja kaikille tosi opetuslapsilleen:

”Minä käännyn Isän puoleen, ja hän antaa teille toisen puolustajan, joka on kanssanne ikuisesti.

jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.”⁴

Aivan muutaman viime viikon kuluessa olen nähnyt tuon Pyhän Hengen lähettämistä koskevan lupauksen täyttyvän niiden Jumalan lasten elämässä, jotka ovat rukouksessa ano-

Mumbai, Intia

siunaa uskollisia huojennuksella ja voimalla kestää koettelemus.

Katselin, millä tavoin Herra kevensi heidän suurta kuormaansa. Olin heidän kanssaan Herran liittopalvelijana – kuten tekin olette usein elämässänne – suremassa surevien kanssa ja lohduttamassa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa.⁵

Koska tiesin tämän olevan totta, olin mielissäni ja tunsin rauhaa, kun isovanhemmat kutsuivat minut tapaamaan heidät ja pienen pojan vanhemmat ennen hautajaisia.

Rukoilin, jotta tietäisin, kuinka voisin auttaa Herraa lohduttamaan heitä. He istuutuivat kanssani olohuoneeseemme. Olin lämmitänyt huonetta viileänä iltana sytyttämällä takkaan pienen tulen.

Olin tuntenut johdatusta kertoa heille, että rakastan heitä. Kerroin heille, että tunsin Herran rakkauden heitä kohtaan. Ihan vain muutamain sanoin pyrin kertomaan heille, että surin heidän vuokseen mutta että ainoastaan Herra tiesi ja pystyisi kokemaan täydellisesti heidän tuskansa ja murheensa.

Sanottuani nuo muutamat sanat tunsin innoitusta kuunnella rakastaen, kun he kertoivat tuntemuksistaan.

Sinä hetkenä, jona istuimme yhdessä, he puhuivat paljon enemmän kuin minä. Kuulin heidän äänestään ja näin heidän silmistään, että Pyhä Henki kosketti heitä. Yksinkertaisen todistuksen sanoin he puhuivat siitä, mitä oli tapahtunut ja miltä heistä tuntui. Pyhä Henki oli jo antanut heille rauhan, joka tulee siitä iankaikkisen elämän toivosta, että heidän poikansa, joka oli kuollut ilman syntiä, voisi olla heidän ikuisesti.

Kun annoin heille jokaiselle pappeuden siunauksen, kiitin siitä Pyhän Hengen vaikutuksesta, joka oli läsnä.

Tämä puolustaja on Totuuden Henki. Maailma ei voi Henkeä saada, sillä maailma ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy luonanne ja on teissä.”³

Sitten Hän lupasi:

”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut.

Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista

neet, että heidän kuormansa kevenisivät. Taakkojen kevenemisen ihme on tapahtunut Herran lupaamalla tavalla. Hän ja taivaallinen Isä ovat lähettäneet Pyhän Hengen Lohduttajaksi auttamaan opetuslapsiaan.

Hiljattain erään perheen kolme sukupolvea surivat viisivuotiaan pojan kuolemaa. Poika kuoli onnettomuudessa perheen ollessa viettämässä lomaa. Minulle suotiin mahdollisuus katsella jälleen kerran, kuinka Herra

Lohduttaja oli saapunut tuomaan toivoa, rohkeutta ja suurempaa voimaa meille kaikille.

Sinä iltana näin osoituksen siitä, kuinka Herra toimii meidän kanssamme keventääkseen kansansa taakkoja. Muistatte Mormonin kirjasta, kuinka Hänen kansansa miltei muserui niiden kuormien alla, joita ankarat työnjohtajat olivat sälyttäneet heidän selkäänsä.

Kansa anoi huojennusta, kuten anovat monet niistä, joita rakastamme ja palvelemme. Näin kertoo aikakirja, jonka tiedän olevan totta:

”Ja minä myös kevennän ne kuormat, jotka on pantu teidän harteillenne, niin että te ette voi edes tuntea niitä selässänne, edes ollessanne orjuudessa; ja tämän minä teen, jotta te tämän jälkeen olisitte minun todistajinani ja jotta te tietäisitte varmasti, että minä, Herra Jumala, muistan kansaani sen ahdingoissa.

Ja nyt tapahtui, että Alman ja hänen veljiensä kannettavaksi pannut kuormat kevenivät, eli Herra vahvisti heitä niin, että he saattoivat kantaa kuormansa helposti, ja he alistuivat iloiten ja kärsivällisesti kaikkeen Herran tahtoon.”⁶

Olen nähnyt tämän ihmeen yhä uudelleen. Me kevennämme muiden

taakkoja parhaiten auttamalla Herraa vahvistamaan heitä. Juuri siksi Herra sisällytti muiden lohduttamisen tehtävämme käskyn olla Hänen todistajinaan kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Sen pienen pojan isä ja äiti todistivat Vapahtajasta sinä iltana minun olohuoneessani. Pyhä Henki tuli, ja kaikki saivat lohtua. Vanhemmat saivat vahvistusta. Murheen kuorma ei kadonnut, mutta he pystyivät kantamaan surun. Heidän uskonsa kasvoi. Ja heidän voimansa vahvistuu edelleen, kun he pyytävät sitä ja elävät sen hyväksi.

Sama Hengen todistus sovituksista, joka tuli sinä iltana, vahvisti myös Jobia niin että hän jaksoi kantaa kuormansa:

”Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä.

Ja sitten, kun minun nahkani on riekaleina ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan.”⁷

Juuri tuo Hengen todistus antoi hänelle voimaa kestää. Hän selviytyi läpi surun ja sen, etteivät ihmiset hänen lähipiirissään lohduttaneet häntä, ja hän pääsi kokemaan sitä iloa, joka tulisi uskollisille, kun nämä ovat uskollisesti kestäneet läpi koetustensa.

Näin tapahtui Jobin kohdalla. Hän sai siunauksia tässä elämässä. Kertomus Jobista päättyi tähän ihmeeseen:

”Niin Herra siunasi Jobin elämän loppuajan vielä runsaammin kuin oli siunannut sen alkuaikat. – –

Eikä koko maassa ollut kauniimpia naisia kuin Jobin tyttäret. Heidän isänsä antoi heillekin perintöosuuden niin kuin heidän veljilleen.

Job eli näiden tapahtumien jälkeen vielä sataneljäkymmentä vuotta. Hän sai nähdä lapsiaan ja lastensa lapsia aina neljanteen polveen saakka, ja hän kuoli korkeassa iässä ja elämästä kyllänsä saaneena.”⁸

Juuri Hengen antama todistus tulevasta sovituksista auttoi Jobia kestämään koetukset, joita elämään on tarkoitus sisällyttää meidän kaikkien kohdalla. Se on osa suurta onnensuunnitelmaa, jonka Isä on antanut meille. Hän salli Poikansa tarjota sovitusuhrillaan toivon, joka lohduttaa meitä, olipa tie kotiin Hänen luokseen kenties kuinka vaikea tahansa.

Isä ja Poika lähettävät Pyhän Hengen lohduttamaan ja vahvistamaan Mestarin opetuslapsia näiden matkan varrella.

Näin tämän lohdun ihmeen, kun saavuin sen kappelin ulkopuolelle, jossa pienen pojan hautajaiset oli määrä pitää. Minut pysäytti eräs kaunis nuori nainen, jota en tuntenut. Hän kertoi tulleen hautajaisiin suremaan ja lohduttamaan, jos pystyisi.

Hän sanoi tulleen hautajaisiin osittain saadakseen itsekin lohtua. Hän kertoi minulle, että hänen ensimmäinen lapsensa oli kuollut hiljattain. Hänellä oli sylissään suloinen pieni tyttö. Kumarruin hänen puoleensa katsoakseni pienen tytön hymyileviä kasvoja. Kysyin pienokaisen äidiltä: ”Mikä tytön nimi on?” Hän vastasi nopeasti ja iloisesti: ”Hänen nimensä on Joy – ilo. Surun jälkeen tulee aina ilo.”

Tämä sisar lausui minulle todistuksensa. Näin, että hän oli saanut rauhaa

ja lohtua ainoasta varmasta lähteestä. Vain Jumala tuntee sydämen, ja niinpä vain Hän voi sanoa totuudenmukaisesti: ”Tiedän, miltä sinusta tuntuu.” Niinpä minä voin vain kuvitella, millaista on sekä hänen ilonsa että sitä edeltänyt suru, mutta Herra, joka rakastaa häntä, tietää.

Minä voin tietää vain osittain, kuinka paljon iloa Hän tuntee joka kerta kun te, Hänen opetuslapsensa, autatte Häntä suomaan rauhan ja ilon hetken jollekulle taivaallisen Isämme lapsista.

Minä todistan, että Herra on kehottanut meitä kaikkia – opetuslapsiaan – auttamaan toinen toistamme kantamaan kuormiamme. Olemme luvanneet tehdä niin. Todistan, että sovituksellaan ja ylösnousemuksellaan Herra on murtanut kuoleman voiman. Todistan, että elävä Kristus lähettää Pyhän Hengen, Lohduttajan, niille, joiden lohduttamisessa olemme luvanneet auttaa Häntä.

Te olette kaikki todistajia, kuten minäkin olen, sen kirjoituksen totuudesta, joka oli kirjoitettu rintamerkkiin, jota äitini käytti yli 20 vuotta Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenenä. Siinä luki: ”Rakkaus ei koskaan katoa.”⁹ En vielääkään tunne niiden sanojen täyttä merkitystä. Mutta olen tavoittanut pilkahduksen siitä, kun näin hänen auttavan avun tarpeessa olevia. Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan tätä totuutta: ”Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta.”¹⁰

Hänen rakkautensa ei koskaan katoa, emmekä me lakkaa koskaan tuntemasta sydämessämme kehotusta ”[surra] surevien kanssa – – ja [lohduttaa] niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa”¹¹. Eikä Hänen lupaamansa rauha jäta meitä koskaan, kun me palvelemme muita Hänen puolestaan.

Hänen todistajanaan ilmaisen kiittolisuutta siitä, mitä te teette niin hyvin

auttaaksenne elävää Herraa Jeesusta Kristusta ja Pyhää Henkeä, Lohduttajaa, vahvistamaan voimattomia polvia ja nostamaan hervonneita käsiä¹². Olen koko sydämeistäni kiitollinen elämäni naisista, jotka ovat auttaneet minua ja siunanneet minua olemalla Jeesuksen Kristuksen todellisia opetuslapsia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 11:28–30.
2. Moosia 18:8–9.
3. Joh. 14:16–17.
4. Joh. 14:26–27.
5. Ks. Moosia 18:9.
6. Moosia 24:14–15.
7. Job 19:25–26.
8. Job 42:12, 15–17.
9. 1. Kor. 13:8.
10. Moroni 7:47.
11. Moosia 18:9.
12. Ks. OL 81:5.

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Toisenlaista paastoa minä odotan”

Teidän paastouhrinne tekee enemmän kuin vain auttaa ruokkimaan ja vaatettamaan ihmisiä fyysisesti. Se parantaa ja muuttaa ihmissydämiä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, minulla on ilo ilmaista rakkauteni teitä kohtaan tässä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon yleiskonferenssissa. Se ilo tulee Hengen todistaessa siitä, että Vapah-tajan rakkaus ulottuu koskettamaan teitä jokaista ja kaikkia taivaallisen Isän lapsia. Meidän taivaallinen Isämme haluaa siunata lapsiaan hengellisesti ja ajallisesti. Hän ymmärtää heidän kun-kin tarpeet, kärsimykset ja toiveet.

Kun me autamme jotakuta, Vapah-tajasta tuntuu, että me autamme Häntä itseään.

Hän sanoi meille sen olevan totta, kun Hän kuvaili tulevaa hetkeä, joka meille kaikille tulee eteen ja jolloin näemme Hänet, kun elämämme tässä maailmassa on päättynyt. Mielikuvani siitä päivästä on muodostunut elävämmäksi niinä päivinä, jolloin olen rukoillut ja paastonnut tietääkseni, mitä sanoa tänä aamuna. Herran kuvaus siitä tulevasta puhuttelusta annettiin Hänen opetuslapsilleen, ja se kuvaa sitä, minkä me haluamme koko sydämestämme olevan totta myös meidän kohdallamme:

”Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ”Tulkaa tänne,

te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.

Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa?’

Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut?

Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’

Kuningas vastaa heille: ’Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.’¹

Te ja minä haluamme saada Vapah-tajalta tuon lämpimän vastaanoton. Mutta kuinka voimme ansaita sen? Nälkäisiä, kodittomia ja yksinäisiä taivaan Isän lapsia on enemmän kuin mitä me pystymme mitenkään auttamaan. Ja määrä kasvaa yhä kauemmas meidän ulottuviltamme.

Niinpä Herra on antanut meille jotakin, mitä jokainen meistä voi tehdä. Se on niin yksinkertainen käsky, että lapsikin ymmärtää sen. Se on käsky, johon liittyy suurenmoinen lupaus sekä apua tarvitseville että meille.

Se on paaston laki. Jesajan kirjassa olevat sanat ovat Herran kuvaus tästä käskystä ja siunauksesta, joka on meidän Hänen kirkkoonsa kuuluvien ulottuvilla:

”Toisenlaista paastoa minä odotan: että vapautat syyttömät kahleista, irrotat ikeen hihnat ja vapautat sorretut, että murskaat kaikki ikeet,

murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet, etkä karttele apua tarvitsevaa veljeäsi.

Silloin sinun valosi puhkeaa näkyviin kuin aamunkoi ja hetkessä sinun haavasi kasvavat umpeen. Vanhurskaus itse kulkee sinun edelläsi ja Herran kirkkaus seuraa suojanasi.

Ja Herra vastaa, kun kutsut häntä, kun huudat apua, hän sanoo: ”Tässä minä olen.” Jos hävität sorron ikeen keskuudestasi ja lopetat sormella osoittelun ja pahat puheet,

jos annat nälkäiselle omastasi ja ravitset sen, joka kärsii puutetta, niin sinun pimeytesi koittaa valo ja yön varjo muuttuu keskipäivän kirkkaudeksi.

Ja Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi ja vahvistaa jäsenesi. Sinä olet kuin vehmas puutarha, kuin lähde, jonka vesi ei ehdy.”²

Näin Herra on antanut meille yksinkertaisen käskyn ja ihmeellisen lupauksen. Kirkossa nykyään meille tarjotaan mahdollisuus paastota kerran kuussa ja antaa runsas paastouhri piisпамme tai seurakunnanjohtajamme välityksellä köyhien ja apua tarvitsevien hyväksi. Osa siitä, mitä annatte, käytetään lähipiirissänne olevien ihmisten – kenties omien sukulaistenne – auttamiseen. Herran palvelijat rukoilevat ja paastoavat saadakseen ilmoituksen kautta tiedon siitä, keitä auttaa ja millaista apua tulee antaa. Se, mitä ei tarvita ihmisten

auttamiseen paikallisessa kirkon yksikössänne, lähetetään siunaamaan muita apua tarvitsevia kirkon jäseniä eri puolilla maailmaa.

Käskyyn paastota köyhien hyväksi liittyy monia siunauksia. Presidentti Spencer W. Kimball kutsui sitä, että jättää noudattamatta tätä lakia, tekemättä jättämisen synniksi, jolla on raskas hinta. Hän kirjoitti: ”Herra antaa runsaita lupauksia niille, jotka paastoavat ja auttavat puutteessa olevia. – – Innoitus ja hengellinen johdatus seuraavat vanhurskautta ja pysyttelemistä lähellä taivaallista Isäämme. Tämän vanhurskaan teon, paastoamisen, laiminlyöminen riistää meiltä nämä siunaukset.”³

Sain yhden tuollaisen siunauksen vain muutama viikko sitten. Koska yleiskonferenssi osuu viikonloppuun, jolloin tavallisesti olisi paasto- ja todistuskokous, paastosin ja rukoilin tietääkseni, kuinka minun tulisi silti noudattaa käskyä huolehtia apua tarvitsevista.

Lauantaina, kun yhä paastosin, heräsin aamukuudelta ja rukoilin jälleen. Tunsin innoitusta katsoa uutisia maailmalta. Uutisista luin tämän artikkelin:

Trooppinen hirmumyrsky Pam tuhosi paljon koteja iskettyään suoraan Port Vilaan, Vanuatun pääkaupunkiin. Se surmasi ainakin kuusi ihmistä Vanuatussa, ja sen on vahvistettu olleen yksi voimakkaimmista asutuille alueille koskaan iskeneistä hirmumyrskyistä.

”Tuskin yhtään puuta jäi pystyyn, [kun hirmumyrsky] mylvi yli” Tyynenmeren saarivaltion.⁴

World Vision -kehitysyhteistyöjärjestön hätäavun arviointiryhmä suunnitteli tarkastelevansa tuhoja sen jälkeen kun myrsky olisi laantunut.

He neuvoivat asukkaita etsimään suojaa tukevista rakennuksista kuten yliopistoista ja kouluista.

Ja sitten he sanoivat: ”Vahvimpia rakennuksia täällä ovat betonikirkot”, sanoo Inga Mephram, joka edustaa kansainvälistä CARE-järjestöä. – – ”Joillakuilla ei ole sellaista. On vaikeata löytää rakennusta, jonka voisi arvella kestävän 5. asteen trooppisen hirmumyrskyn.”⁵

Kun luin tämän, muistin, että olin käynyt vieraillessa Vanuatussa sijaitsevilla pienissä kodeissa. Näin mielessäni ihmisiä hakemassa suojaa kodeista, joita myrskytuulet parhailaan pieksivät. Ja sitten muistin sen, miten lämpimästi Vanuatun asukkaat olivat toivottaneet minut tervetulleeksi. Ajattelin, miten he ja heidän naapurinsa hakisivat turvaa betonisesta kirkostamme.

Sitten näin mielessäni, miten piispa ja Apuyhdistyksen johtaja kävelevät heidän joukossaan, lohduttavat, antavat huopia, ruokaa syötäväksi ja vettä juotavaksi. Näin mielessäni, miten peloisuutta ovat lapset painautuvat toisiaan vasten.

He ovat hyvin kaukana kodistani, jossa luin sitä uutisartikkeliä, ja silti tiesin, mitä Herra parhaillaan teki palvelijoidensa välityksellä. Tiesin, että heidän oli mahdollista auttaa näitä taivaallisen Isän lapsia juuri paastouhrien ansiosta. Niitä lahjoituksia antavat auliisti Herran opetuslapset, jotka ovat kaukana näistä ihmisistä mutta lähellä Herraa.

Siksi en odottanut sunnuntaihin. Vein paastouhrini piispani samana aamuna. Tiedän, että piispa ja Apu-yhdistyksen johtaja saattavat käyttää paastouhrini jonkun lähitienoollani asuvan auttamiseksi. Minun vähäistä paastouhriani ei kenties tarvita sillä alueella, missä perheeni ja minä asumme, mutta paikallinen ylijäämä voi yltää jopa Vanuatuun asti.

Eri puolilla maailmaa tapahtuu muita myrskyjä ja murhenäytelmiä ihmisille, joita Herra rakastaa ja joiden murheen Hän tuntee. Osa teidän ja minun tässä kuussa maksamista paastouhreista käytetään jossakin jonkun sellaisen auttamiseen, jonka huojennuksen Herra tuntee omakseen.

Teidän paastouhrinne tekee enemmän kuin vain auttaa ruokkimaan ja vaatettamaan ihmisiä fyysisesti. Se parantaa ja muuttaa ihmisyttä. Vapaaehtoisen lahjoituksen hedelmänä saattaa olla se, että vastaanottajan sydämessä herää halu auttaa muita avun tarpeessa olevia. Niin tapahtuu kautta maailman.

Niin kävi Sierra Leonessa asuvan sisar Abie Turayn elämässä. Vuonna

1991 alkoi sisällissota. Se riehui maassa vuosikautia. Sierra Leone oli jo ennestään yksi maailman köyhimpiä maita. ”Sodan aikana oli epäselvää, kuka piti maata [hallinnassaan] – pankkeja – – lopetettiin, valtion virastoja suljettiin, poliisivoimat [olivat tehottomia kapinallisia joukkoja vastaan], – – ja vallitsi kaaos, tappaminen ja murhe. Kymmenentuhannet saivat surmansa, ja yli kaksi miljoonaa ihmistä joutui jättämään kotinsa välttyäkseen teurastukselta.”⁶

Sellaisinkin aikoina Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko kasvoi.

Yksi ensimmäisistä lähetysseurakunnista perustettiin kaupungissa, jossa sisar Turay asui. Hänen aviomiehensä oli ensimmäinen seurakunnanjohtaja. Sisällissodan aikana hän palveli piirinjohtajana.

”Kun sisar Turayn kodissa käy nykyään vieraita, hän näyttää mielellään heille kahta [aarretta] sodan ajalta: sinivalkoraitaista puseroa, jonka [hän sai kirkon jäsenten lahjoittamasta] käytettyjen vaatteiden pakkauksesta, sekä huopaa, joka nykyään on kulunut ja täynnä reikiä.”⁷

Hän kertoo: ”Tämä pusero on ensimmäinen – – vaate, jonka [sain]. – – Pidin sitä töissä – se on ollut oikein hyvä. [Se sai minut tuntemaan itseni oikein kauniiksi.] Minulla ei ollut muita vaatteita.

Sodan aikana tämä huopa piti meidät lämpiminä, minut ja lapseni.

Aina kun kapinalliset hyökkäsivät kimppuumme, tämä on ainoa, mitä [sain] käsiini, [kun pakenimme pensaikkoon piiloon]. Niinpä otimme huovan mukaamme. Se piti meidät lämpiminä ja piti moskiitot loitolla.”⁸

”Sisar Turay kertoo olevansa kiitollinen lähetysjohtajasta, joka matkusti sodan repimään maahan mukanaan rahaa.” Niillä varoilla, jotka olivat peräisin teidänlaistenne ihmisten paastouhri lahjoituksista, pyhät pystyivät ostamaan ruokaa, johon useimmilla sierraleonelaisilla ei ollut varaa.⁹

Puhuessaan niistä, jotka olivat kyllin anteliaita antaakseen lahjoituksia heidän selviytymisekseen, sisar Turay sanoo: ”Kun ajattelen niitä ihmisiä, jotka ovat tehneet tämän, – – tunnen, että [he ovat olleet] Jumalan lähettämiä, koska tavalliset ihmiset ovat tehneet tämän hyvän eleen [meidän] hyväksemme.”¹⁰

Jokin aika sitten Abiella oli kodissaan eräs vierailija Yhdysvalloista. Kun hän oli Abien kotona, hän huomasi ”katsovansa pöydällä olevia pyhiä kirjoituksia”. Hän näki, että ne olivat aarre, ”niiden sivuille oli tehty paljon merkin- töjä. Sivut olivat [kuluneet,] jotkin olivat repeytyneet. Kannot olivat irronneet muusta kirjasta.”

Vierailija piteli pyhiä kirjoituksia ”käsissään ja käänteli sivuja hellästi. Niin [tehdessään hän löysi] kymmenyslajitelipukkeen keltaisen kopion. [Hän] näki, että maassa, jossa [dollari oli] painonsa [arvoinen] kullassa, Abie Turay oli maksanut yhden dollarin kymmenyksinä, yhden dollarin lähetyssaarnaajarahastoon ja yhden dollarin paastouhri- nalle, jotka hänen sanojensa mukaan olivat ’todella köyhiä’.”

Vierailija sulki sisar Turayn pyhät kirjoitukset ja ajatteli, että kun hän seisoi tämän uskollisen afrikkalaisen äidin vieressä, hän oli pyhällä maalla.¹¹

Aivan kuten teidän ja minun paastouhrien siunauksen vastaanottaminen voi muuttaa ihmissydämiä, samoin tekee paastoaminen jonkun toisen hyväksi. Lapsikin tuntee sen.

Monet lapset ja jotkut aikuiset saattavat henkilökohtaisista syistä pitää 24 tunnin paastoa vaikeana. Voi tuntua siltä, että paaston aikana me Jesajan sanojen mukaisesti ”kärsimme puutetta”. Viisaat vanhemmat käsittävät tämän mahdollisuuden ja noudattavat tarkoin presidentti Joseph F. Smithin antamaa neuvoa: ”On parempi opettaa heille periaate ja antaa heidän noudattaa sitä, kun he ovat kyllin vanhoja valitsemaan älykkäästi.”¹²

Näin tuon neuvon siunauksen hiljattain. Yksi pojanpojistamme oli ollut sitä mieltä, että 24 tunnin paasto ylittää hänen kestokykynsä. Mutta hänen viisaat vanhempansa ovat silti istuttaneet tämän periaatteen hänen sydämeensä. Yksi hänen koulutovereistaan menetti äskettäin onnettomuudessa nuoren serkun. Pojanpoikamme kysyi äidiltään paastopäivänä niihin aikoihin, kun hänestä oli aina tuntunut, että paastamisen jatkaminen oli liian vaikeaa, tulisiko hänen surevalle

ystävälleen parempi olo, jos hän jatkaisi paastoaan.

Tämän pojan kysymys oli vahvistus presidentti Joseph F. Smithin neuvolle. Pojanpoikamme oli tullut siihen vaiheeseen, jolloin hän paitsi ymmärsi paaston periaatteen, se oli myös juurtunut hänen sydämeensä. Hän oli oppinut tuntemaan, että hänen paastoamisensa ja rukouksensa johtaisivat siunaukseen Jumalalta jonkun apua tarvitsevan hyväksi. Jos hän elää tämän periaatteen mukaan kyllin usein, se on tuova ihmeellisiä vaikutuksia hänen omaan elämäänsä, kuten Herra on luvannut. Hän saa hengellisenä siunauksena voimaa vastaanottaa innoitusta ja suuremman kyvyn vastustaa kiusauksia.

Emme tiedä kaikkia syitä siihen, miksi Jeesus Kristus meni autiomaahan paastoamaan ja rukoilemaan. Mutta me tiedämme ainakin yhden sen vaikutuksista: Vapahtaja vastusti täydellisesti Saatanan kiusauksia käyttäen väärin jumalallista voimaansa.

Se lyhyt aika, jonka me paastoamme joka kuukausi, ja se vähäinen summa, jonka me lahjoitamme köyhien hyväksi, saattaa aikaansaada meidän luonteesamme vain pienen osan siitä muutosta,

ettemme halua enää tehdä pahaa.

Mutta kun teemme kaiken, mihin kohtuullisesti katsoen pystymme rukoillaksemme, paastotaksemme ja lahjoittaaksemme varoja apua tarvitseville, meille on annettu suurenmoinen lupaus:

”Silloin sinun valosi puhkeaa näkyviin kuin aamunkoi ja hetkessä sinun haavasi kasvavat umpeen. Vanhurskaus itse kulkee sinun edelläsi ja Herran kirkkaus seuraa suojanasi.

Ja Herra vastaa, kun kutsut häntä, kun huudat apua, hän sanoo: ”Tässä minä olen.”¹³

Rukoilen, että lunastaisimme nämä suurenmoiset siunaukset itsellemme ja perheillemme.

Lausun todistukseni siitä, että Jeesus on Kristus, että Hänen kirkossaan meitä kutsutaan auttamaan Häntä, kun Hän huolehtii köyhistä omalla tavallaan, ja että Hän lupaa, että Hänen auttamisestaan koituu ikuisia siunauksia. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 25:34–40.
2. Jes. 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 97.
4. Ks. Steve Almasy, Ben Brumfield ja Laura Smith-Spark, ”Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands”, 14. maaliskuuta 2015, edition.cnn.com.
5. Ks. Sean Morris, Steve Almasy ja Laura Smith-Spark, ”’Unbelievable Destruction’ Reported in Tropical Cyclone Pam’s Wake”, 14. maaliskuuta 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”, julkaisematon käsikirjoitus.
7. Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”.
8. Abie Turay, lainattuna käsikirjoituksessa Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”.
9. Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”.
10. Abie Turay, lainattuna käsikirjoituksessa Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”.
11. Peter F. Evans, ”Sister Abie Turay’s Story”; video sisar Turaysta ”We Did Not Stand Alone” on katsottavissa osoitteessa lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, ”Editor’s Table”, *Improvement Era*, joulukuu 1903, s. 149.
13. Jes. 58:8–9.

Presidentti Boyd K. Packer
kahentoista apostolin koorumin presidentti

Onnensuunnitelma

Kirkon kaiken toiminnan päämääränä on huolehtia, että mies ja nainen sekä heidän lapsensa ovat onnellisia kotona ja heidät on sinetöity yhteen iankaikkisuudeksi.

Monia vuosia sitten toisen maailmansodan jälkeen opiskelin korkeakoulussa. Siellä tapasin Donna Smithin. Noihin aikoihin luin, että onnistuneen avioliiton kaksi keskeistä osatekijää ovat pikkuleipä ja suukko. Minusta siinä oli aika hyvä tasapaino.

Olin koulussa aamupäivisin, ja sitten palasin Brigham Cityyn tekemään iltapäivällä töitä isäni autokorjaamolla. Donnan viimeinen aamupäivätunti oli kotitaloutta. Ennen koulusta lähtöäni viivähdin hänen luokkahuoneensa kohdalla. Ovessa oli huurrelasi-ikkuna, mutta jos seisoin aivan sen lähellä, hän pystyi erottamaan varjoni oven toiselta puolelta. Hänellä oli tapana pujahtaa ulos luokasta antamaan pikkuleipä ja suukko. Lopun te tiedättekin. Meidät vihittiin Loganin temppelissä Utahissa, ja siitä alkoi elämämme suuri seikkailu.

Vuosien varrella olen usein opettanut tärkeää periaatetta: kirkon kaiken toiminnan päämääränä on huolehtia, että mies ja nainen sekä heidän lapsensa ovat onnellisia kotona ja heidät on sinetöity yhteen ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi.

Alussa

”Jumalat menivät alas järjestämään ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalien

kuvaksi hänet muovataksensa, mieheksi ja naiseksi muovataksensa heidät.

Ja Jumalat sanoivat: Siunaamme heidät. Ja Jumalat sanoivat: Saatamme heidät tulemaan hedelmällisiksi ja lisääntymään ja täyttämään maan ja ottamaan sen valtaansa.” (Abr. 4:27–28.)

Ja niin tämän maan päällä alkoi ihmiselämän kiertokulku, kun ”Adam yhtyi vaimoonsa, ja tämä synnytti hänelle poikia ja tyttäriä, ja he alkoivat lisääntyä ja täyttää maata.

Ja – – Aadamin pojat ja tyttäret alkoivat jakautua maahan kaksittain – –, ja myös heille syntyi poikia ja tyttäriä.” (Moos. 5:2–3.)

Käskyä lisääntyä ja täyttää maa ei ole koskaan kumottu. Se on välttämätön lunastussuunnitelmalle ja ihmisen onnen lähde. Käyttämällä tätä voimaa vanhurskaasti me voimme päästä lähelle taivaallista Isäämme ja kokea ilon täyteyttä, jopa jumaluuden. Luomisvoima ei ole sattumanvarainen osa suunnitelmaa; se on onnensuunnitelma; se on avain onneen.

Halu löytää kumppani on ihmiskunnassa pysyvä ja hyvin voimakas. Meidän onnemme kuolevaisuudessa, meidän ilomme ja korotuksemme ovat riippuvaisia siitä, kuinka me käytämme näitä hellittämättömiä, voimakkaita fyysisiä haluja. Kun luomisvoima kypsyy varhaisessa miehuudessa ja naisuudessa, se herättää luonnollisella tavalla hyvin henkilökohtaisia tunteita, jotka ovat ainutlaatuisia fyysisiä kokemuksia.

Ihannetapauksessa parinmuodostus alkaa romanssilla. Vaikka käytännössä on eroja, se kukoistaa kaikkinen rakkausromaanin kuohuineen ja toiveineen, joskus jopa pettymyksineen. Nuori mies ja nuori nainen kokevat kuutamoa ja ruusuja, rakkauskirjeitä, rakkauslauluja, runoja, käsi kädessä kulkemista ja muita kiintymyksen ilmaisuja. Maailma katoaa parin ympäriltä, ja he tuntevat iloa.

Ja jos oletatte, että nuoren romanttisen rakkauden onnen huuma on elämän lähteistä kumpuavien mahdollisuuksien kokonaissumma, ette ole vielä eläneet niin kauan, että näkisitte pitkään kestäneeseen aviolliseen rakkauteen kuuluvan omistautumisen ja lohdun. Aviopareja koetellaan kiusauksilla, väärinkäsityksillä, taloudellisilla ongelmilla, perhekriseillä ja sairauksilla, ja koko ajan rakkaus vahvistuu.

Kypsä rakkaus on autuutta, jota vastanaineet eivät pysty edes kuvittelemaan.

Tosi rakkaus edellyttää sitä, että sen kiintymyksen jakaminen, joka avaa nuo elämän lähteen pyhät voimat, säästetään avioliittoon. Se tarkoittaa sitä, että vältetään tilanteita, joissa fyysinen halu voisi ottaa vallan. Puhdas rakkaus edellyttää, että vasta iankaikkisen uskollisuuden lupauksen, laillisen ja lainmukaisen seremonian jälkeen – ja ihannetapauksessa temppelein sinetöimistöimituksen jälkeen – nuo luomisvoimat saavat Jumalan mielen mukaisesti vapautua kokonaisvaltaiseen rakkauden ilmaisemiseen. Se on määrä jakaa vain ja ainoastaan hänen kanssaan, joka on kumppaninne ikuisesti.

Kun aviosuhde aloitetaan kelvollisina, tässä prosessissa yhdistyvät kaikkein ihanimmat ja ylevimmät fyysiset, emotionaaliset ja hengelliset tunteet, mitä sanaan *rakkaus* liitetään. Ei ole olemassa mitään tämän elämänvaiheen vertaista, ei mitään vastaavaa koko ihmisen kokemusmaailmassa. Kun liitto solmitaan ja pidetään, se kestää ikuisesti, ”sillä siinä pyhän pappeuden avaimet annetaan, jotta voisitte saada kunniaa ja kirkkautta” (OL 124:34), ”ja tämä kirkkaus on jälkeläisten täyteys ja jatkuminen aina ja ikuisesti” (OL 132:19).

Mutta romanttinen rakkaus ei vielä ole täydellistä; se on alkusoitto. Rakkaus saa ravintoa, kun syntyy

lapsia, jotka saavat alkunsa siitä elämän lähteestä, joka on uskottu avioparille. Ihmiselämä saa alkunsa miehen ja vaimon aviosuhteessa. Pieni ruumis alkaa muodostua suurenmoisen monisäikeisen mallin mukaisesti. Lapsi tulee maailmaan syntymän ihmeessä, maallisen isänsä ja äitinsä kuvaksi luotuna. Kuolevaisessa ruumiissa on henki, joka kykenee tuntemaan ja havaitsemaan sitä, mikä on hengellistä. Tämän lapsen kuolevaisessa ruumiissa uinuu voima luoda kaltaisiaan jälkeläisiä.

”Henki ja ruumis ovat ihmisen sielu” (OL 88:15), ja meidän on siis noudatettava sekä hengellisiä että fyysisiä lakeja, jos haluamme olla onnellisia. On olemassa ikuisia lakeja – näiden joukossa lait, jotka liittyvät tähän voimaan luoda elämää – jotka on ”peruuttamattomasti säädetty taivaassa ennen tämän maailman perustamista, – [joihin] kaikki siunaukset perustuvat” (OL 130:20). Nämä ovat hengellisiä lakeja, jotka määrittelevät ihmiskunnan moraalin mittapuut (ks. JST, Romans 7:14–15; 2. Nefi 2:5; OL 29:34; 134:6). On olemassa liittoja, jotka sitovat, sinetöivät, turvaavat ja lupaavat iankaikkisia siunauksia.

Alma kehotti poikaansa Siblonia: ”Katso – –, että hillitset kaikki intohimosi, jotta täyttyisit rakkaudella” (Alma 38:12). Hillitsemisen tarkoitus on ohjata, opastaa, rajoittaa. Intohimomme on määrä pitää kurissa. Laillisesti

käytettynä luomisvoima siunaa ja pyhittää (ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 159).

Kiusauksia on aina. Koska vastustaja ei voi synnyttää elämää, hän on kateellinen kaikille niille, joilla on tuo taivaallinen voima. Hänet ja häntä seuranneet syöstiin taivaasta, ja he menettivät oikeuden saada kuolevaisen ruumiin. ”Hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse” (2. Nefi 2:27). Hän houkuttelee, jos vain voi, alentamaan, halventamaan ja mikäli mahdollista tuhoamaan tämän lahjan, jonka avulla me saamme lisääntyä iankaikkisesti, jos olemme kelvollisia (ks. OL 132:28–31).

Jos me saastutamme elämän lähteen tai johdamme muut rikkomukseen, siitä on koituva rangaistuksia, jotka ovat ankarampia ja kovempia kestää (ks. OL 19:15) kuin kaikkien fyysisten mielihyvien arvo voisi koskaan olla.

Alma sanoi pojalleen Koriantonille: ”Etkö tiedä, poikani, että tällainen on iljetystä Herran silmissä, niin, iljettävän kaikista synneistä lukuun ottamatta viattoman veren vuodattamista tai Pyhän Hengen kieltämistä?” (Alma 39:5.) Kun teemme syntiä, me emme voi paeta sen seurauksia.

Ainoa hyväksyttävä, oikeutettu luomisvoimien ilmaiseminen tapahtuu aviomiehen ja aviovaimon, miehen ja naisen välillä, jotka on vihitty laillisesti

ja lainmukaisesti. Kaikki muu loukkaa Jumalan käskyjä. Älkää antako periksi noille vastustajan kauheille kiusauksille, sillä jokainen syntivelka on maksettava ”viimeistä kolikkoa myöten” (Matt. 5:26).

Missään eivät Jumalan anteliaisuus ja armo tule paremmin esiin kuin parannuksessa.

Kun fyysistä ruumistamme vahingoitetaan, se pystyy korjaantumaan, joskus lääkärin avulla. Jos vaurio on laaja, siitä jää kuitenkin usein muistutukseksi arpi.

Hengellisen ruumiimme kohdalla tilanne on toinen. Henkemme vaurioituu, kun me teemme virheitä ja syntii. Mutta toisin kuin kuolevaisessa ruumiissamme, kun parannusprosessi on täydellinen, Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta ei jää mitään arpia. Lupausta kuuluu: ”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää” (OL 58:42).

Kun puhumme avioliitosta ja perhe-elämästä, mieleen tulee väistämättä: ”Entä poikkeukset?” Joillakuilla on synnynnäisiä rajoituksia, eivätkä he voi saada lapsia. Joidenkuiden viattomien avioliitto särkyy aviopuolison uskotomuuden takia. On niitä, jotka eivät mene naimisiin vaan elävät naimattomina ja kelpoisesti.

Toistaiseksi tarjoan tämän lohdutuksen: Jumala on meidän Isämme! Kaikki ihanteellisessa maanpäällisessä isässä ilmenevä rakkaus ja anteliaisuus on

niin paljon suurempaa Hänessä, joka on meidän Isämme ja meidän Jumalamme, ettei kuolevaisen mieli kykene sitä ymmärtämään. Hänen tuomionsa ovat oikeat, Hänen armonsä on rajaton, Hänen valtansa hyvittää yltää yli kaiken maallisen vertailun. ”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä” (1. Kor. 15:19).

Käytän nyt kunnioittavasti sanaa *temppeli*. Näen mielessäni sinetöimishuoneen ja alttarin, jonka ääreen nuoripari on polvistunut. Tämä pyhä temppelitoimitus on paljon enemmän kuin häät, sillä tämän avioliiton voi sinetöidä lupauksen Pyhä Henki, ja pyhissä kirjoituksissa julistetaan, että he perivät ”valtaistuimia, valtakuntia, ruhtinaskuntia ja valtoja, herruuksia” (OL 132:19). Näen ilon, joka odottaa niitä, jotka ottavat vastaan tämän ylimaallisen lahjan ja käyttävät sitä kelpoisesti.

Sisar Donna Smith Packer ja minä olemme olleet toistemme rinnalla avioliitossa lähes 70 vuotta. Kun kyse on vaimostani, lastemme äidistä, olen sanaton. Tunne on niin syvä ja kiitollisuus niin voimallista, etten oikein pysty sitä sanoen kuvaamaan. Suurin palkinto, mitä olemme saaneet tässä elämässä ja tulevassa elämässä, ovat lapsemme ja lastenlapsemme. Kun yhteiset päivät kuolevaisuudessa lähestyvät loppuaan, olen kiitollinen jokaisesta hetkestä, jonka olen hänen rinnallaan, ja siitä

Herran antamasta lupauksesta, ettei loppua ole.

Todistan, että Jeesus on Kristus ja elävän Jumalan Poika. Hän on kirkon johdossa. Hänen sovituksensa ja pappouden voiman ansiosta perhe, joka sai alkunsa kuolevaisuudessa, voi olla yhdessä kautta iankaikkisuuksien. Sovitus, joka voi lunastaa meistä jokaisen, ei kannata arpia. Se merkitsee sitä, että olimmepa tehneet mitä tahansa tai olimmepa olleet missä tahansa tai olipa jotakin tapahtunut miten tahansa, niin jos me teemme todellisen parannuksen, Hän on luvannut, että Hän sovittaisi teot. Ja kun Hän on sovittanut, se on selvittänyt asian. On hyvin monia meistä, jotka tavallaan painiskelevat syyllisyyden tunteiden kanssa tietämättä täysin, kuinka päästä niistä eroon. Te pääsette niistä eroon ottamalla vastaan Kristuksen sovituksen, ja kaikki sydämen murhe voi kääntyä kauneudeksi ja rakkaudeksi ja iankaikkisuudeksi.

Olen hyvin kiitollinen Herran Jeesuksen Kristuksen siunauksista, lisääntymisvoimasta, lunastuksen voimasta, sovituksista – sovituksista, joka voi pestä puhtaaksi jokaisen tahran riippumatta siitä, kuinka vaikea se on, kuinka pitkään se on ollut tai kuinka monta kertaa se on toistunut. Sovitus voi vapauttaa teidät jälleen kulkemaan eteenpäin puhtaina ja kelpoisina sekä seuraamaan sitä tietä, jonka olette valinneet elämässä.

Todistan, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että sovitus ei ole koko kirkkoa koskeva yleinen asia. Sovitus on henkilökohtainen, ja jos teillä on jotakin, mikä häiritsee teitä – joskus niin kaukana menneisyydessä tapahtunut, että pystytte tuskin muistamaan sitä – pankaa sovitus työhön. Se puhdistaa, ettekä te kuten ei Hänkään enää muista syntejanne. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Yhdessä me ylennymme

Liitot pitävinä naisina ja miehinä meidän täytyy nostaa toinen toistamme ja auttaa toinen toistamme tulemaan sellaisiksi ihmisiksi kuin Herra haluaa meidän tulevan.

lnoittavien puheiden, musiikin ja rukousten lisäksi, jotka koskettavat aina sydäntämme yleiskonferenssin aikana, monet sisaret ovat kertoneet, että eniten he pitivät siitä, kun saavat katsella ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin jäseniä, kun nämä poistuvat puhujakorokkeelta yhdessä iankaikkisen puolisonsa kanssa. Ja eikö meistä kaikista ole ihaana kuulla johtavien veljien ilmaisevan hellästi rakkautensa omaa puolisoaan kohtaan?

Puhuessaan vaimostaan Donnasta presidentti Boyd K. Packer on sanonut: "Virkani puolesta minulla on pyhä velvollisuus puhua totta: hän on täydellinen."¹

"Harriet on elämäni auringonpaiste"², presidentti Dieter F. Uchtdorf on sanonut vaimostaan.

Presidentti Henry B. Eyring puhui vaimostaan Kathleenista sanoessaan: "Hän [on] henkilö, joka on aina herättänyt minussa halun olla parasta, mitä voin olla."³

Ja presidentti Thomas S. Monson sanoi rakkaasta Francesistaan puhuessaan: "Hän oli elämäni rakkaus, luotettu uskottuni ja läheisin ystäväni. Kun sanon kaipaavani häntä, se ei alkuunkaan ilmaise tunteideni syvyyttä."⁴

Minäkin haluaisin ilmaista rakkauteni rakasta kumppaniani Craigia kohtaan. Hän on minulle kallisarvoinen lahja! Patriarkallisessa siunauksessani on arvokas ja pyhä lause, joka viittaa aviomieheeni ja jossa luvataan, että minun elämäni ja lasteni elämä "ovat hänen hyvässä hoivassaan". Minulle on selvää, että Craig on tämän lupauksen täyttymys. Mark Twainin sanoja lainaten sanon, että "elämä ilman [Craigia] ei olisi elämää"⁵. Rakastan häntä – kaikkea, mitä hän on!

Jumalallisia tehtäviä ja vastuita

Tänään haluan osoittaa kunnioitusta aviomiehille, isille, veljille, pojille,

enoille ja sedille, jotka tietävät, keitä he ovat, ja jotka tekevät parhaansa täyttääkseen Jumalan heille antamat tehtävät, kuten niitä kuvaillaan perhejulistuksessa, esimerkiksi johtavat vanhurskaasti sekä elättävät perheensä ja suojelevat sitä. Haluan teidän tietävän, että olen tuskallisen tietoinen siitä, että isyyteen, äitiyteen ja avioliittoon liittyvät aiheet voivat olla monille vaikeita. Tiedän, että monista kirkon jäsenistä tuntuu, ettei heidän kotinsa yllä koskaan siihen, mikä on heidän käsityksensä mukaan ihanne. Monet tuntevat tuskaa laiminlyönnin, väkivallan, riippuvuuskien sekä kelvottomien perinteiden ja kulttuurin vuoksi. En hyväksy niiden miesten tai naisten tekoja, jotka ovat tahallisesti tai vaikka tietämättään aiheuttaneet tuskaa, ahdistusta ja epätoivoa omassa kodissaan. Mutta tänään puhun jostakin muusta.

Olen vakuuttunut siitä, ettei aviomies ole vaimonsa silmissä koskaan niin ihailtava kuin silloin kun hän palvelee Jumalan hänelle antamassa tehtävässä kelvollisena pappeudenhaltijana – ennen kaikkea kotona. Rakastan näitä sanoja, jotka presidentti Packer on lausunut kelvollisille aviomiehille ja isille, ja uskon niihin: "Teillä on suoraan Jumalalta saatu pappeuden voima suojella kotianne. Tulee hetkiä, jolloin tuo voima on ainoa suoja perheellenne vastustajan ilkeilyä vastaan."⁶

Hengellisiä johtajia ja opettajia kotona

Aiemmin tänä vuonna osallistuin erään tavallisen mutta poikkeuksellisen miehen hautajaisiin – mieheni Don-enon. Yksi Don-enon pojista kertoi kokemuksen, joka hänellä oli pikkulapsena pian sen jälkeen kun hänen vanhempansa olivat ostaneet heidän ensimmäisen talonsa. Koska ruokittavana ja vaetetettavana oli viisi pientä lasta, rahat eivät riittäneet

jumalalliset mahdollisuutensa iankaik-
kisen elämän perillisinä. Me voisimme
tehdä kuten vanhin Robert D. Hales ja
hänen vaimonsa Mary ovat tehneet ja
noudattaa sanontaa ”Sinä nostat minua
ja minä nostan sinua, ja yhdessä me
ylennymme”⁹.

Pyhien kirjoitusten pohjalta tie-
dämme, että ”ei ole hyvä ihmisen olla
yksinään”. Siksi meidän taivaallinen
Isämme teki miehelle ”kumppanin,
joka sopii hänen avukseen”.¹⁰ Tämä
kumppani olisi ”apu, joka olisi miehelle
sopiva, kelvollinen eli hänen tarpei-
taan vastaava”¹¹. Esimerkiksi meidän
kaksi kättämme muistuttavat toisiaan,
mutta ne eivät ole täysin samanlaiset.
Itse asiassa ne ovat aivan vastakkaiset,
mutta ne täydentävät toisiaan ja sopivat
toisilleen. Yhdessä toimiessaan ne ovat
vahvemmat.¹²

Kirkon käsikirjan perheitä koske-
vassa luvussa on tämä lause: ”Mies-
puoliset ja naispuoliset henget ovat
luonteeltaan toisiaan täydentäviä.”¹³
Pyydän teitä huomaamaan, ettei siinä
sanota ”toistensa kanssa kilpailevia”
vaan ”toisiaan täydentäviä”! Me olemme
täällä auttaaksemme ja nostaaksemme
toinen toistamme ja riemuitaksemme
toinen toisemme kanssa samalla kun
pyrimme yltämään kaikkein parhaim-
paamme. Sisar Barbara B. Smith on
opettanut viisaasti: ”Voimme kokea
paljon enemmän onnellisuutta, kun
osaamme riemuita toisen menestyk-
sestä emmekä vain omastamme.”¹⁴
Kun pyrimme pikemminkin täydentä-
mään kuin kilpailemaan, niin toinen
toisemme kannustaminen on paljon
helpompaa!

Kun olin nuori äiti ja meillä oli
useita pieniä lapsia, niin vaippojen
vaihtamista, astioiden pesemistä ja
kurinpitoa täynnä olevien päivien
päätyessä kukaan ei laulanut minua
painokkaammin tätä Alkeisyhdistyksen

tontin ympärille rakennettavaan aitaan.
Don-eno suhtautui vakavasti yhteen
jumalallisista tehtävistään perheensä
suojelijana, joten hän pystytti maahan
muutamia pieniä puukeppejä, otti
narua ja sitoi sen kepeistä toiseen koko
tontin ympäri. Sitten hän kutsui lap-
sensa luokseen. Hän näytti heille kepit
ja narun ja selitti, että jos he pysyisivät
sen aidankorvikkeen sisäpuolella, he
olisivat turvassa.

Eräänä päivänä kotikäyntiopettajat
katselivat epäuskoisina, kun he talon
luo tullessaan näkivät, miten nämä viisi
pieniä lasta seisovivat kuuliaisina narun
vieressä katsellen kaihoisesti palloa,
joka oli pompahtanut heidän rajojensa
ulkopuolelle ja kadulle. Yksi pieni lapsi
juoksi hakemaan isää, joka puolestaan
juoksi hakemaan pallon.

Myöhemmin hautajaisissa vanhin
pojista sanoi liikuttuneena, että ainoa
asia, jota hän oli tässä elämässä toivo-
nut, oli se, että hän olisi rakkaan isänsä
kaltainen.

Presidentti Ezra Taft Benson on
sanonut:

”Israelin aviomiehet ja isät, te voitte
tehdä todella paljon perheenne pelas-
tukseksi ja korotukseksi! – –

Muistakaa pyhä kutsumuksenne Israe-
lin isänä – kaikkein tärkein kutsumuk-
senne ajassa ja iankaikkisuudessa – kut-
sumus, josta teitä ei koskaan vapauteta.

– – Teidän täytyy auttaa luomaan
koti, jossa Herran Henki voi vallita.”⁷

Kuinka hyvin nuo profeetalliset
sanat soveltuvatkaan nykypäivään.

Liiton miesten on varmasti parhaim-
massakin tapauksessa vaikeaa elää
maailmassa, joka paitsi halventaa hei-
dän jumalallisia tehtäviään ja vastuitaan
myös lähettää vääriä viestejä siitä, mitä
tarkoittaa olla ”tosi mies”. Yksi väärä
viesti on tämä: ”Kyse on aina minusta.”
Toisessa ääripäässä on se halventava
ja pilkallinen viesti, ettei aviomiehiä ja
isiä enää tarvita. Pyydän teitä olemaan
kuuntelematta Saatanan valheita! Hän
on menettänyt tuon pyhän etuoikeu-
den tulla koskaan aviomieheksi tai
isäksi. Koska hän kadehtii niitä, joilla
on ne pyhät tehtävät, joita hän ei pääse
koskaan toteuttamaan, hänen aikee-
naan on tehdä kaikista ihmisistä yhtä
onnettomia kuin hän itse!⁸

**Nostamme ja autamme täydentävissä
tehtävissämme**

Veljet ja sisaret, me tarvitsemme
toinen toistamme! Liitot pitävinä nai-
sina ja miehinä meidän täytyy nostaa
toinen toistamme ja auttaa toinen
toistamme tulemaan sellaisiksi ihmisiksi
kuin Herra haluaa meidän tulevan. Ja
meidän täytyy työskennellä yhdessä
nostaaksemme nousevaa sukupolvea
ja auttaaksemme heitä saavuttamaan

laulua: ”Hauskaa on kun [isää] taas vastaan juosta saan.”¹⁵ Valitettavasti minun täytyy kuitenkin myöntää, etten ollut aina hilpeällä mielellä, kun Craig näytti tulevan iloisena ovesta sisään raskaan työpäivän jälkeen. Hän tervehti aina meitä jokaista halauksella ja suukolla sekä muutti monet vaikeat ja toisinaan katastrofaaliset päivät ihaniksi hetkiksi isän seurassa. Toivon, että olisin syventynyt hieman vähemmän siihen loputtomaan tehtävien asioiden luetteloon ja että olisin hänen laillaan keskittynyt viisaammin asioihin, joilla oli eniten merkitystä. Olisin pysähtynyt useammin nauttimaan perheen pyhästä yhteisestä ajasta ja olisin kiittänyt häntä useammin elämämme siunaamisesta!

Jos vain lausumme lempeät sanat

Jokin aika sitten eräs uskollinen kirkon sisar kertoi minulle syvästä huolestaan, jonka vuoksi hän oli rukoillut jo jonkin aikaa. Hän kantoi huolta joistakin seurakuntansa sisarista. Hän kertoi minulle, miten hänen sydäntään särki huomata, että nämä sisaret puhuivat toisinaan epäkunnioittavasti aviomiehelleen ja aviomiehestään, jopa lastensa kuullen. Sitten hän kertoi minulle, miten hän oli nuorena naisena vilpittömästi halunnut ja rukoillut, että löytäisi kelvollisen pappeudenhaltijan, solmisi avioliiton hänen kanssaan ja perustaisi hänen kanssaan onnellisen kodin. Tämä sisar oli varttunut kodissa, jossa äiti oli ”häärinyt kukkona tunkiolla” ja isä oli alistunut äidin vaatimuksiin säilyttääkseen rauhan kotona. Sisaresta tuntui, että oli olemassa parempi tapa. Hän ei ollut nähnyt siitä mallia lapsuudenkodissaan, mutta kun hän rukoili palavasti johdatusta, Herra siunasi häntä tiedolla siitä, kuinka luoda aviopuolisonsa kanssa koti, jonne Henki olisi lämpimästi tervetullut. Olen ollut

heidän kodissaan ja voin todistaa, että se on pyhä paikka!

Sisaret ja veljet, kuinka usein me lausumme tietoisesti lempeitä sanoja toisillemme?¹⁶

Voisimme testata itseämme esittämällä muutamia kysymyksiä. Nämä kysymykset voivat soveltua hieman mukauttaen useimpiin meistä, olimpeta naimisissa tai naimattomia, olipa tilanteemme kotona mikä tahansa.

1. Milloin viimeksi kehuin vilpittömästi kumppaniani, joko kahden kesken tai lastemme kuullen?
2. Milloin viimeksi rukouksessa kiitin hänestä, ilmaisain rakkautta häntä kohtaan tai anoin vilpittömästi uskossa hänen puolestaan?
3. Milloin viimeksi sain estettyä itseni sanomasta jotakin, minkä tiesin voivan loukata?

4. Milloin viimeksi sanoin olevani pahoillani ja pyysin nöyrästi anteeksi – ilman että lisäsin sanoja ”jos vain sinä olisit (sanonut tai tehnyt)” tai ”jos vain sinä et olisi (sanonut tai tehnyt)”?
5. Milloin viimeksi päätin olla onnellinen enkä sen sijaan vaatinut olla ”oikeassa”?

Jos nyt jokin näistä kysymyksistä saa teidät kiemurtelemaan tai tuntemaan hienoista syyllisyyttä, muistakaa, että vanhin David A. Bednar on opettanut: ”Syyllisyys on hengellemme sitä, mitä kipu on ruumiillemme – varoitus vaarasta ja suoja lisävahinkoja vastaan.”¹⁷

Kehotan meitä jokaista ottamaan varteen vanhin Jeffrey R. Hollandin sydämeenkäyvän vetoomuksen: ”Veljet ja sisaret, tässä pitkällisessä iankaikisessa pyrkimyksessä olla enemmän Vapahtajamme kaltaisia yrittäkäämme olla ’täydellisiä’ nyt ainakin yhdellä tavalla – olemalla loukkaamatta sanoilla, tai myönteisemmin sanottuna puhumalla uudella kielellä, enkelien kielellä”¹⁸.

Kun olen valmistautunut tähän tilaisuuteen tänään, Henki on opettanut minua, ja olen sitoutunut lausumaan entistä useammin lempeitä sanoja rakkaalle kumppanilleni ja hänestä, nostamaan perheeni ja sukuni miehiä sekä ilmaisemaan kiitollisuutta niistä tavoista, joilla he täyttävät jumalallisia ja täydentäviä tehtäviään. Ja olen sitoutunut noudattamaan sanontaa ”Sinä nostat minua ja minä nostan sinua, ja yhdessä me ylennymme”.

Ryhdyttekö kanssani tavoittelemaan Pyhän Hengen apua, niin että Hän opettaa meille, kuinka voimme paremmin nostaa toinen toistamme toisiaan täydentävissä tehtävissämme rakastavien taivaallisten vanhempiemme liiton poikina ja tyttärinä?

Tiedän, että Jeesuksen Kristuksen kaiken mahdollistavan sovituksen voiman ansiosta ja uskomme avulla Häneen me pystymme tekemään sen. Rukoilen, että panemme luotamuksemme Häneen, jotta Hän auttaisi meitä auttamaan toinen toistamme elämään onnellisina ja iankaikkisesti, kun ylennymme yhdessä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Vertaus kylväjästä

Jokaisen meistä on asetettava asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen ja tehtävä se, mikä saa maaperämme hyväksi ja satomme runsaaksi.

VIITTEET

1. Boyd K. Packer, julkaisussa "Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU", news.byu.edu/archive/12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, Jeffrey R. Hollandin artikkelissa "Vanhin Dieter F. Uchtdorf – kohti uusia horisontteja", *Liahona*, maaliskuu 2005, s. 10.
3. Henry B. Eyring, Gerald N. Lundin artikkelissa "Vanhin Henry B. Eyring – 'suuntaavien vaikutusten' muovaama", *Valkeus*, huhtikuu 1996, s. 31.
4. Thomas S. Monson, "Minä en jätä enkä hylkää sinua", *Liahona*, marraskuu 2013, s. 85.
5. Mark Twain, *Eve's Diary*, 1905, s. 107.
6. Boyd K. Packer, "Pappeuden voima", *Liahona*, toukokuu 2010, s. 9.
7. Ezra Taft Benson, "Israelin isille", *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 51.
8. Ks. 2. Nefi 2:27.
9. Ks. Robert D. Hales, "Perheen vahvistaminen – pyhä velvollisuutemme", *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 40; ks. myös LaRene Gaunt, "Vanhin Robert D. Hales – palaa kunnialla", *Valkeus*, huhtikuu 1995, s. 31.
10. 1. Moos. 2:18.
11. 1. Moos. 2:18, ks. LDS-laitoksen alaviite b.
12. Ks. Bruce K. Satterfield, "The Family under Siege: The Role of Man and Woman", hartaustilaisuuden puhe Ricks Collegen koulutusviikolla, 7. kesäkuuta 2001, s. 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.1.
14. Barbara B. Smith, "Hearts So Similar", *Ensign*, toukokuu 1982, s. 97.
15. "Isän kotiintulo", *Lasten laulukirja*, s. 110.
16. Ks. "Jos vain lausumme lempeät sanat", *MAP-lauluja*, 153.
17. David A. Bednar, "Me uskomme, että tulee olla siveellinen", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 44.
18. Jeffrey R. Holland, "Enkelien kieli", *Liahona*, toukokuu 2007, s. 18.

Yleiskonferenssin puheiden aiheet annetaan, mutta niitä eivät anna kuolevaiset auktoriteetit vaan Pyhän Hengen vaikutus. Monissa puheissa käsitellään yhteisiä kuolevaisuuteen liittyviä huoliamme. Mutta aivan kuten Jeesuskaan ei opettanut, kuinka Hänen aikansa kuolevaisen elämän haasteet tai poliittinen sorto voitettaisiin, Hän innoittaa nykyisiäkin palvelijoitaan puhumaan useimmiten siitä, mitä meidän täytyy tehdä muuttaaksemme oman elämämme ja valmistautuaksemme palaamaan taivaan kotiimme. Tänä pääsiäisviikonloppuna olen tuntenut innoitusta puhua erään Jeesuksen esittämän vertauksen arvokkaista ja ajattomista opetuksista.

Vertaus kylväjästä on yksi niistä harvoista vertauksista, jotka on kerrottu kaikissa kolmessa synoptisessa evankeliumissa. Se kuuluu myös vielä pienempään joukkoon vertauksia, jotka Jeesus selitti opetuslapsilleen. Siemen, joka kylvettiin, oli "sanoma valtakunnasta" (Matt. 13:19), "sana" (Mark. 4:14) tai "Jumalan sana" (Luuk. 8:11) – Mestarin ja Hänen palvelijoidensa opetukset.

Eri maaperät, joihin siemenet putoivat, kuvaavat eri tapoja, joilla kuolevaiset ottavat vastaan ja noudattavat näitä opetuksia. Niinpä siemenet, jotka putoivat "tien oheen" (Mark. 4:4), eivät

osuneet kuolevaiseen maaperään, jossa ne olisivat voineet kasvaa. Ne ovat kuin opetuksia, jotka osuvat paatuneeseen tai valmistautumattomaan sydämeen. En sano enempää näistä. Sanomani koskee niitä meistä, jotka ovat sitoutuneet seuraamaan Kristusta. Miten hyödynnämme Vapahtajan opetuksia elämässämme?

Vertaus kylväjästä varoittaa meitä olosuhteista ja asenteista, jotka voivat estää ketä tahansa, joka on vastaanottanut evankeliumin sanoman siemenen, tuottamasta runsasta satoa.

1. Kallioinen paikka, ei juurta

Osa siemenistä "putosi kallioiseen paikkaan, missä jyvillä ei ollut paljon maata. Ne nousivat kohta oraalle, koska maata ei ollut syvälti, mutta auringon noustua oraat helteessä kuivettuivat, koska niillä ei ollut juurta." (Mark. 4:5–6.)

Jeesus selitti tämän kuvaavan niitä, "jotka sanan kuullessaan heti ottavat sen iloiten vastaan", mutta "koska heiltä puuttuvat juuret", "kun tulee ahdinko tai vaino sanan tähden, he luopuvat kohta" (Mark. 4:16–17).

Mikä saa aikaan sen, että kuulijoilla "puuttuvat juuret"? Uudet jäsenet ovat tässä tilanteessa, jos he ovat kääntyneet vain lähetyssaarnaajiin tai kirkon

moniin houkutteleviin ominaisuuksiin tai kirkon jäsenyyden moniin erinomaisiin hedelmiin. Koska he eivät ole juurtuneet sanaan, helle voi korventaa heitä ja he kuivettuvat, kun ilmenee vastustusta. Mutta jopa kirkossa kasvaneet – pitkäaikaiset jäsenet – voivat luisua tilaan, jossa heiltä puuttuvat juuret. Olen tuntenut joitakuuta sellaisia – jäseniä, joilta puuttuu vankka ja kestävä käännyminen Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Ellemme ole juurtuneet evankeliumin opetuksiin ja harjoita niitä säännöllisesti, kenestä tahansa meistä voi tulla kivisydäminen,

joka on kallioinen paikka hengellisille siemenille.

Hengellinen ravinto on välttämätöntä selviytyäksemme hengellisesti, varsinkin maailmassa, joka on luopumassa uskosta Jumalaan sekä oikean ja väärän ehdottomuudesta. Internet uhkuu uskoa uhkaavia sanomia, ja sen hallitsemana aikakautena meidän on lisättävä altistumistamme hengelliselle totuudelle vahvistaaksemme uskoamme ja pysyäksemme juurtuneina evankeliumiin.

Nuoret, jos tämä opetus vaikuttaa liian yleisluontoiselta, tässä on erityinen

esimerkki. Jos sakramentin vertauskuvia jaettaessa lähetätte tekstiviestejä tai kuiskaillette tai pelaatte videopelejä tai muutoin kieltäytytte välttämättömästä hengellisestä ravinnosta, te olette katkomassa hengellisiä juurianne ja siirtymässä kohti kallioista paikkaa. Saatatte itsenne alttiiksi kuivettumiselle, kun kohtaatte sellaisia koettelemuksia kuin yksinäisyys, pelottelu tai pilkka. Ja tämä koskee myös aikuisia.

Toinen mahdollinen hengellisten juurien tuhoaja – jota nykytekniikka nopeuttaa muttei yksistään aiheuta – on evankeliumin tai kirkon katsominen avaimenreiästä. Tämä suppea näkökulma keskittyy tiettyyn oppiin tai käytäntöön tai käsitykseen johtajan vajavaisuudesta ja jättää huomiotta evankeliumin suunnitelman laajan näköalan ja sen sadonkorjuun henkilökohtaiset ja yhteisölliset hedelmät. Presidentti Gordon B. Hinckley kuvasi eloisesti erästä seikkaa tästä avaimenreikänäkökulmasta. Hän kertoi erälle BYU:n kuulijakunnalle, kuinka poliittiset toimittajat olivat ”täynnä suuttumusta” erästä senhetkisestä uutistapahtumasta. ”Taidokkaasti he vuodattivat herjauksen ja vihan katkeran kalkin. – – Epäilemättä”, hän totesi, ”tämä onkin juuri sopiva aika ja paikka lahjakkaalle hapannaamalle.”¹ Jotta me sen sijaan voisimme juurtua lujasti evankeliumiin, meidän on säilytettävä maltti ja kohtuus kriittisyydessämme ja etsittävä aina laajempaa näkökulmaa Jumalan majesteettiseen työhön.

2. Ohdakkeet: tämän maailman huolet ja rikkauten petolliset houkutukset

Jeesus opetti: ”Osa taas putosi ohdakkeiden sekaan, ja ohdakkeet kasvoivat ja tukahduttivat oraan, eikä siitä saatu satoa” (Mark. 4:7). Hän selitti, että nämä ovat ”niitä, jotka kuulevat sanan mutta joissa sana ei tuota satoa, koska

tämän maailman huolet ja rikkauten petolliset houkutukset ja muut mielihalut saavat heissä sijan ja tukahduttavat sanan” (Mark. 4:18–19). Tästä varoituksesta meidän kaikkien on otettava opiksemme.

Puhun ensin rikkauten petollisista houkutuksista. Missä tahansa olemmekaan hengellisellä matkallamme – mikä tahansa onkaan kääntymyksemme tila – tämä kiusaus koskee meitä kaikkia. Kun huomio tai tärkeysjärjestys kohdistuu omaisuuden hankkimiseen, käyttöön tai hallintaan, sanomme sitä materialismiksi. Materialismista on sanottu ja kirjoitettu niin paljon, että siihen ei tässä tarvitse paljon lisätä.²

Ne, jotka uskovat siihen, mitä kutsutaan vaurauden teologiaksi, kärsivät rikkauten petollisista houkutuksista. Varallisuus tai merkittävät tulot eivät ole merkki taivaallisesta suosiosta, eikä niiden puute ole osoitus taivaallisesta epäsuosiosta. Jeesus sanoi eräälle uskolliselle seuraajalle, että hän perisi iankaikkisen elämän, jos vain antaisi kaiken, mitä hänellä on, köyhille (ks. Mark. 10:17–24). Jeesus ei nähnyt pahaa rikkauksien *omistamisessa* vaan tuon seuraajan *asenteessa* rikkauksia kohtaan. Kuten kaikki tiedämme, Jeesus kiitti laupiasta samarialaista, joka käytti samanlaista rahaa lähimmäisensä palvelemiseen kuin Juudas

Vapahtajansa kavaltamiseen. Pahuuden juuri ei ole raha vaan *rahanhimo* (ks. 1. Tim. 6:10).

Mormonin kirja kertoo ajasta, jolloin Jumalan kirkon ”edistyminen alkoi heiketä” (Alma 4:10), koska ”kirkon väki alkoi – – kiinnittää sydämensä rikkauksiin ja maailman turhuuksiin” (Alma 4:8). Kuka tahansa, jolla on runsaasti aineellista hyvää, on vaarassa joutua rikkauksien ja muiden maailman turhuuksien hengellisesti ”rauhottamaksi”³. Tämä on sopiva johdanto Vapahtajan seuraavaan opetukseen.

Salakavalimmat ohdakkeet, mitkä tukahduttavat evankeliumin sanan vaikutuksen elämässämme, ovat ne maailmalliset voimat, joita Jeesus kutsui elämän huoliksi, rikkaudeksi ja nautinnoiksi (ks. Luuk. 8:14). Niitä on liian monta lueteltavaksi. Riittääköön muutama esimerkki.

Kerran Jeesus nuhteli pääapostoliaan sanomalla Pietarille: ”Sinä tahdot saada minut lankeamaan. Sinun ajatukset ei eivät ole Jumalasta, vaan ihmisestä!” (Matt. 16:23; ks. myös OL 3:6–7; 58:39.) Se, että ajatukset ovat ihmisestä, tarkoittaa tämän maailman huolten asettamista toimissamme, tärkeysjärjestyksessämme ja ajatuksissamme sen edelle, mikä on Jumalasta.

Antaudumme ”elämän nautinnoille”, 1) kun olemme riippuvaisia, mikä heikentää Jumalan kallisarvoista tahdonvapauden lahjaa, 2) kun toissijaiset häiriötekijät vetävät meitä pois iankaikkisesti tärkeistä asioista ja 3) kun katsomme, että meillä on oikeus kaikkeen, näin heikentäen henkilökoh-taista kasvuamme, joka on iankaikkisen päämäärämme kannalta välttämätöntä.

Tämän elämän huolet voittavat meidät, kun tulevaisuudenpelko lamaannuttaa meidät, mikä estää meitä kulkemasta eteenpäin uskossa luottaen Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa.

Kaksikymmentäviisi vuotta sitten Hugh W. Nibley, arvostettu opettajani BYU:ssa, puhui maailman huolille antautumisen vaaroista. Häneltä kysyttiin haastattelussa, oliko maailman olosuhteiden ja evankeliumin levittämistä koskevan velvollisuutemme takia suotavaa etsiä tapoja ”sopeutua maailmaan siinä, mitä teemme kirkossa”⁴.

Hän vastasi: ”Se on ollut kirkon koko tarina, eikö olekin? Meidän on oltava halukkaita uhmaamaan tässä, halukkaita ottamaan riski. Siihen tarvitaan uskoa. – Sitoutumisemme tulisi olla koetus. Sen kuuluu olla vaikeaa; sen kuuluu tämän maailman sanoin olla epäkäytännöllistä.”⁵

Tämän evankeliumin kannalta tärkeän asian vahvisti BYU:n kampuksella juuri muutama kuukausi sitten eräs arvostettu katolinen johtaja, Philadelphian arkkipiispa Charles J. Chaput. Puhuessaan ”MAP-kirkon ja katolisten yhteisöjen yhteisistä huolenaiheista”, kuten ”avioliitosta ja perheestä, seksuaalisuutemme luonteesta, ihmiselämän pyhydestä ja uskonnonvapauden tärkeydestä”, hän sanoi:

”Haluan painottaa uudelleen, kuinka tärkeää on todella elää sen mukaan, mihin uskomme. Sen on oltava etusijalla – ei vain henkilökohtaisessa ja perheemme elämässä vaan myös kirkoissamme, poliittisissa päätöksissämme, liiketoimissamme, köyhien kohtelussamme, toisin sanoen kaikessa, mitä teemme.

Tästä syystä se on tärkeää”, hän jatkoi. ”Oppikaa katolisten kokemuksesta. Me katoliset uskomme, että kutsukumme on olla hapate yhteiskunnassa. Mutta on hieman eri asia olla hapate yhteiskunnassa kuin sulautua yhteiskuntaan.”⁶

Vapahtaja varoitti meitä antamasta tämän maailman huolten tukahduttaa Jumalan sanaa elämässämme.

Todellinen haasteemme on säilyttää oikea tärkeysjärjestyksemme – kiinnittää sydämemme Jumalan käskyihin ja Hänen kirkkonsa johtajiin.

Vapahtajan esimerkit voisivat saada meidät ajattelemaan tätä vertausta vertauskuvana maaperistä. Maaperän sopivuus riippuu siitä, miten meidän jokaisen sydän altistuu evankeliumin siemenelle. Alttiudessa hengellisille opetuksille jotkin sydämet ovat paa-tuneita ja valmistautumattomia, jotkin ovat käyttämättömiä kivisydämiä ja jotkin sydämet on suunnattu maailmalisiin asioihin.

3. Putosi hyvään maahan ja antoi sadon

Vertaus kylväjästä päättyy Vapahtajan kuvaukseen siemenestä, joka ”putosi hyvään maahan ja antoi sadon” määrän vaihdellessa (Matt. 13:8). Miten voimme valmistautua olemaan tuo hyvä maa ja antamaan hyvän sadon?

Jeesus selitti, että ”hyvään maahan pudonnut siemen tarkoittaa niitä, jotka sanan kuultuaan pysyvät siinä puhtain ja ehein sydämin ja kestävinä tuottavat satoa” (Luuk. 8:15). Meillä on evankeliumin sanan siemen. Jokaisen meistä on asetettava asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen ja tehtävä se, mikä saa maaperämme hyväksi ja satomme runsaaksi. Meidän on pyrittävä juurtumaan tukevasti ja kääntymään Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin (ks. Kol. 2:6–7). Saavutamme tämän kääntymyksen rukoilemalla, lukemalla pyhiä kirjoituksia, palvelemalla ja nauttimalla säännöllisesti sakramentin, jotta Hänen Henkensä olisi aina

kanssamme. Meidän on myös tavoiteltava sitä voimallista sydämenmuutosta (ks. Alma 5:12–14), joka korvaa pahat halut ja itsekkäät huolet Jumalan rakkaudella ja halulla palvella Häntä ja Hänen lapsiaan.

Todistan näiden asioiden totuudesta ja todistan Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta, jonka opetukset osoittavat tien ja jonka sovitus tekee kaiken mahdolliseksi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Gordon B. Hinckley, ”Let Not Your Heart Be Troubled”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 29. lokakuuta 1974, s. 1; speeches.byu.edu.
2. Ks. esim. Dallin H. Oaks, ”Materialism”, luku 5 julkaisussa *Pure in Heart*, 1988, s. 73–87.
3. Olen kiitollisuudenvelassa vanhin Neal A. Maxwellille tästä unohtumattomasta symboliikasta (ks. ”These Are Your Days”, *Ensign*, lokakuu 2004, s. 26).
4. James P. Bell, julkaisussa ”Hugh Nibley, in Black and White”, *BYU Today*, toukokuu 1990, s. 37.
5. Hugh Nibley, julkaisussa ”Hugh Nibley, in Black and White”, s. 37–38.
6. Charles J. Chaput, ”The Great Charter at 800: Why It Still Matters”, *First Things*, 23. tammikuuta 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; ks. myös Tad Walch, ”At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People”, *Deseret News*, 23. tammikuuta 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Arkkipiispa Chaput sanoi myös, että ”jotkin parhaista katolisista laitoksista ovat joko kadottaneet tai olennaisesti häivyttäneet uskonnollista identiteettiään. – Brigham Youngin yliopisto on poikkeuksellinen – –, koska se on oppimiskeskus, jota uskonnollinen identiteetti rikastaa. Älkää koskaan luopuko siitä.” (”The Great Charter at 800”).

Vanhin L. Whitney Clayton
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Päättäkää uskoa

Vapahtaja on antanut evankeliuminsa valoksi johdattamaan niitä, jotka päättävät uskoa Häneen ja seurata Häntä.

Viime tammikuussa seitsemänvuotias Sailor Gutzler ja hänen perheensä lensivät Floridan osavaltiosta Illinoisin osavaltioon pienkoneella. Sailorin isä lensi konetta. Heti yön tultua lentokoneessa ilmeni teknisiä ongelmia, ja se syöksyi maahan Kentuckyn pilkkopimeillä kukkuloilla. Kone päätyi ylösalaisin vaikeakulkuiseen maastoon. Kaikki Sailoria lukuun ottamatta menehtyivät turmassa. Sailorin ranne murtui koneen syöksyessä maahan. Hänellä oli haavoja ja naarmuja, ja hänen kenkensä olivat kadonneet. Talviö Kentuckyssä oli kylmä ja sateinen. Ulkona oli kolme astetta lämmintä, ja Sailorilla oli yllään ainoastaan shortsit, t-paita ja yksi sukka.

Hän huusi äitiään ja isäänsä, mutta kukaan ei vastannut. Sailor kokosi kaiken rohkeutensa ja lähti avojaloin maastoon etsimään apua. Hän kahlasi purojen poikki, ylitti ojja ja uhmasi piikkisiä karhunvatukkapensaita. Erään pienen kukkulan huipulta Sailor havaitsi parin kilometrin päässä näkyvän valon. Hän hapuili eteenpäin pimeyden ja kasvillisuuden halki valoa kohti, ja lopulta hän saapui erään ystävällisen miehen kotiin. Hän ei ollut koskaan tavannut miestä, mutta tämä kiiruhti heti hänen avukseen. Sailor oli turvassa. Pian hänet

viettiin sairaalaan, ja hänen toipumisensa saattoi alkaa.¹

Sailor selviytyi, koska hän näki etäällä valon ja ponnisteli päästäkseen sen luo huolimatta erämaan olosuhteista, kohtaamansa murhenäytelmän syvällisyydestä ja kärsimistään vammoista. On vaikea kuvitella, kuinka Sailor kykeni tekemään mitä teki. Mutta tiedämme, että hän ymmärsi tuon kaukaisen valon tarkoittavan mahdollisuutta pelastua. Hänellä oli toivoa. Hän sai rohkeutta siitä, että vaikka asiat

olisivat kuinka huonosti, tuon valon luota hän löytäisi apua.

Harvat meistä joutuvat koskaan kokemaan mitään niin tuskallista kuin Sailorin koettelemukset, mutta meillä kaikilla on jossakin vaiheessa elämäämme edessämme hengelliset erämaamme, missä kuljemme omat, myrskyiset hengelliset matkamme. Jos me noina synkiltä ja toivottomiltakin tuntuvina hetkinä etsimme, löydettävissämme on *aina* hengellinen valo, joka kutsuu meitä ja joka antaa meille toivoa avusta ja helpotuksesta. Valo loistaa koko ihmiskunnan Vapahtajasta, joka on maailman Valo.

Hengellisen valon havaitseminen on erilaista kuin fyysisen valon näkeminen. Vapahtajan hengellisen valon tunnistaminen alkaa halukkuudestamme uskoa. Jumala vaatii, että me aluksi ainakin haluamme uskoa. ”Jos te heräätte ja herätätte kykyenne – ja osoitate *vähäsen* uskoa”, profeetta Alma opettaa, ”niin, vaikka ette voisi enempää kuin *haluta* uskoa, antakaa tämän halun tehdä työtä itsessänne, kunnes uskotte sillä tavalla, että voitte antaa sijaa osalle [Vapahtajan] sanoista.”²

Alman meille antama kehoitus haluta uskoa ja ”antaa sijaa” sydämessämme Vapahtajan sanoille muistuttaa meitä siitä, että usko vaatii henkilökohtaisen valinnan ja henkilökohtaisia tekoja. Meidän on ”herättävä ja herätettävä kykyimme”. Meidän tulee pyytää, ennen kuin meille annetaan; me etsimme, ennen kuin löydämme; me kolkuttamme, ennen kuin meille avataan. Meille on annettu seuraava lupaus: ”Sillä jokainen pyytävä saa, ja etsijä löytää, ja sille, joka kolkuttaa, avataan.”³

Kukaan ei ole esittänyt meille vilpittömämpää pyyntöä uskoa kuin Vapahtaja itse maanpäällisen palvelustyönsä aikana, kun Hän vetosi epäuskosiin kuulijoihinsa:

”Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua.

Mutta jos teen, uskokaa tekojani, vaikka ette minua uskoisikaan. Silloin te opitte ymmärtämään, että Isä on minussa ja minä olen Isässä.”⁴

Me kaikki kohtaamme päivittäin koetuksen. Se on elämämme mittainen koetus: päättämekö uskoa Häneen ja sallia Hänen evankeliuminsa valon kasvaa sisimmässämme, vai kieltäydymekö uskomasta ja jatkammeko itsepäisesti matkaamme yksin pimeydessä? Vapahtaja on antanut evankeliuminsa valoksi johdattamaan niitä, jotka päättävät uskoa Häneen ja seurata Häntä.

Lentokoneturman jälkeen Sailorin oli tehtävä päätös. Hän olisi voinut päättää jäädä lentokoneen luo pimeään yksinään ja peloissaan. Mutta edessä oli pitkä yö, joka muuttuisi yhä kylmemmäksi. Hän päätti toisin. Sailor kiipesi kukkulalle, mistä hän näki kaukana kajastavan valon.

Hänen kulkiessaan eteenpäin yössä valoa kohti se alkoi vähitellen näkyä

kirikkaampana. Siitä huolimatta hänen matkallaan oli varmasti hetkiä, jolloin hän ei kyennyt näkemään sitä. Ehkäpä se katosi näköpiiristä hänen ollessaan rotkossa tai puiden tai pensaiden takana, mutta hän jatkoi eteenpäin. Aina kun Sailor näki valon, hän tiesi olevansa oikealla tiellä. Hän ei tiennyt vielä tarkalleen, mikä tuo valo oli, mutta hän jatkoi kulkuaan sitä kohti sen perusteella, mitä hän tiesi, ja luottaen ja toivoen, että hän näkisi sen uudelleen, jos vain jatkaisi oikeaan suuntaan. Näin tekemällä hän mahdollisesti pelasti henkensä.

Elämämme voi olla olosuhteiltaan samanlainen. Voi olla aikoja, jolloin me olemme loukkaantuneita, jolloin olemme väsyneitä ja jolloin elämämme vaikuttaa synkältä ja kylmältä. Voi olla aikoja, jolloin emme havaitse minkäänlaista valoa näköpiirissämme ja meidän tekee mieli antaa periksi. Jos me olemme halukkaita uskomaan, jos me tahdomme uskoa, jos me päätämme uskoa, silloin Vapahtajan opetukset

ja esimerkki näyttävät meille tietä eteenpäin.

Päättäkää uskoa

Aivan kuten Sailorin oli uskottava, että hän löytäisi turvaa siitä kaukaisesta valosta, niin on meidänkin päätettävä avata sydämemme Vapahtajan jumalalliselle todellisuudelle – Hänen iankaikkiselle valolleen ja Hänen parantavalle armolleen. Profeetat kautta aikojen ovat kannustaneet meitä ja jopa hartaasti pyytäneet meitä uskomaan Kristukseen. Heidän kehotuksensa ilmentävät perustavanlaatuista tosiasiaa: Jumala ei pakota meitä uskomaan. Sen sijaan Hän kutsuu meitä uskomaan lähettämällä profeettoja ja apostoleja opettamaan meitä, antamalla meille pyhät kirjoitukset ja viittomalla meitä luokseen Henkensä kautta. Meidän täytyy itse päättää vastaanottaa nuo hengelliset kutsut ja päättää nähdä se hengellinen valo, jolla Hän kutsuu meitä. Päätös uskoa on tärkein päätös, mitä koskaan teemme. Se muovaa kaikkia muita päätöksiämme.

Jumala ei pakota meitä uskomaan sen enempää kuin Hän pakottaa meitä pitämään mitään käskyjä – huolimatta täydellisestä halustaan siunata meitä. Siitä huolimatta Hänen kutsunsa meille

uskoa Häneen – osoittaa vähäsen uskoa ja antaa sijaa Hänen sanoilleen – on voimassa yhä tänä päivänä. Kuten Vapahtaja on sanonut, ”minä todistan, että Isä käsksee kaikkia ihmisiä kaikkialla tekemään parannuksen ja uskomaan minuun”⁵.

Usko ja todistus eivät ole passiivisia periaatteita. Ne eivät osu kohdallemme vain sattumalta. Usko on jotakin, minkä me päätämme – me toivomme sitä, teemme työtä sen eteen ja teemme uhrauksia sen vuoksi. Me emme ala uskoa Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa sattumalta sen enempää kuin että rukoilisimme tai maksaisimme kymmenyksiäkään sattumalta. Me päätämme aktiivisesti uskoa, aivan kuin päätämme pitää muutkin käskyt.

Muuttakaa uskonne teoiksi

Sailor ei aluskasvillisuuden halki tarpoessaan aluksi tiennyt, olisiko hänen ponnisteluistaan hyötyä. Hän oli eksyksissä ja loukkaantunut, ja oli pimeää ja kylmä. Mutta hän lähti onnettomuuspaikalta ja uskaltautui kauemmas pelastumisen toivossa kulken vaivalloisesti eteenpäin, kunnes hän näki etäällä valon. Kun hän oli kerran nähnyt sen, hän teki parhaansa edetäkseen sitä kohti muistaen näkemänsä.

Samalla tavoin meidän tulee antaa sijaa toivolle siitä, että löydämme hengellisen valon vastaanottamalla uskon sen sijaan että päättäisimme epäillä. Tekomme ovat todiste uskostamme, ja niistä tulee sen ydin. Me päätämme uskoa, kun rukoilemme ja luemme pyhiä kirjoituksia. Me päätämme uskoa, kun paastoamme, kun pyhitämme lepöpäivän ja kun palvelemme temppeleissä. Me päätämme uskoa, kun menemme kasteelle ja kun nautimme sakramenttia. Me päätämme uskoa, kun teemme parannuksen ja etsimme jumalallista anteeksiantoa ja parantavaa rakkautta.

Älkää milloinkaan antako periksi

Toisinaan edistymisemme hengellisissä asioissa voi vaikuttaa hitaalta tai epäsäännölliseltä. Toisinaan meistä voi tuntua, että olemme taantuneet, että olemme tehneet virheitä tai että parhaatkaan ponnistelumme Vapahtajan löytämiseksi eivät tuota tulosta. Jos teistä tuntuu tältä, pyydän: Älkää antako periksi – milloinkaan. Uskokaa edelleen Häneen, Hänen evankeliumiinsa ja Hänen kirkkoonsa. Tehkää uskonne mukaisia tekoja. Niinä hetkinä, kun uskonne valo on himmennyt, antakaa toivonne Vapahtajan rakkaudesta ja armosta, jota löydätte Hänen kirkostaan ja evankeliumistaan,

voittaa epäilyksenne. Lupaan, että Hän on valmis ottamaan teidät vastaan. Ajan myötä saatte nähdä, että teitte parhaan mahdollisen päätöksen. Teidän rohkea päätöksenne uskoa Häneen siunaa teitä mittaamattoman paljon iankaikkisesti.

Uskon siunaukset

Minä olen tuntenut Vapahtajan armollisen rakkauden elämässäni. Olen etsinyt Häntä omina synkkinä hetkinäni, ja Hän on lähestynyt minua parantavalla valollaan. Yksi elämäni suurista iloista on ollut matkustaa yhdessä vaimoni Kathryn kanssa ja tavata kirkon jäseniä monissa maailmankolkissa. Nämä ihmeelliset kohtaamiset ovat opettaneet minulle ja opettaneet meille, että Jumala rakastaa lapsiaan. Ne ovat näyttäneet minulle rajattomat onnellisuuden mahdollisuudet, jotka koituvat niiden siunaukseksi, jotka päättävät seurata Herran Jeesuksen Kristuksen opetuksia. Olen oivaltanut, että usko Häneen ja Hänen lunastavaan voimaansa on oikea polku ”rauhaan tässä maailmassa ja iankaikkiseen elämään tulevassa maailmassa”⁶.

Todistan, että Jeesus Kristus on valon ja toivon lähde meille kaikille. Rukoilen, että me kaikki voisimme päättää uskoa Häneen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Lindsey Bever, ”How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash”, *Washington Post*, 5. tammikuuta 2015, washingtonpost.com; ”Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family ‘Was Just Sleeping’”, 4. tammikuuta 2015, myfox8.com; ”Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives”, 4. tammikuuta 2015, news.com.au; Associated Press, ”Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash”, 3. tammikuuta 2015, jems.com.
2. Alma 32:27, kursivointi lisätty.
3. Nefi 14:8; ks. myös jae 7.
4. Joh. 10:37–38.
5. 3. Nefi 11:32.
6. OL 59:23.

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Miksi avioliitto ja perhe ovat tärkeitä – kaikkialla maailmassa

Perhe on elämän keskipiste ja avain iankaikkiseen onneen.

Viiime marraskuussa minulla oli ilo ja kunnia – yhdessä presidentti Henry B. Eyringin ja piispa Gérald Caussén kanssa – saada kutsu osallistua avioliittoa ja perhettä käsittelevään kollokvioon Vatikaanissa Roomassa. Paikalla tässä keskustelutilaisuudessa oli uskontojen edustajia 14 eri uskontokunnasta ja kuudelta

seitsemältä mantereesta. Meidät kaikki oli kutsuttu ilmaisemaan uskonkäsityksemme siitä, mitä perheelle on tapahtumassa nykyajan maailmassa.

Paavi Franciscus avasi ensimmäisen kokoontumistilaisuuden ja sanoi näin: ”Elämme nyt väliaikaisuuden kulttuurissa, jossa yhä useammat ihmiset lakkaavat yksinkertaisesti pitämästä avioliittoa sitoutumisen julkisena merkinä. Tämä murros tavoissa ja moraalissa on usein liputtanut vapauden puolesta, mutta itse asiassa se on tuonut hengellistä ja aineellista tuhoa lukemattomille ihmisille, etenkin köyhimmille ja haavoittuvimmille. – Juuri he kärsivät tässä kriisissä aina eniten.”¹

Viitattaessaan nousevaan sukupolveen kuuluviin hän sanoi olevan tärkeää, että he ”eivät antaudu myrkylliselle väliaikaisuuden [menteliteetille] vaan ovat ennemminkin kumouksellisia, joilla on rohkeutta tavoitella todellista ja kestävä rakkautta ja toimia vastoin yleistä mallia”. Näin täytyy tapahtua.²

Tätä seurasi kolme päivää esitelmää ja keskustelua, joissa uskonnolliset johtajat puhuivat miehen ja naisen

Avioliittoa ja perhettä käsitelty kollokvio, Vatikaani

välisestä avioliitosta. Kun kuuntelin tätä laajinta kuviteltavissa olevaa ryhmää uskonnollisia johtajia ympäri maailman, kuulin heidän olevan täysin samaa mieltä toistensa kanssa ja ilmaisevan tukensa toistensa käsityksille avioliitto-instituution pyhyydestä ja perheen tärkeydestä yhteiskuntamme perusyksikkönä. Tunsin voimakasta yksimielisyyttä ja ykseyttä heidän kanssaan.

Monet näkivät ja ilmaisivat tämän ykseyden, ja he tekivät sen monilla eri tavoilla. Yksi mieluisimmista puheenvuoroista minulle oli se, kun eräs muslimioppinut Iranista lainasi sanasta sanaan kahta kappaletta meidän ikiomasta perhejulistuksestamme.

Panin kollokvion aikana merkille, että kun eri uskonnot, uskontokunnat ja uskonnolliset järjestöt ovat yksimielisiä avioliitosta ja perheestä, ne ovat yksimielisiä myös niistä arvoista, uskollisuudesta ja sitoutumisesta, jotka luontaisesti yhdistetään perheyksikköön. Minusta oli merkittävää nähdä, kuinka avioliitto ja perhekeskeiset näkökulmat ylittivät ja syrjäyttivät kaikki poliittiset, taloudelliset ja uskonnolliset erimielisyydet. Kun kyseessä ovat rakkaus aviopuolisoon sekä lapsia koskevat toiveet, huolet ja unelmat, me olemme kaikki samanlaisia.

Oli ihmeellistä olla kokouksissa eri puolilta maailmaa olevien puhujien kanssa, kun he kaikki ilmaisivat ajatuksiaan siitä, kuinka tärkeä miehen ja naisen välinen avioliitto on. Heidän jokaisen puheenvuoron jälkeen muut uskonnolliset johtajat ilmaisivat kannatuksensa. Presidentti Henry B. Eyring esitti kollokvion lopussa puheenvuoron. Hän todisti voimakkaasti sitoutuneen avioliiton ihanuudesta

ja uskostamme luvattuun siunaukseen, joka koskee iankaikkisia perheitä.

Presidentti Eyringin todistus oli sopiva päätös noille kolmelle erityislaatukselle päivälle.

Saatatte kysyä: ”Jos suurin osa ajatteli samalla tavoin perheen tärkeydestä ja sitä koskevista uskonkäsityksistä, jos kaikki nuo uskonnot ja uskontokunnat olivat pohjimmiltaan samaa mieltä siitä, mitä avioliiton tulee olla, ja jos ne kaikki olivat yksimielisiä siitä merkityksestä, joka kodille ja perhesuhteille tulee antaa, niin kuinka me olemme yhtään erilaisia? Kuinka Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko eroaa ja erottuu muusta maailmasta?”

Tässä on vastaus: vaikka oli suurenmoista nähdä ja tuntee, että meillä on niin paljon yhteistä muun maailman kanssa perhettämme koskevilla

asioissa, vain meillä on palautetun evankeliumin tuoma iankaikkinen näkökulma.

Se, mitä palautettu evankeliumi tuo keskusteluun avioliitosta ja perheestä, on niin suurta ja niin merkityksellistä, ettei sitä voi korostaa liikaa: me teemme tästä aiheesta iankaikkisen! Me viemme avioliittoon sitoutumisen ja avioliiton pyhyyden korkeammalle tasolle uskomme ja ymmärryksemme ansiosta siihen, että perhe juontuu ajasta ennen kuin tätä maailmaa oli ja että perhe voi edetä iankaikkisuuksiin.

Tätä oppia opetetaan hyvin yksinkertaisesti, voimallisesti ja kauniisti Ruth Gardnerin sanoituksessa Alkeisyhdistyksen lauluun ”Perheeni mulle rakas on”. Pysähtykää vain hetkeksi miettimään, kuinka Alkeisyhdistyksen lapset kaikkialla maailmassa laulavat nämä sanat äidinkielellään, täysin

palkein ja innolla, jonka vain rakkaus perheeseen voi herättää:

Perhe voi aina yhdessä olla.

Niin Isä päätti sen.

Mä tahdon luonani ain pitää perheeni.

Siihen Herra antoi valtuuden.³

Palautetun evankeliumimme koko teologia keskittyy perheeseen sekä uuteen ja ikuiseen avioliittoon. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa me uskomme kuolevaisuutta edeltävään elämään, jossa me kaikki elimme Jumalan, taivaallisen Isämme, kirjaimellisina henkilapsina. Me uskomme, että me olimme ja yhä olemme jäseniä Hänen perheessään.

Me uskomme, että avioliitto ja perhesiteet voivat jatkua haudan tuolla puolen – että avioliitto, joka on solmittu asianmukaisella valtuudella Herran temppelissä, on edelleen voimassa tulevassa maailmassa. Vihkiseremoniastamme puuttuvat sanat ”kunnes kuolema teidät erottaa”. Sen sijaan siinä sanotaan: ”ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi”.

Me uskomme myös, että luja perinteinen perhe on paitsi vakaan yhteiskunnan, vakaan kansantalouden ja vakaan arvokulttuurin perusyksikkö, myös iankaikkisuuden sekä Jumalan valtakunnan ja hallinnon perusyksikkö.

Me uskomme, että taivaan järjestys ja hallinto rakentuvat perheen ja suvun ympärille.

Juuri meidän uskomme siihen, että avioliitto ja perhe ovat iankaikkisia, saa meidät kirkkona haluamaan olla johtaja ja osallistuja maailmanlaajuisissa liikkeissä avioliiton ja perheen vahvistamiseksi. Me tiedämme, että on muitakin kuin aktiivisesti uskonnollisia ihmisiä, joilla on yhteisiä arvoja ja jotka pitävät kestävästä avioliitosta ja lujia perhesuhteita tärkeinä. Suuri

joukko uskonnosta kiinnostumattomia ihmisiä on tullut siihen tulokseen, että avioliittoon ja perheeseen sitoutunut elämäntapa onärkevin, taloudellisin ja onnellisin tapa elää.

Kukaan ei ole koskaan keksinyt tehokkaampaa tapaa kasvattaa seuraavaa sukupolvea kuin avioliitossa olevien vanhempien talous, jossa on lapsia.

Miksi avioliiton ja perheen pitäisi olla tärkeitä – kaikkialla? Yleiset mielipidemittaukset osoittavat, että avioliitto on yhä ihanne ja toive enemmistön keskuudessa jokaisessa ikäryhmässä – myös tämän vuosituhannen sukupolven, jolta kuulemme hyvin paljon puhetta itse valitusta sinkkuudesta, henkilökohtaisesta vapaudesta ja avoliitosta avioliiton sijaan. Tosiasia on, että vahva enemmistö maailmanlaajuisesti haluaa yhä saada lapsia ja luoda lujan perheen.

Kun sitten olemme naimisissa ja kun meillä on lapsia, todellinen yksimieliisyys koko ihmiskunnan kesken käy vieläkin ilmeisemmäksi. ”Perheihmisinä” – asuimme missä tahansa ja olivatpa uskonkäsityksemme millaiset tahansa – meillä on monia samoja ongelmia, samoja sopeutumista vaativia asioita ja samoja lapsiamme koskevia toiveita, huolia ja unelmia.

New York Times -lehden kolumnisti David Brooks sanoikin: ”Ihmisillä ei mene paremmin, kun heille annetaan mahdollisimman paljon henkilökohtaista vapautta tehdä, mitä he haluavat. Heillä menee paremmin, kun he ovat kiinnittyneet sitoumuksiin, jotka osoittautuvat henkilökohtaisia valintoja tärkeämmiksi – sitoumuksiin perhettä, Jumalaa, työuraa ja maata kohtaan.”⁴

Yksi ongelma on se, ettei suuri osa mediasta ja viihteestä, joka on maailmalle yhteistä, kuvasta enemmistön tärkeysjärjestystä ja arvoja. Mitkä syyt sitten ovatkin, niin liian suuri osa televisio-, elokuva-, musiikki- ja internettarjonnastamme on klassinen esimerkki siitä, kuinka vähemmistö tekeytyy enemmistöksi. Moraalittomuus ja moraalin puute aina äärimmäisestä väkivallasta satunnaiseen seksiin esitetään normina, ja se voi saada ne, joilla on valtavirran mukaiset arvot, tuntemaan, että he ovat vanhanaikaisia tai elävät menneisyydessä. Tällaisen median ja internetin hallitsemassa maailmassa ei ole koskaan ollut vaikeampaa kasvattaa vastuuntuntoisia lapsia ja pitää avioliitto ja perhe koossa.

Huolimatta siitä, mitä suurin osa median ja viihteen tarjonnasta saattaa esittää, ja huolimatta siitä, miten joidenkin kohdalla avioliittoon ja perheeseen

keskittyminen heikkenee hyvin todellisella tavalla, niin ihmiskunnan vankka enemmistö uskoo kuitenkin yhä siihen, että avioliiton tulee olla yhden miehen ja yhden naisen välinen liitto. He uskovat uskollisuuteen avioliitossa ja he uskovat avioliittolupauksiin ”myötä- ja vastoinikämisissä” ja ”aina kuolemaan saakka”.

Meidän pitää muistuttaa itseämme silloin tällöin, kuten minua muistutettiin Roomassa, siitä ihanan rohkaisevasta ja lohduttavasta tosiasiasta, että avioliitto ja perhe ovat yhä useimpien ihmisten toive ja ihanne ja että me emme ole yksin näine uskonkäsityksinemme. Koskaan aiemmin ei ole ollut suurempaa haastetta löytää toimivaa tasapainoa työn, perheen ja henkilökohtaisten tarpeiden välillä kuin meidän aikamme. Kirkkona me haluamme auttaa kaikessa, missä voimme, luodaksemme

ja tukeaksemme lujia avioliittoja ja perheitä.

Siitä syystä kirkko osallistuu aktiivisesti ja tarjoaa johtajuutta eri koalitioihin ja ekumeenisiin hankkeisiin perheen vahvistamiseksi. Siitä syystä me kerromme perhekeskeisistä arvoistamme tiedotusvälineissä ja sosiaalisessa mediassa. Siitä syystä me annamme kaikkien kansakuntien käyttöön sukututkimus- ja sukutietojamme.

Me haluamme, että meidän äänemme tulee kuulluksi kaikkia vääristyneitä ja vaihtoehtoisia elämäntyyplejä vastaan, jotka yrittävät korvata perheorganisaation, jonka itse Jumala on säätänyt. Me haluamme myös, että äänemme tulee kuulluksi tukiessamme sitä iloa ja täyttymystä, jonka perinteinen perhe tuo. Meidän täytyy jatkuvasti tuoda kautta maailman tuo ääni

julistamaan, miksi avioliitto ja perhe ovat niin tärkeitä, miksi avioliitolla ja perheellä on todella merkitystä ja miksi niillä tulee aina olemaan.

Veljeni ja sisareni, palautettu evankeliumi keskittyy avioliittoon ja perheeseen. Juuri avioliittoa ja perhettä koskevissa asioissa me voimme olla yhtä useimpien muiden uskontojen kanssa. Juuri avioliiton ja perheen ympärillä meillä on eniten yhteistä muun maailman kanssa. Juuri avioliittoa ja perhettä koskevissa asioissa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolla on suurin tilaisuus olla vuorella oleva valo.

Saanen päättää lausumalla todistukseni (ja tämän maan päällä viettämäni yhdeksän vuosikymmentä pätevöittävät minut sanomaan näin), että mitä vanhemmaksi tulen, sitä paremmin ymmärrän, että perhe on elämän keskipiste ja avain iankaikkiseen onneen.

Annan kiitokset vaimolleni, lapsilleni, lastenlapsilleni ja lastenlastenlapsilleni sekä kaikille serkuille ja avioliiton kautta saamilleni ja omille sukulaisilleni, jotka ovat tehneet omasta elämästäni niin antoisaa ja kyllä, myös iankaikkista. Tästä iankaikkisesta totuudesta lausun lujimman ja pyhimmän todistukseni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Paavi Franciscus, puhe Humanum-tapahtumassa, kansainvälisessä uskontojen välisessä kollokviossa miehen ja naisen komplementaarisuudesta, 17. marraskuuta 2014, humanum.it/en/videos; ks. myös zenit.org/en/articles/pope-franciscus-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Paavi Franciscus, kollokvio miehen ja naisen komplementaarisuudesta.
3. ”Perheeni mulle rakas on”, *MAP-lauluja*, 188.
4. David Brooks, ”The Age of Possibility”, *New York Times*, 16. marraskuuta 2012, s. A35, nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Veljet ja sisaret, ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Äänestyksen tulos on huomioitu.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos. Äänestyksen tulos on huomioitu.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Äänestyksen tulos on huomioitu.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2015 alkaen: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G. R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Jui Chang Juan, George M. Keele, Von G. Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitri V. Martšenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya, Valentín F. Nuñez, Hee Keun Oh, Jeffery E. Olson,

R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez jr., Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Kouzou Tashiro, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm ja Jim L. Wright.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittolisuuden ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme sydämellisin kiitoksin veljet David L. Beck, Larry M. Gibson ja Randall L. Ridd Nuorten Miesten ylimmän johtokunnan tehtävistä. Samoin vapautamme kaikki Nuorten Miesten pääneuvottelukunnan jäsenet.

Vapautamme tässä vaiheessa myös sisar Jean A. Stevensin ensimmäisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa ja sisar Cheryl A. Esplinin toisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittolisuutemme ilmaukseen näille veljille ja sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uusiksi jäseniksi seuraavat: Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya ja Vern P. Stanfill.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhyke-seitsenkymmeniksi: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay jr., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias, Michael M. Dudley, Mark P. Durham, James E. Evanson, Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel P. Hall, Toru Hayashi, Paul F. Hintze, J. K. Chukwuemeka Igwe, Seung Hoon Koo, Ming-Shun Kuan, Johnny L. Leota, Carlo M. Lezano, Joel Martinez, J. Vaun

McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejo, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree jr., Edvaldo B. Pinto jr., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Seiji Tokuzawa, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde ja Robert K. William.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme nyt Cheryl A. Esplinin palvelemaan ensimmäisenä neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa ja Mary R. Durhamin palvelemaan toisena neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Lisäksi ehdotetaan, että hyväksymme veli Stephen W. Owenin palvelemaan Nuorten Miesten ylijohtajana sekä Douglas Dee Holmesin palvelemaan ensimmäisenä neuvonantajana ja Monte Joseph Broughin palvelemaan toisena neuvonantajana.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Presidentti Monson, äänestyksen tulokset on huomioitu. Kehotamme niitä, jotka vastustivat jotakin tehtyä ehdotusta, ottamaan yhteyttä vaaranajohtajaansa. Rakkaat veljeni ja sisareni, kiitämme teitä uskostanne ja rukouksistanne kirkon johtajien hyväksi.

Kehotamme uusia johtavia auktoriteetteja ja apujärjestöjen uusia ylimmän johtokunnan jäseniä ottamaan nyt paikkansa korokkeella. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2014

Kevin R. Jergensen
kirkon tilintarkastusosaston johtaja

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäiselle presidenttikunnalle

Hyvät veljet, Opin ja liittojen luvussa 120 olevan ilmoituksen mukaan kirkon varojen käytöstä päättää kymmenystenkäyttöneuvosto, jonka muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden, menettelytapojen ja toimintatapojen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosastolla, joka koostuu pätevistä ammattilaisista ja on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista, on tehtävä toimittava tilintarkastuksia kohtuullisen varmuuden hankkimiseksi lahjoitusten vastaanottamisesta, varojen käytöstä sekä

kirkon omaisuuden turvaamisesta.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että vastaanotettuja lahjoituksia, käytettyjä varoja ja kirkon omaisuutta on vuonna 2014 kaikilta olennaisilta osilta kirjattu ja hallinnoitu hyväksytyjen kirkon talousarvioiden, menettelytapojen ja kirjanpitokäytäntöjen mukaisesti. Kirkko noudattaa käytäntöjä, joita opetetaan sen jäsenille, elämällä talousarvion mukaan, välttämällä velkaa ja säästämällä pahan päivän varalle.

Kunnioitavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Kevin R. Jergensen
johtaja ■

Tilastoraportti 2014

Brook P. Hales
ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut seuraavan tilastoraportin kirkon kasvusta ja tilanteesta 31. joulukuuta 2014.

Kirkon yksiköitä

Vaarnoja	3 114
Lähetyskenttiä	406
Piirejä	561
Seurakuntia	29 621

Kirkon jäseniä

Koko jäsenmäärä	15 372 337
Uusia jäsenlapsia	116 409
Käännynnäisiä kastettu	296 803

Lähetysaarnaajia

Kokoaikaisia lähetysaarnaajia	85 147
Kirkon palvelulähetysaarnaajia	30 404

Temppeleitä

Temppeleitä vihitty vuonna 2014 (Fort Lauderdale'n temppeleitä Floridassa, Gilbertin temppeleitä Arizonassa ja Phoenixin temppeleitä Arizonassa Yhdysvalloissa)	3
Temppeleitä vihitty uudelleen (Ogdenin temppeleitä Utahissa Yhdysvalloissa)	1
Vuoden lopussa toiminnassa olevia temppeleitä	144

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Sen tähden he tukahduttivat pelkonsa

Toisin kuin maailmallinen pelko, joka herättää hätäännystä ja levottomuutta, jumalinen pelko on rauhan, varmuuden ja luottamuksen lähde.

Muistan elävästi kokemuksen, joka minulla oli pikkupoikana. Kun olin kerran leikkimässä ystävieni kanssa, rikoin vahingossa kotimme lähellä olevan kaupan ikkunan. Kun ikkuna särkyi ja murtohälytin alkoi soida, sydämeni ja mieleni täytti halvaannuttava pelko. Tajusin heti, että olin tuomittu viettämään loppuelämäni vankilassa. Vanhempani houkuttelivat minut viimein piilopaikastani vuoteeni alta ja auttoivat minua sopimaan asian kaupan omistajan kanssa. Onneksi vankilatuomioni saatiin soviteltua.

Pelko, jota tunsin sinä päivänä, oli musertavaa ja todellista. Te olette epäilemättä kokeneet paljon syvempiä kauhun tunteita saadessanne tietää henkilökohtaisista terveyteen liittyvistä haasteista, huomattessanne perheenjäsenen olevan vaikeuksissa tai vaarassa tai seurattessanne levottomuutta herättäviä maailmantapahtumia. Sellaisissa tilanteissa herää huolestuttava pelon tunne odotettavissa olevan vaaran, epävarmuuden tai tuskan vuoksi sekä niiden kokemusten takia, jotka ovat odottamattomia, joskus äkillisiä, ja johtavat todennäköisesti kielteisiin seurauksiin.

Päivittäisessä elämässämme loputtomat uutiset rikoksiin liittyvästä väkivallasta, nälänhädästä, sodista, korruptiosta, terrorismista, rapautuvista arvoista, sairauksista sekä tuhoisista luonnonvoimista voivat aiheuttaa pelkoa ja huolta. Me elämme todellakin aikaa, josta Herra ennusti: ”Ja sinä aikana – – koko maa on levottomuuden vallassa, ja ihmisten sydämet pettävät heidät” (OL 45:26).

Tarkoitukseni on kuvailla, kuinka oikea tieto ja usko Herraan Jeesukseen

Kristukseen hälventävät pelon. Rukoilen vilpittömästi, että Pyhä Henki siunaisi meitä jokaista, kun mietimme yhdessä tätä tärkeää aihetta.

Kuolevaisuuteen kuuluva pelko

Kun Aadam ja Eeva kuulivat Jumalan äänen nautittuaan kiellettyä hedelmää, he piiloutuivat Eedenin puutarhassa. Jumala kutsui Aadamia ja kysyi: ”Missä sinä olet?” [Aadam] vastasi: ”Minä kuulin sinun [äänesi ja] minua pelotti.” (1. Moos. 3:9–10.) Selvästikin yksi lankeemuksen ensimmäisistä vaikutuksista Aadamiin ja Eevaan oli pelon kokeminen. Tämä voimakas tunne on tärkeä osatekijä olemassaolossamme kuolevaisuudessa.

Eräs esimerkki Mormonin kirjasta tähdentää sitä, miten voimallisesti Herraa koskeva tieto (ks. 2. Piet. 1:2–8; Alma 23:5–6) haihduttaa pelon ja tuo rauhaa silloinkin kun kohtaamme suuria vastoinkäymisiä.

Helamin maassa Alman kansa pelkäsi lamanilaisten lähestyvän sotajoukon vuoksi.

”Mutta Alma meni heidän keskuuteensa ja kehotti heitä olemaan pelkäämättä ja muistamaan Herraa Jumalaansa, niin hän vapauttaisi heidät.

Sen tähden he tukahduttivat pelkonsa.” (Moosia 23:27–28.)

Huomatkaa, ettei Alma tukahduttanut heidän pelkojaan. Sen sijaan Alma neuvoi uskovia muistamaan Herraa ja vapautusta, jonka vain Hän voisi suoda (ks. 2. Nefi 2:8). Ja tieto Vapahtajan suojelevasta huolenpidosta mahdollisti sen, että kansa pystyi tukahduttamaan omat pelkonsa.

Oikea tieto ja usko Herraan antaa meille voimaa tukahduttaa pelkomme, koska Jeesus Kristus on ainoa pysyvän rauhan lähde. Hän on julistanut: ”Ota vastaan oppia minulta ja kuuntele minun sanojani; vaella minun Henkeni sävyisyydessä, niin sinulla on rauha minussa” (OL 19:23).

Mestari on selittänyt myös: ”Se, joka tekee vanhurskaita tekoja, saa palkkansa, nimittäin rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa” (OL 59:23).

Usko ja luottamus Kristukseen sekä aulis turvautuminen Hänen ansioidensa, laupeutensa ja armoonsa johtaa Hänen sovituksensa ansiosta toivoon ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta elämästä (ks. Moroni 7:41). Sellainen usko ja toivo tuovat elämäämme suloisen omantunnon rauhan, jota me kaikki kaipaamme. Sovituksen voima tekee parannuksen mahdolliseksi ja tukahduttaa synnin aiheuttaman epätoivon. Se myös vahvistaa meitä näkemään ja tekemään hyvää sekä tulemaan hyviksi tavoilla, joita emme voisi koskaan huomata tai saavuttaa kuolevaisen rajallisilla kyvyillämme. Todellakin yksi uskollisen opetuslapsuuden suurista siunauksista on ”Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen” (Fil. 4:7).

Rauha, jonka Kristus antaa, suo meidän katsoa kuolevaisuutta iankaikkisuuden kallisarvoisesta näkökulmasta ja luo hengellisen perustan (ks. Kol.

1:23), joka auttaa meitä säilyttämään jatkuvasti tähtäimessämme taivaallisen määränpäämme. Siten meitä voidaan siunata niin, että tukahdutamme pelkomme, koska Hänen oppinsa antaa tarkoitusta ja suuntaa kaikille elämämme osa-alueille. Hänen toimituksensa ja liittonsa lujittavat ja lohduttavat niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina. Ja Hänen pappautensa valtuus antaa varmuutta siitä, että ne asiat, jotka merkitsevät eniten, voivat kestää sekä ajassa että iankaikkisuudessa.

Mutta voimmeko me tukahduttaa pelot, jotka niin helposti ja usein ahdistavat meitä nykyajan maailmassamme? Vastaus tähän kysymykseen on yksiselitteinen kyllä. Kolme pääperiaatetta ovat keskeisiä tämän siunauksen saamiseksi elämäämme: 1) turvata Kristukseen, 2) rakentaa Kristuksen perustukselle ja 3) ponnistella eteenpäin uskomalla Kristukseen.

Turvata Kristukseen

Neuvo, jonka Alma antoi pojalleen Helamanille, soveltuu täsmälleen meihin jokaiseen tänä päivänä: ”Niin, katso, että turvaudut Jumalaan ja elät”

(Alma 37:47). Meidän tulee turvata Vapahtajaan ja olla lujasti keskittyneinä Häneen kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Muistatthan, kuinka Herran apostolit olivat veneessä, joka heittelehti keskellä järveä. Jeesus meni heidän luokseen kävellen veden päällä, mutta koska he eivät tunnistaneet Häntä, he huusivat pelosta.

”Jeesus – – puhui heille: ’Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.’

Silloin Pietari sanoi hänelle: ’Herra jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin.’

”Tule!” sanoi Jeesus.” (Matt. 14:27–29.)

Silloin Pietari käveli veden päällä Jeesusta kohti.

”Mutta huomattessaan, miten rajusti tuuli, hän pelästyi ja alkoi vajota. ’Herra, pelasta minut!’ hän huusi.

Jeesus ojensi heti kätensä, tarttui häneen ja sanoi: ’Vähäinenpä on uskosi! Miksi aloit epäillä?’” (Matt. 14:30–31.)

Näen mielessäni, miten Pietari vastasi Vapahtajan kutsuun innoissaan ja heti. Katse Jeesukseen kiinnittyneenä hän astui pois veneestä ja käveli

ihmeen avulla veden päällä. Vasta kun tuuli ja aallot saivat hänen katseensa kääntymään, hän alkoi pelätä ja vajota.

Meitä voidaan siunata niin, että voitamme pelkomme ja uskomme vahvistuu, kun noudatamme Herran ohjetta: ”Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö” (OL 6:36).

Rakentakaa Kristuksen perustukselle

Helaman kehotti poikiaan Nefiä ja Lehiä näin: ”Muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörretyessä, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Toimitukset ja liitot ovat niitä rakennuselementtejä, joita me käytämme rakentaaksemme elämämme Kristuksen ja Hänen sovituksensa perustukselle. Me olemme lujasti liitettyinä ja yhteydessä Vapahtajaan, kun otamme

kelvollisina vastaan toimituksia ja sovimme liittoja, muistamme uskollisesti nuo pyhät sitoumukset ja pidämme ne kunniaissa sekä teemme parhaamme elääksemme sopusoinnussa hyväksymiemme velvoitusten mukaan. Ja tuo yhteys on hengellisen voiman ja vakauden lähde kaikissa elämämme vaiheissa.

Meitä voidaan siunata niin, että tukahdutamme pelkomme, kun juurrutamme halumme ja tekomme lujasti Vapahtajan varmalle perustukselle toimitustemme ja liittojemme avulla.

Ponnistellakaa eteenpäin uskomalla Kristukseen

Nefi julisti: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistlette eteenpäin kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.” (2. Nefi 31:20.)

Kurinalainen kestävyys, jota tässä jakeessa kuvataan, on hengellisen ymmärryksen ja näkemyksen, sinnikyyden, kärsivällisyyden ja Jumalan armon seuraus. Se, että osoitamme

uskoa Jeesuksen Kristuksen pyhään nimeen, alistumme nöyrästi Hänen tahtoonsa ja ajoitukseensa elämäsämme ja tunnustamme nöyrästi Hänen kätensä kaikessa, tuottaa rauhaa tuovia Jumalan valtakunnan asioita, jotka tuovat ilon ja iankaikkisen elämän (ks. OL 42:61). Vaikka kohtaammekin vaikeuksia ja edessä on tulevaisuuden tuomaa epävarmuutta, me voimme pysyä lujina iloisin mielin ja elää ”tyyntyä ja rauhallista elämää, kaikin tavoin hurskaasti ja arvokkaasti” (1. Tim. 2:2).

Meitä voidaan siunata niin, että tukahdutamme pelkomme, kun saamme luonteenlujuutta oppiessamme evankeliumin periaatteita ja eläessämme niiden mukaan sekä ponnistelllessamme päättäväisesti liittojen polulla.

Herran pelko

Usein kokemillemme peloille on sukua toisenlainen pelko, jota pyhissä kirjoituksissa kuvataan ”pyhäksi peloksi” (Hepr. 12:28) tai ”Herran peloksi” (Job 28:28; Sananl. 16:6; Jes. 11:2–3). Toisin kuin maailmallinen pelko, joka herättää hätäännystä ja levottomuutta, jumalinen pelko on rauhan, varmuuden ja luottamuksen lähde.

Mutta kuinka mikään, mikä liittyy pelkoon, voi olla rakentavaa tai hengellisesti hyödyllistä?

Vanhurskas pelko, jota yritän kuvailla, koostuu kunnioituksen, arvostuksen ja ihmetyksen syvästä tunteesta Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan (ks. Ps. 33:8; 96:4), kuuliaisuudesta Hänen käskyilleen (ks. 5. Moos. 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Ps. 112:1) sekä viimeisen tuomion ja oikeudenmukaisuuden odotuksesta Hänen kädestään. Näin jumalinen pelko kasvaa siitä, että meillä on oikea ymmärrys Herran Jeesuksen Kristuksen jumalallisesta luonteesta ja palvelutyöstä, meillä on halu alistaa tahtomme Hänen tahtoonsa ja meillä

on tieto siitä, että jokainen ihminen on vastuussa omista synneistään tuomipäivänä (ks. OL 101:78; UK 2).

Kuten pyhissä kirjoituksissa vahvistetaan, jumalinen pelko on ”tiedon perusta” (Sananl. 1:7), ”viisauden koulu” (Sananl. 15:33), ”vankka varustus” (Sananl. 14:26) ja ”elämän lähde” (Sananl. 14:27).

Huomaattehan, että jumalinen pelko liittyy erottamattomasti ymmärrykseen viimeisestä tuomiosta ja siitä, että meidän kunkin on tehtävä tili haluistamme, ajatuksistamme, sanoistamme ja teoistamme (ks. Moosia 4:30). Herran pelko ei ole vastentahtoista huolta siitä, että joudumme Hänen eteensä tuomitaviksi. En usko, että me pelkäämme Häntä lainkaan. Sen sijaan se on odotusta, että Hänen edessään kohtaamme itseämme koskevat asiat sellaisina kuin ne todella ovat ja meillä on ”täydellinen tieto” (2. Nefi 9:14; ks. myös Alma 11:43) kaikista järkeilyistämme, teeskentelyistämme ja itsepetoksistamme. Lopulta me emme voi puolustautua.

Jokainen ihminen, joka on elänyt tai tulee vielä elämään maan päällä, ”joutuu Jumalan tuomioistuimen eteen,

hänen tuomittavaksensa tekojensa mukaan, olivatpa ne hyviä tai olivatpa ne pahoja” (Moosia 16:10). Jos halumme ovat olleet vanhurskaita ja tekomme hyviä, niin tuomioistuimessa on miellyttävää (ks. MK Jaak. 6:13; En. 27; Moroni 10:34). Ja tuona viimeisenä päivänä meidät ”palkitaan vanhurskautella” (Alma 41:6).

Jos sen sijaan halumme ovat olleet jumalattomia ja tekomme pahoja, niin tuomioistuimeen joutuminen on kauhun paikka. ”Me emme rohkene kohottaa katsettamme Jumalaamme; ja me olisimme iloisia, jos voisimme käskää kallioita ja vuoria kaatumaan päällemme kätkemään meidät hänen edestään” (Alma 12:14). Ja sinä viimeisenä päivänä me saamme ”[palkamme] pahuudesta” (Alma 41:5).

Kuten Saarnaajan kirjassa tiivistetään:

”Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä. Tämä koskee jokaista ihmistä.

Jumala vaatii tuomiolle kaikista salatuistakin teoista, niin hyvistä kuin pahoista.” (Saarn. 12:13–14.)

Rakkaat veljeni ja sisareni, jumalinen pelko karkottaa kuolevaisuuteen

liittyvät pelot. Se vaimentaa jopa ahdistavan huolen, ettemme voi koskaan olla hengellisesti riittävän hyviä emmekä koskaan voi täyttää Herran vaatimuksia ja odotuksia. Itse asiassa me emme voikaan olla riittävän hyviä emmekä täyttää vaatimuksia ja odotuksia turvautumalla pelkästään omaan kyvykkyyteemme ja suorituksiimme. Tekomme ja halumme yksinään eivät pelasta eivätkä voikaan pelastaa meitä. ”Kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä” (2. Nefi 25:23), meistä tulee arvollisia vain sen laupeuden ja armon ansiosta, jonka Vapahtajan ääretön ja iankaikkinen sovitusuhri on tehnyt mahdolliseksi (ks. Alma 34:10). Tietenkin ”me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia” (UK 3).

Jumalinen pelko on sitä, että me rakastamme Häntä ja luotamme Häneen. Kun pelkäämme Jumalaa kokonaisvaltaisemmin, me rakastamme Häntä täydellisemmin. Ja ”täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon” (Moroni 8:16). Lupaan, että jumalisen pelon kirkas valo karkottaa kuolevaisuuteen liittyvien pelkojen synkät varjot (ks. OL 50:25), kun turvaamme Vapahtajaan, rakennamme perustuksemme Hänen varaansa ja ponnistellemme eteenpäin Hänen liittopolullaan pyhittäytyneen sitoutuneina.

Todistus ja lupaus

Minä rakastan ja kunnioitan Herraa. Hänen voimansa ja rauhansa ovat todellisia. Hän on Lunastajamme, ja minä todistan, että Hän elää. Hänen ansiostaan meidän ei tarvitse tuntea ahdistusta tai pelkoa sydämessämme (ks. Joh. 14:27), ja meitä siunataan niin, että voimme tukahduttaa pelkomme. Todistan siitä Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Miksi avioliitto, miksi perhe

Perhe, joka on rakennettu miehen ja naisen väliselle avioliitolle, luo parhaat olosuhteet, joissa Jumalan suunnitelma voi menestyä.

Kuuluisan Lontoossa sijaitsevan Westminster Abbeyn suuren läntisen sisäänkäynnin yläpuolella on kymmenen 1900-luvulla eläneen kristityn marttyyriin patsaat. Niiden joukossa on Dietrich Bonhoeffer, lahjakas saksalainen teologi, joka syntyi vuonna 1906.¹ Bonhoefferista tuli natsidiktatuurin ja sen juutalasiin ja muihin kohdistaman kohtelun äänekkäs arvostelija. Hänet vangittiin julkisen vastarintansa vuoksi ja viimein teloitettiin keskitysleirillä. Bonhoeffer oli tuottelias kirjailija, ja hänen

tunnetuimpia töitään ovat kirjeet, joita myötätuntoiset vartijat auttoivat häntä salakuljettamaan vankilasta. Ne julkaistiin myöhemmin nimellä *Kirjeitä vankilasta*.

Yksi noista kirjeistä oli osoitettu hänen veljentyttärelleen ennen tämän häitä. Siihen sisältyvät nämä merkittävät näkemykset: ”Avioliitto on enemmän kuin teidän rakkautenne toisiinne. – – Rakkaudessaanne näette vain toinen toisenne maailmassa, mutta avioliitossa olette rengas niiden sukupolvien ketjussa, joiden Jumala antaa kunniakseen tulla ja mennä ja jotka Hän kutsuu valtakuntaansa. Rakkaudessaanne näette vain teidän oman onnenne taivaan, mutta avioliitossa teidät on asetettu vastuuseen maailmasta ja ihmisistä. Rakkautenne kuuluu yksin teille henkilökohtaisesti, mutta avioliitto on enemmän kuin jotakin henkilökohtaista – se on sääty, se on virka. Niin kuin kruunu tekee kuninkaan kuninkaaksi eikä vain hallitsemisen halu, niin tekee avioliitto, eikä vain teidän rakkautenne toisiinne, teidät aviopariksi Jumalan ja ihmisten edessä. – – Rakkaus tulee teistä itsestänne mutta avioliitto ylhäältä, Jumalasta.”²

Millä tavoin miehen ja naisen välinen avioliitto ylittää heidän rakkautensa toisiaan kohtaan ja heidän oman onnensa, niin että se asettaa ”vastuuseen maailmasta ja ihmisistä”? Missä mielessä se tulee ”ylhäältä, Jumalasta”? Ymmärtääksemme sen meidän on palattava alkuun.

Profeetat ovat ilmoittaneet, että me olimme ensin olemassa älyinä ja että Jumala antoi meille muodon eli henkiruumiin ja meistä tuli näin Hänen henkilapsiaan – taivaallisten vanhempien poikia ja tyttäriä.³ Tässä henkien kuolevaisuutta edeltäneessä olemassaolossa koitti aika, jolloin taivaallinen Isämme – edesauttaakseen tarkoitustaan, että me saisimme ”oikeuden edistyä kuten Hän oli edistynyt”⁴ – valmisti kaiken mahdollistavan suunnitelman. Pyhissä kirjoituksissa sille on annettu eri nimiä, kuten ”pelastussuunnitelma”⁵, ”suuri onnensuunnitelma”⁶ ja ”lunastussuunnitelma”⁷. Suunnitelman kaksi päätarkoitusta selitettiin Abrahamille näillä sanoilla:

”Ja heidän joukossaan seisoi eräs, joka oli Jumalan kaltainen, ja hän sanoi niille, jotka olivat hänen kanssansa: Me menemme alas, sillä siellä on avaruutta, ja otamme näitä aineita ja teemme maan, jonka päällä nämä saavat asua; ja koetlemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä;

ja niille, jotka pysyvät uskollisina ensimmäisessä asemassansa, annetaan lisää; – – ja niille, jotka pysyvät uskollisina toisessa asemassansa, annetaan lisää kirkkautta heidän päänsä päälle aina ja ikuisesti.”⁸

Taivaallisen Isämme ansiosta meistä oli jo tullut henkiolentoja. Nyt Hän tarjosi meille keinoa täydentää eli tehdä kokonaiseksi tuo olento. Fyysisen elementin lisäksi on

välttämätöntä, jotta voi saada sellaisen olemuksen ja kirkkauden täyteyden, joka Jumalalla itsellään on. Jos Jumalan luona kuolevaisuutta edeltäneessä henkimaailmassa ollessamme me suostuisimme osallistumaan Hänen suunnitelmaansa – eli toisin sanoen pysyisimme uskollisina ensimmäisessä asemassamme – niin meille annettaisiin lisänä fyysinen ruumis, kun tulisimme asumaan maan päälle, jonka Hän oli luonut meille.

Jos sitten kuolevaisuuden kokemuksemme aikana päättäisimme tehdä kaiken, mitä Herra, meidän Jumalamme, käskisi meidän tehdä, me pysyisimme uskollisina toisessa asemassamme. Se tarkoittaa sitä, että valinnoillamme me osoittaisimme Jumalalle (ja itsellemme) sitoutumisemme ja kykymme elää Hänen selestisen lakinsa mukaan, kun olisimme poissa Hänen luotaan ja meillä olisi fyysinen ruumis kaikkine voimien, haluineen ja intohimoineen. Osaisimmeko me pitää kurissa lihan, jotta siitä tulisi hengen alamainen eikä sen hallitsija? Voitaisiko meille uskoa sekä ajassa että iankaikkisuudessa jumalaisia voimia, myös voima luoda elämää? Voitaissimmeko me itse kukin pahan? Niille, jotka niin tekisivät, annettaisiin lisää kirkkautta heidän päänsä päälle aina ja ikuisesti – hyvin merkittävänä osana sitä kirkkautta olisi ylösnoussut, kuolematon ja kirkastettu fyysinen ruumis.⁹ Ei ihme, että me huusimme ilosta kuultuamme näistä ihmeellisistä mahdollisuuksista ja lupauksista.¹⁰

Tämän jumalallisen suunnitelman onnistumiseen tarvitaan ainakin neljää asiaa:

Ensimmäinen oli maan luominen meidän asuinpaikaksemme. Olivatpa luomisprosessin yksityiskohdat millaiset tahansa, me tiedämme, ettei se tapahtunut sattumalta vaan sitä johti Isä Jumala ja sen toteutti Jeesus Kristus – ”kaikki

syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.”¹¹

Toinen on kuolevaisuuden tila.

Aadam ja Eeva toimivat kaikkien niiden puolesta, jotka olivat päättäneet osallistua Isän suureen onnensuunnitelmaan.¹² Heidän lankeemuksensa loi olosuhteet, jotka tarvittiin, että voimme syntyä fyysisesti, saada kuolevaisuuden kokemuksia ja oppia poissa Jumalan luota. Lankeemuksen myötä tuli tietoisuus hyvästä ja pahasta sekä Jumalan antama voima valita.¹³ Lopuksi lankeemus toi fyysisen kuoleman, joka tarvittiin, jotta aikamme kuolevaisuudessa olisi tilapäinen ja jotta emme eläisi ikuisesti synneissämme.¹⁴

Kolmas on lunastus lankeemuksesta. Me näemme kuoleman roolin taivaallisen Isämme suunnitelmassa, mutta tuo suunnitelma olisi merkityksetön, ellei olisi jotakin keinoa voittaa lopulta sekä fyysinen että hengellinen kuolema. Sen vuoksi Lunastaja, Jumalan ainosyntyinen Poika, Jeesus Kristus, kärsi ja kuoli sovittaakseen Aadamin ja Eevan rikkomuksen ja tuoden näin ylösnousemuksen ja kuolemattomuuden kaikille. Ja koska kukaan meistä ei olisi täysin ja jatkuvasti kuuliainen evankeliumin laille, Hänen sovituksensa lunastaa meidät myös omista synneistämme parannuksen ehdolla. Vapahtajan sovittavan armon tuodessa syntien anteeksiannon ja sielun pyhittymisen me voimme syntyä hengellisesti uudelleen

ja päästä sovintoon Jumalan kanssa. Hengellinen kuolemamme – eromme Jumalasta – päättyi.¹⁵

Neljäntenä ja viimeisenä ovat ne olosuhteet, joissa synnymme fyysisesti ja koemme sitten hengellisen uudestisyntymisemme Jumalan valtakuntaan. Jotta Jumalan työ onnistuisi niin että pääsisimme ”osalliseksi korotuksesta Hänen kanssaan”¹⁶, Hän sääti, että miehen ja naisen tulee solmia avioliitto ja synnyttää lapsia luoden näin Jumalan kumppaneina heille fyysisen ruumiin, joka on tärkeä kuolevaisuuden koetukselle ja välttämätön iankaikkiselle kirkkaudelle Hänen luonaan. Hän sääti myös, että vanhempien tulee perustaa perhe ja kasvattaa lapsensa valossa ja totuudessa¹⁷ ja johdattaa heitä toivoon Kristuksessa. Isä antoi meille käskyn

”opettaa näitä asioita avoimesti [lapsillemme sanoen]:

– – koska te olette syntyneet maailmaan veden ja veren ja hengen kautta, jotka minä olen tehnyt, ja niin tuli tomusta elävä sielu, aivan samoin teidän täytyy syntyä uudesti taivaan valtakuntaan vedestä ja [Pyhästä] Hengestä ja tulla puhdistetuiksi verellä, nimittäin Ainosyntyiseni verellä, niin että teidät voitaisiin pyhittää kaikesta synnistä ja te saisitte nauttia iankaikkisen elämän sanoista tässä maailmassa ja iankaikkisesta elämästä tulevassa maailmassa, nimittäin kuolemattomuuden kirkkaudesta”¹⁸.

Koska tiedämme, miksi me lähdimme taivaallisen Isämme luota ja mitä vaaditaan, jotta voimme palata ja päästä osallisiksi korotuksesta Hänen kanssaan, käy hyvin selväksi, ettei mikään maanpäälliseen aikaamme kuulu voi olla tärkeämpää kuin fyysinen syntymä ja hengellinen uudestisyntyminen, nämä iankaikkisen elämän kaksi perusedellytystä. Siinä on, käyttäessämme Dietrich Bonhoefferin sanoja, se avioliiton ”virka”, ”vastuu ihmisistä”, joka tällä jumalallisella instituutiolla ”ylhäältä, Jumalasta” on. Se on ”rengas sukupolvien ketjussa” sekä täällä että tämän jälkeen – taivaan järjestys.

Perhe, joka on rakennettu miehen ja naisen väliselle avioliitolle, luo parhaat olosuhteet, joissa Jumalan suunnitelma voi menestyä – olosuhteet, joihin lapset, jotka tulevat puhtaina ja viattomina Jumalan luota, voivat syntyä, ja ympäristön, jossa he voivat saada tarvitsemaansa opetusta ja valmistautumista menestyksekkääseen elämään kuolevaisuudessa ja iankaikkiseen elämään tulevassa maailmassa. Sellaisille avioliitoille rakennettuja perheitä tarvitaan tietty määrä, jotta yhteiskunta selviytyisi ja kukoistaisi. Siitä syystä yhteiskunnat ja kansakunnat ovat yleensä kannustaneet avioliittoon ja suojelleet sitä ja perhettä etuoikeutettuina instituutioina. Kyse ei ole koskaan ollut pelkästään aikuisten rakkaudesta ja onnesta.

Yhteiskuntatieteen näkemys avioliitosta ja perheestä, jota naimisissa olevat mies ja nainen johtavat, on vakuuttava.¹⁹ Ja siksi me varoitamme, ”että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profeetat ovat ennustaneet”²⁰. Mutta perustelumme avioliiton ja perheen roolista eivät perustu yhteiskuntatieteeseen vaan siihen totuuteen, että ne ovat Jumalan luomia. Juuri Hän

loi alussa Aadamin ja Eevan omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi, ja liitti heidät yhteen aviomiehenä ja vaimona tulemaan yhdeksi lihaksi ja lisääntymään ja täyttämään maan.²¹ Kukin yksilö on luotu Jumalan kuvaksi, mutta juuri miehen ja naisen tullessa yhdeksi aviollisessa yhteydessä me saavutamme kenties täydellimmän merkityksen sille, että meidät on luotu Jumalan kuvaksi – mieheksi ja naiseksi. Emme me eikä kukaan muukaan kuolevainen voi muuttaa tätä avioliiton jumalallista järjestystä. Se ei ole ihmiskeksintöä. Selvästi avioliitto on todellakin ”ylhäältä, Jumalasta” ja kuuluu yhtä olennaisena osana onnensuunnitelmaan kuin lankeemus ja sovitus.

Kuolevaisuutta edeltäneessä maailmassa Lusifer kapinoi Jumalaa ja Hänen suunnitelmaansa vastaan, ja Lusiferin vastustus vain voimistuu entisestään. Hän taistelee estääkseen avioliiton solmimisen ja perheen perustamisen, ja kun avioliitto on solmittu ja perhe perustettu, hän tekee voitavansa häiritäkseen niitä. Hän hyökkää kaikkea sitä vastaan, mikä ihmisen seksuaalisuudessa on pyhää, repien sen avioliiton yhteydestä ilmeisen loputtomaksi rintamaksi moraalittomia ajatuksia ja tekoja. Hän pyrkii saamaan miehet ja naiset vakuuttuneiksi siitä, että avioliiton ja perheen tärkeys voidaan unohtaa tai hylätä tai ainakin tehdä niistä toisarvoisia uran, muiden saavutusten sekä itsensä toteuttamisen ja yksilöllisen vapauden rinnalla. Tietenkin vastustaja on mielissään, kun vanhemmat eivät vaivaudu opettamaan ja kouluttamaan lapsiaan uskomaan Kristukseen ja saamaan hengellisen uudestisyntymisen. Veljet ja sisaret, monet asiat ovat hyviä, monet ovat tärkeitä mutta vain muutama on välttämätön.

Se, että julistamme avioliittoon ja perheeseen kuuluvia perustotuksia,

ei tarkoita, että jättäisimme huomiotta tai väheksyisimme niiden uhrauksia ja menestystä, joiden elämässä tämä ihanne ei ole tällä hetkellä todellisuutta. Jotkut teistä eivät ole saaneet avioliiton siunausta syistä, joita ovat muun muassa kelvottomien mahdollisuuksien puute, samaan sukupuoleen kohdistuva viehtymys, fyysiset tai henkiset vammat tai yksinkertaisesti pelko epäonnistumisesta, joka ainakin tällä hetkellä jättää varjoonsa uskon. Tai olette kenties olleet naimisissa mutta tuo avioliitto on päätynyt ja olette jääneet selviytymään yksin siitä, mistä kaksi yhdessäkin häidin tuskin selviytyy. Jotkut teistä, jotka olette naimisissa, eivät saa lapsia pahahduttavista toiveista ja anovista rukouksista huolimatta.

Siitä huolimatta jokaisella on lahjoja, jokaisella on kykyjä, jokainen voi antaa panoksensa jumalallisen suunnitelman toteutumiseen kussakin sukupolvessa. Paljon siitä, mikä on hyvää, paljon siitä, mikä on olennaista – toisinaan jopa kaikki, mikä on toistaiseksi välttämättömyyksiä – voidaan saavuttaa olosuhteissa, jotka eivät ole ihanteelliset. Niinpä monet teistä tekevät aivan parhaansa. Ja kun te, jotka kannatte kuolevaisuuden raskaimpia kuormia, nousette puolustamaan Jumalan suunnitelmaa Hänen lastensa korotukseksi, me kaikki olemme valmiita marssimaan kansanne. Me todistamme varmuudella, että Jeesuksen Kristuksen sovitus on ennakoitu ja tulee lopulta hyvittämään kaikki puutteet ja menetykset niiltä, jotka kääntyvät Hänen puoleensa. Ketään ei ole ennalta määrätty saamaan vähemmän kuin kaikki, mitä Isällä on lapsiaan varten.

Eräs nuori äiti kertoi minulle äskettäin huolestaan, että hän oli riittämätön tähän kutsumuksista korkeimpaan. Minusta tuntui, että asiat, jotka häntä huolestuttivat, olivat vähäisiä eikä

hänen tarvinnut olla huolissaan, sillä hän selviytyi hyvin. Mutta tiesin, että hän halusi vain olla otollinen Jumalalle ja kunnioittaa Hänen osoittamaansa luottamusta. Rauhoittelin häntä ja rukoilin sydämässäni, että Jumala, hänen taivaallinen Isänsä, rohkaisisi häntä rakkaudellaan ja antaisi hänelle todisteen hyväksynnästä hänen tehdessään Isänsä työtä.

Se on rukoukseni meille kaikille tänään. Koekkaamme jokainen hyväksyntää Hänen silmissään. Kukoistakoot avioliitot ja menestykööt perheet, ja olipa osanamme kuolevaisuudessa näiden siunausten täyteys tai ei, Herran armo tuokoon onnellisuutta nyt ja uskoa varmoihin lupauksiin tulevaisuudessa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Kevin Rudd, "Faith in Politics", *The Monthly*, lokakuu 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Ks. Dietrich Bonhoeffer, *Kirjeitä vankilasta*, suom. Kai Selin ja Erkki Niinivaara, 2005, s. 47.
3. Ks. esim. Ps. 82:6; Ap. t. 17:29; Hepr. 12:9; OL 93:29, 33; Moos. 6:51; Abr. 3:22. Profeetta Joseph Smith on esittänyt nämä lisätiedot: "Ihmistä koskevat peruseriaatteet ovat samalla tavalla itsestään olemassa olevia kuin Jumala. Jumala itse, joka havaitsi olevansa henkien [eli älyjen] ja kirkkauden ympäröimä, koska oli muita älykkäämpi, näki sopivaksi säätää lakeja, joiden avulla muut saisivat oikeuden edistyä kuten Hän oli edistynyt. -- Hänellä on valta säätää lakeja heikompien älyjen ohjaamiseksi, jotta nämä pääsisivät osallisiksi korotuksesta Hänen kanssaan." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 218.*)
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 218.*
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; ks. myös jakeet 26–33.
8. Abr. 3:24–26.
9. Profeetta Joseph Smith on esittänyt tämän tiivistelmän: "Jumalan suunnitelma ennen maailman perustamista oli, että me ottaisimme maallisen majan [ruumiin], että uskollisuutemme kautta me voittaisimme ja siten saisimme ylösnousemuksen kuolleista

- ja tällä tavoin saisimme kirkkauden, kunian, voiman ja vallan." Profeetta on myös sanonut: "Tulimme tänne maan päälle, jotta saisimme ruumiin ja voisimme esittää sen puhtaana Jumalan edessä selestisessä valtakunnassa. Suuri onnen periaate rakentuu sille seikalle, että meillä on ruumis. Paholaisella ei ole ruumista, ja siinä on hänen rangaistuksensa. Hänelle on mieleen, kun hän voi saada ihmisen ruumiin asumukseksi, ja kun Vapahtaja ajoi hänet ulos, hän pyysi saada mennä sikalaumaan. Siten hän osoitti, että hän halusi mieluummin sian ruumiin kuin ei ruumista ollenkaan. Kaikilla olennoilla, joilla on ruumis, on valta niiden yli, joilla ei ole ruumista." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 219–220.*)
10. Ks. Job 38:7.
 11. Joh. 1:3; ks. myös OL 76:23–24.
 12. Ks. 1. Kor. 15:21–22; 2. Nefi 2:25.
 13. Ks. 2. Nefi 2:15–18; Alma 12:24; OL 29:39; Moos. 4:3. Joseph Smith on sanonut: "Kaikilla ihmisillä on oikeus tahtonsa vapautteen, sillä Jumala on niin säätänyt. Hän on tehnyt ihmiset kykeneviksi tekemään päätöksiä ja antanut heille voiman valita hyvä tai paha, etsiä sitä mikä on hyvää kulkemalla pyhyiden tietä tässä elämässä, mikä tuo mielenrauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä täällä ja ilon ja onnen täyteyden Hänen oikealla puolellaan tämän jälkeen, tai kulkea pahuuden tietä tehden edelleen syntiä ja kapinoiden Jumalaa vastaan tuoden siten tuomion sielulle tässä elämässä ja ikuisen menetyksen tulevassa maailmassa." Profeetta on myös huomauttanut: "Saataa ei voi viettelä meitä houkutuskiilaan, ellemmä sydämässämme anna periksi ja lankea. Luotomme on sellainen, että me voimme vastustaa Paholaista; ellei meitä olisi luotu sellaisiksi, emme olisi vapaita tekemään päätöksiä." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 221–222.*)
 14. Ks. 1. Moos. 3:22–24; Alma 42:2–6; Moos. 4:28–31.
 15. Myös ne, jotka eivät tee parannusta, sovitus lunastaa hengellisestä kuolemasta siinä

- mielessä, että he tulevat jälleen Jumalan eteen viimeiselle tuomiolle (ks. Hel. 14:17; 3. Nefi 27:14–15).
16. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 218.*
 17. Ks. OL 93:36–40.
 18. Moos. 6:58–59.
 19. Ihmiset saattavat olla uskollisia toisilleen ilman avioliiton solmimista, ja lapset voivat syntyä ja heitä voidaan kasvattaa joskus hyvinkin onnistuneesti muualla kuin kahden naimisissa olevan vanhemman perheympäristössä. Mutta keskimäärin ja suurimmassa osassa tapauksia todisteet yhteiskunnallisista hyödyistä, jotka koituvat avioliitosta ja naimisissa olevan miehen ja naisen johtamissa perheissä kasvaneiden lasten suhteellisen ylivoimaisista tuloksista, ovat kattavia. Toisaalta sosiaaliset ja taloudelliset kustannukset siitä, mitä yksi kommentaattori nimittää "maailmanlaajuisiksi paoksi perheestä", rasittavat yhä enemmän yhteiskuntaa. Nicholas Eberstadt luetteloi avioliittojen ja syntyneiden määrän maailmanlaajuisen vähenemisen sekä isättömiä koteja ja avioeroa koskevat trendit ja huomauttaa: "Haitallinen vaikutus niiden lasten merkittävään määrään, joihin pako perheestä on vaikuttanut, näkyy jo riittävän selkeästi. Myös se vahingollinen osuus, joka on avioeroilla ja lasten syntymisellä avioliiton ulkopuolella, on pahentanut tuloeroja ja varallisuuskiluja – yhteiskunnassa yleensä mutta etenkin lasten kohdalla. Kyllä, lapset ovat joustavia ja niin edelleen. Mutta pako perheestä tapahtuu aivan varmasti suojattomien nuorten hinnalla. Tuolla samalla paolla on myös anteeksiantamattomia seuraamuksia suojattomiin vanhuksiin." (Ks. "The Global Flight from the Family", *Wall Street Journal*, 21. helmikuuta 2015, wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)
 20. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
 21. Ks. 1. Moos. 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Moos. 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

Vanhin Wilford W. Andersen
seitsemänkymmenen koorumista

Evankeliumin musiikkia

Evankeliumin musiikki on se iloinen, hengellinen tunne, joka tulee Pyhäältä Hengeltä. Se tuo mukanaan sydämen muutoksen.

Vuosia sitten kuuntelin radiohaastattelua eräästä nuoresta lääkäristä, joka työskenteli navajokansan keskuudessa. Lääkäri kertoi ensiapuun eräänä iltana ilmaantuneesta iäkkäästä intiaanimestä, jolla oli pitkät, palmikoidut hiukset. Nuori lääkäri otti kirjoituslupansa, lähestyi miestä ja kysyi: ”Kuinka voin olla avuksi?” Vanha mies katsoi suoraan eteenpäin eikä sanonut mitään. Hieman kärsimättömänä lääkäri yritti uudelleen. ”En voi auttaa sinua, ellet puhu minulle”, hän sanoi. ”Kerro miksi olet tullut sairaalaan.”

Silloin vanha mies katsoi häneen ja kysyi: ”Tanssitko sinä?” Nuori lääkäri pohdiskeli outoa kysymystä. Hän tuli ajatelleeksi, että hänen potilaansa oli kenties poppamies, joka muinaisten heimotapojen mukaisesti pyrki parantamaan sairaita laulun ja tanssin avulla sen sijaan että olisi määrännyt heille lääkitystä.

”En”, sanoi lääkäri, ”en tanssi. Tanssitko sinä?” Vanha mies nyökkäsi. Lääkäri kysyi sitten: ”Voisitko opettaa minua tanssimaan?”

Vanhan miehen vastaus on antanut minulle ajattelemisen aihetta vuosikausiksi. ”Voin opettaa sinut tanssimaan”, hän sanoi, ”mutta sinun on kuultava musiikki.”

Toisinaan me onnistumme kodissamme opettamaan tanssiaskleet kunnolla, mutta emme onnistu yhtä hyvin auttamaan perheemme jäseniä kuulemaan musiikkia. Ja kuten tämä vanha poppamies sen hyvin tiesi – on vaikeata tanssia ilman musiikkia. Ilman musiikkia tanssiminen on epämukavaa ja epätydyttävää – jopa kiusallista. Oletteko koskaan kokeilleet?

Opin ja liittojen luvussa 8 Herra opetti Joseph Smithiä ja Oliver Cowderya: ”Niin, katso, minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi

ja joka asuu sinun sydämessäsi” (jaa 2). Opimme tanssiaskleet mielessämme, mutta musiikin kuulemme sydämellemme. Evankeliumin tanssiaskleet ovat niitä asioita, joita teemme; evankeliumin musiikki puolestaan on se iloinen, hengellinen tunne, joka tulee Pyhäältä Hengeltä. Se tuo mukanaan sydämen muutoksen, ja se on kaikkien vanhurskaiden toiveiden lähde. Tanssiaskelten opetteleminen vaatii kurinalaisuutta, mutta tanssimisen ilon koemme ainoastaan silloin kun opimme kuulemaan musiikin.

On ihmisiä, jotka tekevät pilkkaa kirkon jäsenistä niiden asioiden vuoksi, joita teemme. Se on ymmärrettävää. Ne, jotka tanssivat, näyttävät usein outoina, kömpelöinä tai erikoisina (ks. 1. Piet. 2:9) niiden silmissä, jotka eivät kuule musiikkia. Oletteko koskaan liikennevaloissa pysäyttäneet autoanne toisen auton rinnalle, jossa kuljettaja tanssii ja laulaa täyttä kurkkua – mutta ette kuule ääntäkään, koska auton ikkunat ovat kiinni? Eikö hän näyttänytkin vähän oudolta? Jos lapsemme oppivat tanssiaskleet ilman että he oppivat kuulemaan ja tuntemaan evankeliumin

kaunista musiikkia, tanssiminen alkaa ajan myötä tuntua heistä epämukavalta. Silloin he joko lopettavat tanssimisen tai – mikä on lähes yhtä valitettavaa – jatkavat tanssimista pelkästään sen paineen vuoksi, jonka toiset tanssijat heidän ympärillään luovat.

Haasteena meille kaikille, jotka pyrimme opettamaan evankeliumia, on olla rajoittamatta opetustamme pelkkiin tanssiaskeliin. Lastemme onnellisuus riippuu heidän kyvystään kuulla ja rakastaa evankeliumin kaunista musiikkia. Kuinka voimme onnistua tässä asiassa?

Ensiksi, meidän tulee virittää elämämme oikealle hengelliselle taajuudelle. Kauan sitten ennen digitaaliaikaa etsimme suosikkiradioasemamme kääntämällä varovasti radion säädintä, kunnes se asettui täydellisesti suhteessa etsimämme aseman taajuuteen. Lähes tyessämme oikeaa lukua kuulimme pelkkää kohinaa, mutta kun vihdoinkin pääsimme oikealle taajuudelle, suosikkimusiikkimme kuului selvästi. Meidän täytyy asettua elämässämme oikealle taajuudelle kuullaksemme Hengen musiikin.

Kun saamme kasteen jälkeen Pyhän Hengen lahjan, me täytymme taivaallisella musiikilla, jonka kääntymys tuo mukanaan. Koemme sydämessämme muutoksen, ”niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää” (Moosia 5:2). Mutta Henki ei voi olla läsnä siellä, missä on epäystävällisyyttä, ylpeyttä tai kateutta. Jos menetämme tuon herkän vaikutuksen elämässämme, evankeliumin täyteläiset harmoniat voivat äkisti muuttua riitasoinnuiksi ja lopulta kokonaan vaieta. Alma esitti koskettavan kysymyksen: ”Jos olette tunteneet halua laulaa lunastavan rakkauten laulua, tahtoisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?” (Alma 5:26.)

Vanhemmat, mikäli elämämme ei ole evankeliumin musiikin mukaisessa viireessä, meidän on korjattava asia.

Kuten presidentti Thomas S. Monson opetti viime lokakuussa, meidän tulee laskea harkiten jalkamme polulle (ks. ”Laske harkiten jalkasi polulle”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 86–88). Me tiedämme, kuinka tämä tapahtuu. Meidän tulee astella samaa polkua, jota kuljimme silloin, kun ensi kerran kuulimme evankeliumin musiikin taivaalliset säkeet. Me harjoitamme uskoa Kristukseen, teemme parannuksen ja nautimme sakramentin. Näin me tunnemme vahvemmin Pyhän Hengen vaikutuksen, ja evankeliumin musiikki alkaa jälleen soida elämässämme.

Toiseksi, kun me itse kuulemme musiikin, meidän on tehtävä parhaamme esittääksemme sitä kotonamme. Se ei onnistu pakolla. ”Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappeuden avulla” – eikä sen avulla, että olet isä tai äiti tai isoin tai äänekkäin – ”ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä – – vilpittömällä rakkaudella [ja] ystävällisyydellä” (OL 121:41–42).

Miksihän nämä ominaisuudet lisäävät valtaa ja vaikutusvaltaa kodissa? Siksi, että sellaiset ominaisuudet luovat Pyhän Hengen läsnäololle suotuisan ilmapiirin. Ne ovat ominaisuuksia, jotka virittävät sydämemme evankeliumin musiikin mukaan. Kun nämä ominaisuudet valitsevat, askeleet käyvät kaikilta perheen tanssijoilta luontevammin ja iloisemmin, emmekä me koe tarvetta uhkailla, pelotella tai pakottaa.

Kun lapsemme ovat pieniä, voimme laulaa heille vilpittömän rakkauden kehtolaulua. Kun he ovat itsepäisiä ja kieltäytyvät käymästä illalla nukkumaan, meidän täytyy ehkä laulaa pitkämielisyyden kehtolaulua. Kun he ovat teini-ikäisiä, me voimme vaientaa kiistelyn ja uhkailun kakofonian turvautumalla niiden sijasta taivuttelun kauniiseen musiikkiin – ja ehkäpä laulaa vielä toisen säkeistön pitkämielisyyden kehtolaulusta. Vanhemmat voivat laulaa täydellisessä harmoniassa myös lempeyden ja sävyisyyden musiikkia. Voimme kutsua lapsiamme laulamaan kanssamme yhteen ääneen, kun osoitamme ystävällisyyttä puutteenaista naapurista kohtaan.

Kaikki ei tapahdu yhtäkkiä. Kuten jokainen ansioitunut muusikko tietää, kauniin musiikin esittäminen vaatii uutteraa harjoittelua. Jos varhaiset musikaaliset yritykset kuulostavat riitasointuisilta, muistakaa, ettei riitasointuihin tehoa arvostelu. Riitasoinnut kotona ovat kuin pimeys huoneessa. Pimeyden nuhtelemisesta ei ole hyötyä. Meidän täytyy *karkottaa* pimeys tuomalla valoa.

Jos siis kodissanne laulavat bassot ovat liian voimakkaita ja jättävät muut varjoonsa, tai jos jousisoittimet perheorkesterissanne soivat hieman liian läpätunkevasti tai terävästi tai jos nuo malttamattomat pikkolot ovat epäviireessä tai epäjärjestyksessä, olkaa kärsivällisiä. Jos ette kuule kodissanne evankeliumin musiikkia, muistattehan

nämä kaksi sanaa: *jatkakaa harjoittelemista*. Jumalan avulla on tuleva päivä, jolloin evankeliumin musiikki täyttää kotinne sanoin kuvaamattomalla ilolla.

Taidokkaastikaan esitetty musiikki ei ratkaise kaikkia ongelmiamme. Elämässämme tulee yhä olemaan crescendoja ja diminuendoja, staccatoja ja legatoja. Sellaista maanpäällinen elämä on.

Mutta kun yhdistämme tanssiaskeliin musiikin, niin avioliiton ja perhe-elämän toisinaan mutkikkailla rytmeillä on taipumus kehittyä sopu-sointuiseen suuntaan. Jopa vaikeimmatkin haasteemme tuovat mukanaan täyteläisiä, haikeita säveliä ja koskettavia aihioita. Pappouden oppi laskeutuu sieluumme kuin kaste taivaasta. Pyhä Henki on kumppanimme alati, ja valtikkamme – selkeä viittaus valtaan ja vaikutusvaltaan – on muuttumaton vanhurskauden ja totuuden valtikka. Ja herruutemme on oleva ikuinen herruus. Ja ilman pakkoa se virtaa meille aina ja ikuisesti. (Ks. OL 121:45–46.)

Tapahtukoon näin meidän jokaisen elämässä ja jokaisessa kodissa, on rukoukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Dale G. Renlund
seitsemänkymmenen koorumista

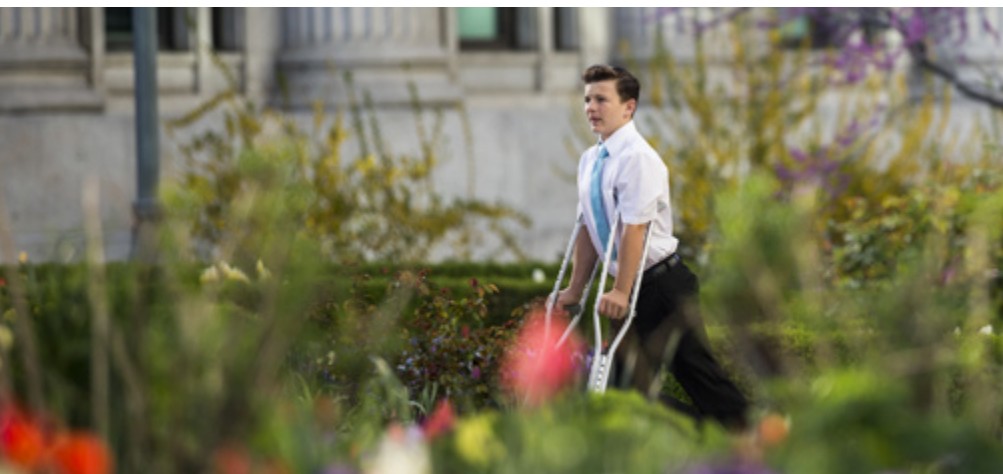
Myöhempien aikojen pyhät jatkavat yrittämistä

Kun yritämme, olemme sinnikkäitä ja autamme muita tekemään samoin, me olemme todellisia myöhempien aikojen pyhiä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, joulukuussa 2013 maailma suri Nelson Mandelan kuolemaa. Kun Mandela oli ollut 27 vuotta vankilassa osallisuudesta taisteluun apartheidia vastaan, hänestä tuli Etelä-Afrikan ensimmäinen demokraattisesti valittu presidentti. Hänen anteeksiantonsa niitä kohtaan, jotka olivat laittaneet hänet vankilaan, oli merkittävää. Hän sai ylistystä ja kiitosta laajalti.¹ Usein Mandela torjui ylistykset sanomalla: ”En minä ole pyhä – paitsi jos teidän mielestänne pyhä on synnintekijä, joka jatkaa yrittämistä.”²

Tämän lausuman – ”pyhä on synnintekijä, joka jatkaa yrittämistä” – tulisi rohkaista ja kannustaa kirkon jäseniä. Vaikka meistä käytetään nimitystä ”myöhempien aikojen pyhät”, me toisinaan kavahdamme tätä nimitystä. Nimitystä *pyhät* käytetään yleensä tarkoittamaan niitä, jotka ovat saavuttaneet pyhyiden tai jopa täydellisyyden korkeamman tilan. Ja tiedämme aivan hyvin, ettemme ole täydellisiä.

Teologiamme tosin opettaa meille, että me voimme tulla täydellisiksi ”turvautuen täysin” Kristuksen oppiin toistuvasti ja kasvavassa määrin: osoittamalla uskoa Häneen, tekemällä parannuksen, nauttimalla sakramentin uudistaaksemme kasteenliiton ja siinä annettut siunaukset sekä saamalla Pyhän Hengen jatkuvaksi kumppaniksemme suuremmissa määrin. Kun teemme niin, meistä tulee enemmän Kristuksen kaltaisia ja pystymme kestäämään loppuun asti kaikessa, mitä se tuo tullessaan.³ Vapaamuotoisemmin ilmaistuna Jumala välittää paljon enemmän siitä, millaisia me olemme ja millaisia meistä on tulossa, kuin siitä, millaisia olemme joskus olleet.⁴ Hän välittää siitä, että me jatkamme yrittämistä.

Komedia *Miten haluatte*, jonka on kirjoittanut englantilainen näytelmäkirjailija William Shakespeare, kuvaa erään henkilön elämässä tapahtuvaa draamatista muutosta. Vanhempi veli yrittää saada nuoremman veljensä surmatuksi. Vaikka nuorempi veli tietää tämän, hän silti pelastaa ilkeän veljensä varmalta kuolemalta. Kun vanhempi veli saa tietää tästä ansaitsemattomasta myötätunnosta, hän muuttuu täysin ja pysyvästi sekä kokee eräänlaisen kääntymyksen. Myöhemmin muutamat naiset kysyvät vanhemmalta veljeltä: ”Te hänen [veljenne] henkensäkö vainooja?”

Vanhempi veli vastaa: ”Se olin, vaan en ole; [en häpeä] sanoa mikä olin, nyt kun tuntuu niin suloiselta, muuttunut kun olen.”⁵

Jumalan armosta ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta muutos ei ole meille vain kaunokirjallista kuvitelmaa. Hesekielin välityksellä Herra on julistanut:

”Ja jos jumalaton luopuu jumalattomuudestaan, ei hänen jumalaton elämänsä vie häntä tuhoon. – –

Jos – – hän sitten kääntyy synneistään ja tekee niin kuin oikein ja hyvin on, palauttaa vaatimansa pantin, korvaa sen minkä on toiselta riistänyt, vaeltaa elämän käskyjen tietä eikä enää tee vääryyttä, hän saa elää. – –

Ainoatakaan syntiä, jonka hän on tehnyt, ei enää muisteta. Hän tekee nyt oikein ja toimii vanhurskaasti, ja siksi hän saa elää.”⁶

Armossaan Jumala lupaa anteeksiannon, kun me teemme parannuksen ja käännymme pois jumalattomuudesta – jopa siinä määrin, ettei syntejämme edes mainita meille. Kristuksen sovituksen ja meidän parannuksemme ansiosta me voimme omalta osaltamme katsoa aiempia tekojamme ja sanoa: ”Se olin, vaan en ole.” Olimmepä olleet kuinka jumalattomia tahansa,

me voimme sanoa: ”Sellainen olin. Mutta se aiempi jumalaton minä ei ole enää se, joka nyt olen.”⁷

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Yksi Jumalan suurimmista lahjoista meille on se, että meillä on ilo yrittää uudelleen, sillä minkään epäonnistumisen ei tarvitse olla lopullinen.”⁸ Vaikka olisimme tehneet tietoisesti ja tahallisesti syntiä tai olisimme toistuvasti kohdanneet epäonnistumista ja pettymystä, niin heti kun päätämme yrittää uudelleen, Kristuksen sovitus voi auttaa meitä. Ja meidän tulee muistaa, että Pyhä Henki ei ole se, joka väittää meille, että olemme harhautuneet niin kauas, että voisimme saman tien luovuttaa.

Jumalan halu saada myöhempien aikojen pyhät jatkamaan yrittämistä ulottuu myös synnin voittamista laajemmalle. Kärsimmepä hankalista ihmissuhteista, taloudellisista haasteista, sairauksista tai jonkun muun tekemien syntien seurauksista, Vapahtajan ääretön sovitus voi parantaa jopa – ja kenties varsinkin – ne, jotka ovat kärsineet syyttöminä. Hän ymmärtää täydellisesti, millaista on kärsiä viattomana jonkun muun rikkomuksen johdosta. Kuten on profetoitu, Vapahtaja parantaa ”ne, joiden mieli on murtunut”, antaa ”kyynelten sijaan ilon öljyä, hiuksille tuhkan sijaan juhlapäähineen [ja] murheisen hengen sijaan ylistyksen viitan”⁹. Tapahtuipa mitä tahansa, Jumala

odottaa myöhempien aikojen pyhien jatkavan yrittämistä Hänen avullaan.

Samoin kuin Jumala iloitsee, kun me olemme sinnikkäitä, Hän on pettynyt, ellemmme ymmärrä, että muutkin yrittävät. Rakas ystävämmme Thoba kertoi, kuinka hän oppi tämän asian äidiltään Julialta. Julia ja Thoba olivat ensimmäisiä mustia käännynnäisiä Etelä-Afrikassa. Kun apartheid-järjestelmä päättyi, kirkon mustat ja valkoiset jäsenet saivat käydä kirkossa yhdessä. Monille rotujen välisen kanssakäymisen tasa-arvoisuus oli uutta ja haasteellista. Kerran kun Julia ja Thoba menivät kirkkoon, heistä tuntui, että muutamat valkoiset jäsenet eivät kohdelleet heitä kovin ystävällisesti. Kun he lähtivät, Thoba valitti katkerana äidilleen. Julia kuunteli tyynesti, kunnes Thoba oli purkanut turhautumisensa. Sitten Julia sanoi: ”Voi Thoba, kirkko on kuin iso sairaala, ja me olemme kaikki sairaita omalla tavallamme. Me tulemme kirkkoon saamaan apua.”

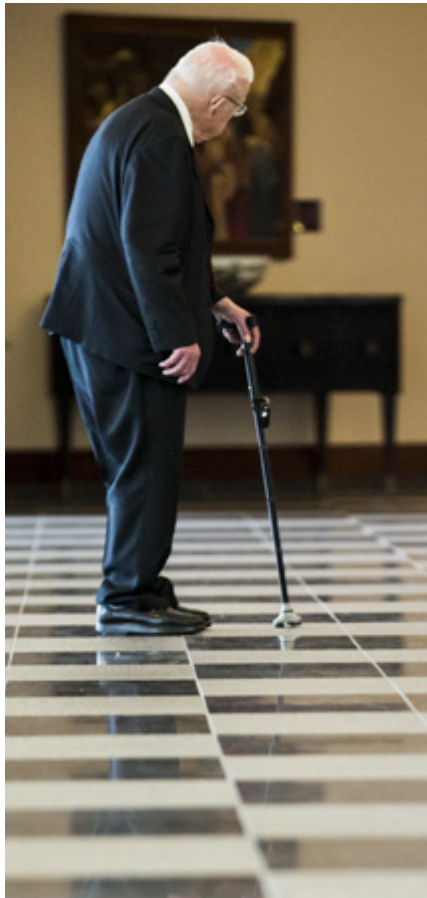
Julian kommentti kuvastaa arvokasta näkemystä. Ei riitä, että me vain suvaitsemme muita heidän pyrkiessään selviytymään omasta sairaudestaan. Meidän täytyy lisäksi olla ystävällisiä ja kärsivällisiä sekä antaa tukea ja ymmärrystä. Samalla kun Jumala rohkaisee meitä jatkamaan yrittämistä, Hän odottaa myös meidän suovan muille mahdollisuuden tehdä samoin

omaan tahtiinsa. Silloin sovitus tulee meidän elämäämme vieläkin suurem-
massa määrin. Silloin käsittämme, että
havaituista eroista huolimatta me kaikki
tarvitsemme samaa ääretöntä sovitus-

Joitakin vuosia sitten eräs hieno
nuori mies nimeltä Curtis kutsuttiin pal-
velemaan lähetystyössä. Hän oli juuri
sellainen lähetyssaarnaaja, jota jokainen
lähetysohjaaja rukoilee. Hän oli keskit-
tynyt ja teki ahkerasti työtä. Yhdessä
vaiheessa hänelle määrättiin lähetystyö-
toveri, joka oli epäkypsiä, sosiaalisilta
taidoiltaan kömpelö eikä kovinkaan
innostunut saamaan työt tehtyä.

Eräänä päivänä, kun he olivat aja-
massa polkupyörillään, Curtis katsahti
taakseen ja näki, että hänen toverinsa
oli mitään selittämättä noussut pois
pyörän satulasta ja alkanut kävellä.
Hiljaa Curtis ilmaisi turhautumisensa
Jumalalle: miten työlästä olikaan, kun
niskoille oli sälytetty toveri, jota piti
raahata paikasta toiseen, jotta saisi edes
jotakin valmiiksi. Hetkeä myöhemmin
Curtis sai voimallisen vaikutelman –
aivan kuin Jumala olisi sanonut hänelle:
”Tiedätkö, Curtis, minuun verrattuna te
kaksi ette ole kovinkaan erilaisia.” Cur-
tis oppi, että hänen täytyi olla kärsiväl-
linen epätäydellisen toverinsa kanssa,
joka kuitenkin yritti omalla tavallaan.

Kutsun meitä kaikkia arvioimaan
elämäämme, tekemään parannuksen
ja jatkamaan yrittämistä. Ellemme yritä,
olemme vain myöhempien aikojen syn-
tisiä; ellemme ole sinnikkäitä, olemme
myöhempien aikojen luovuttajia; ja
ellemme anna muiden yrittää, olemme
vain myöhempien aikojen tekopyhiä.¹⁰
Kun me yritämme, olemme sinnikkäitä
ja autamme muita tekemään samoin,
me olemme todellisia myöhempien
aikojen pyhiä. Kun me muutamme,
me huomaamme, että Jumala tosiaan
välittää paljon enemmän siitä, millaisia
me olemme, ja siitä, millaisia meistä

on tulossa, kuin siitä, millaisia olemme
joskus olleet.¹¹

Olen syvästi kiitollinen Vapahtajasta,
Hänen äärettömästä sovituksestaan
ja myöhempien aikojen profeetoista,
jotka kannustavat meitä olemaan
myöhempien aikojen pyhiä, jatkamaan
yrittämistä.¹² Todistan siitä, että Vapah-
taja todella elää. Jeesusuksen Kristuksen
nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Nelson Rolihlahla Mandela, *Long Walk to Freedom*, 1994; ”Biography of Nelson Mandela”, nelsonmandela.org/content/page/biography; ja presidentti Barack Obaman muistopuhe Nelson Mandelalle 10. joulukuuta 2013 osoitteessa whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. Tunnustuspalkintojen monipuolisuutta kuvaa se, että Mandela sai Nobelin rauhanpalkinnon, Yhdysvaltain presidentin vapaudenmitalin ja Leninin kansainvälisen rauhanpalkinnon.
2. Ks. esim. Nelson Mandelan puhe Ricen yliopiston Baker-instituutissa 26. lokakuuta 1999, bakerinstitute.org/events/1221. Hän luultavasti mukaili tunnettua lausumaa, jota pidetään Robert Louis Stevensonin

- esittämänä: ”Pyhät ovat synnintekijöitä, jotka jatkavat yrittämistä.” Vuosien varrella monet ovat ilmaisseet samanlaisia mieltä-
piteitä. Esimerkiksi Konfutsen kerrotaan sanoneen: ”Suurin kunniamme ei ole siinä, ettemme koskaan lankeaisi, vaan siinä, että langettuamme nousemme joka kerta ylös.”
3. Ks. esim. 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moroni 6:6; OL 20:77, 79; 59:8–9; *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.1.2.
 4. Kun sanomme, että Jumala välittää paljon enemmän siitä, millaisia me olemme ja millaisia meistä on tulossa, kuin siitä, millaisia olemme joskus olleet, se ei tarkoita, että Vapahtaja jättää vaille huomiota sen, mitä seurauksia ihmisen synneistä koituu muille ihmisille. Itse asiassa Vapahtaja välittää äärettömän paljon niistä, jotka kärsivät kipua, tuskaa ja murhetta muiden rikkomus-
ten vuoksi. Vapahtaja ottaa ”päällensä heidän [Hänen kansansa] heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täyttyisi armolla, – – jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti” (Alma 7:12).
 5. *William Shakespearen kootut draamat*, 1958, suom. Paavo Cajander, 9 osaa, osa 3, Miten haluatte, s. 86.
 6. Hes. 33:12, 14–16.
 7. On merkille pantavaa, että monissa viimeiseen tuomioon liittyvissä pyhien kirjoitusten kohdissa käytetään nykyhetken aikamuotoa. Ks. esim. 2. Nefi 9:16; Morm. 9:14; OL 58:42–43.
 8. Thomas S. Monson, ”The Will Within”, *Ensign*, toukokuu 1987, s. 68.
 9. Jes. 61:1–3; ks. myös Luuk. 4:16–21.
 10. Uudessa testamentissa on käytetty *tekopyhiä* sijaan sanaa ”teeskentelijä”. ”Alkukielen kreikankielinen sana tarkoittaa ’näyttelijää’ tai ’sellaista, joka tekeytyy joksikin, teeskentelee dramaattisesti tai lioittelee oman osansa’” (Matt. 6:2, alaviite a, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös). Mikäli me emme anna muille mahdollisuutta muuttua omaan tahtiinsa, me yksinkertaisesti teeskentelemme olemamme myöhempien aikojen pyhiä.
 11. Ks. viite 4 yllä.
 12. Se, miten monta kertaa tämä sanoma esiintyy ensimmäisen presidenttikunnan ja kahden-
toista apostolin koorumin jäsenten pitämässä puheissa, on huomiota herättävää. Presidentti Dieter F. Uchtdorf esitti tämän näkemyksen sanoessaan: ”Kaikista niistä periaatteista, joita profeetat ovat vuosisatojen varrella opetaneet, yhä uudelleen on tähdennetty sitä toiveikasta ja sydäntä lämmittävää sanomaa, että ihmiskunta voi tehdä parannuksen, muuttaa suuntaa ja palata todelliseen opetuslapsuuden polulle” (”Nyt sinä pystyt siihen!”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 56).

Vanhin Michael T. Ringwood
seitsemänkymmenen koorumista

Todella hyviä ja vilpittömiä

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ilosanoma on se, että sydämemme halu voi muuttua ja vaikuttiamme voidaan kehittää ja jalostaa.

Elässäni oli valitettavasti aika, jolloin kannustimenani toimivat tittelit ja auktoriteetti. Se alkoi oikeastaan viattomasti. Kun valmistauduin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä, vanhemmasta veljestäni tehtiin lähetyskentällään vyöhykejohtaja. Kuulin hänestä sanottavan niin paljon myönteisiä asioita, etten voinut muuta kuin haluta itsestänikin puhuttavan niin. Toivoin pääseväni samanlaiseen asemaan, ja taisinpa rukoillakin sitä.

Palvellessani lähetystyössä sain onnekseni voimallisen opetuksen.

Tuo opetus tuli jälleen mieleeni viime konferenssissa.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf sanoi lokakuussa: ”Minulla on elämäni aikana ollut tilaisuus olla tekemisissä muutamien pätevimpien ja älykkäimpien ihmisten kanssa, mitä tällä maailmalla on tarjota. Kun olin nuorempi, nuo koulutetut, etevät, menestyneet ja maailman ylistämät ihmiset tekivät minuun vaikutuksen. Mutta vuosien varrella olen tullut oivaltamaan, että huomattavasti suuremman vaikutuksen minuun tekevät ne suurenmoiset ja

siunatut sielut, jotka ovat *todella hyviä ja vilpittömiä.*”¹

Minun sankarini Mormonin kirjassa on täydellinen esimerkki suurenmoisesta ja siunatusta sielusta, joka oli todella hyvä ja vilpittön. Siblon oli yksi Alma nuoremman pojista. Tunnumme paremmin hänen veljensä Helamanin, joka seurasi aikanaan isäänsä aikakirjojen pitäjänä ja Jumalan profeettana, sekä Koriantonin, jolla oli jokseenkin huono maine lähetysaarnajana ja jota isä joutui neuvomaan. Alma kirjoitti Helamanille 77 jaetta (ks. Alma 36–37). Koriantonille Alma omisti 91 jaetta (ks. Alma 39–42). Keskimmaiselle pojalleen Siblonille Alma kirjoitti vain 15 jaetta (ks. Alma 38). Noiden 15 jakeen sanat ovat kuitenkin voimallisia ja opettavaisia.

”Ja nyt, poikani, minä luotan siihen, että saan sinusta suurta iloa vakautesi ja uskollisuutesi tähden Jumalalle; sillä kuten sinä olet nuoruudessasi alkanut turvautua Herraan Jumalaasi, aivan samoin toivon sinun edelleenkin pitävän hänen käskynsä, sillä siunattu on se, joka kestää loppuun asti.

Minä sanon sinulle, poikani, että minulla on jo ollut sinusta suurta iloa uskollisuutesi ja uutteruutesi ja kärsivällisyytesi ja pitkämielisyytesi tähden soramilaisten kansan keskuudessa.” (Alma 38:2–3.)

Sen lisäksi, että Alma puhui Siblonille, hän myös puhui Siblonista Koriantonille. Alma sanoi: ”Etkö ole havainnut veljesi vakautta, hänen uskollisuuttaan ja tarkkuuttaan Jumalan käskyjen pitämisessä? Katso, eikö hän ole näyttänyt sinulle hyvää esimerkkiä?” (Alma 39:1.)²

Näyttää siltä, että Siblon oli poika, joka halusi olla isälleen mieliksi ja joka teki oikein siksi, että se oli oikein, eikä siksi, että saisi kiitosta, hyvän aseman, valtaa, kunnianosoituksia tai

Woodbury, Minnesota, Yhdysvallat

auktoriteettia. Helaman varmasti tiesi sen veljestään ja arvosti sitä, sillä hän antoi isältään saamansa pyhät aikakirjat Siblonin haltuun. Varmastikin Helaman luotti Sibloniin, koska Siblon ”oli oikeudenmukainen mies, ja hän vaelsi oikeamielisesti Jumalan edessä; ja hän pyrki tarkoin tekemään hyvää alati, pitämään Herran Jumalansa käskyt” (Alma 63:2). Siblonille näyttää olevan luonteenomaista, ettei häntä juurikaan mainita aikakirjoissa siitä lähtien kun hän sai haltuunsa pyhät aikakirjat siihen asti kunnes hän antoi ne edelleen Helamanin pojalle Helamanille (ks. Alma 63:11).

Siblon oli todella hyvä ja vilpittön. Hän oli henkilö, joka uhrasi aikaansa ja kykyjään ja ponnisteli auttaakseen ja kohottaakseen muita, koska hän rakasti Jumalaa ja lähimmäisiään (ks. Alma 48:17–19; 49:30). Häntä kuvaavat täydellisesti presidentti Spencer W. Kimballin sanat: ”Suuret naiset ja miehet ovat aina innokkaampia palvelemaan kuin pyrkimään valtaan.”³

Maailmassa, jossa joka taholla havitellaan kiitosta, hyvää asemaa, valtaa, kunnianosoituksia ja auktoriteettia, kunnioitan niitä suurenmoisia

ja siunattuja sieluja, jotka ovat todella hyviä ja vilpittömiä. Heidän kannustimenaan on rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan. Nuo suurenmoiset naiset ja miehet ovat ”innokkaampia palvelemaan kuin pyrkimään valtaan”.

Nykyään jotkut haluavat saada meidät uskomaan, että voimme saada merkitystä elämäämme ainoastaan hankkimalla hyvän aseman ja valtaa. Onneksi on kuitenkin monia, joihin tällainen näkökanta ei tee vaikutusta. He löytävät merkityksen elämäänsä pyrkimällä olemaan todella hyviä ja vilpittömiä. Olen tavannut sellaisia ihmisiä kaikilta elämänaloilta ja monien uskontojen piiristä. Ja heitä on hyvin paljon niiden joukossa, jotka

ovat täysin kääntyneitä Kristuksen seuraajia.⁴

Kunnioitan niitä, jotka epäitsekästi palvelevat viikoittain seurakunnissa kautta maailman ja tekevät enemmänkin kuin heidän tehtävänsä edellyttää. Mutta tehtäviä tulee ja menee. Minuun tekevät vieläkin suuremman vaikutuksen ne monet, jotka ilman virallista tehtävää löytävät tapoja jatkuvasti palvella ja kohottaa muita. Eräs veli tulee aina aikaisin kirkkoon ja asettaa tuolit paikoilleen ja jää jälkeensä siistimään kirkkotilat. Eräs sisar istuu aina seurakunnassaan olevan sokean sisaren lähelle, ei ainoastaan voidakseen tervehtiä häntä vaan myös laulaakseen kirkon lauluja tarpeeksi kovalla äänellä, niin että tuo sokea sisar kuulee sanat ja voi laulaa mukana. Jos tarkkaillette omaa seurakuntaanne, voitte löytää samanlaisia esimerkkejä. Aina on jäseniä, jotka näyttävät tietävän, kuka tarvitsee apua ja milloin sitä on tarjottava.

Ehkäpä ensimmäisen opetuksen todella hyvistä ja vilpittömistä pyhistä sain silloin, kun olin nuori lähetyssaarnaaja. Muutin uudelle alueelle, jossa oli vanhin, jota en tuntenut. Olin kuullut muiden lähetyssaarnaajien puhuvan siitä, ettei hän ollut koskaan saanut johtotehtäviä ja että hänellä oli vaikeuksia korean kielen oppimisessa, vaikka hän oli ollut maassa jo pitkään. Mutta kun opin tuntemaan tämän vanhimman, huomasin hänen olevan kaikkein kuuliaisimpia ja uskollisimpia lähetyssaarnaajia, mitä olin tuntenut. Hän tutki evankeliumia, kun oli evankeliumin tutkimisen aika, ja teki työtä, kun oli työn teon aika. Hän lähti asunolta oikeaan aikaan ja palasi oikeaan aikaan. Hän opiskeli koreaa uutterasti, vaikka hänen olikin erityisen vaikea oppia kieltä.

Kun tajusin, etteivät kuulemani kommentit pitäneet paikkaansa, minusta tuntui, että tätä lähetyssaarnaajaa pidettiin

aiheettomasti epäonnistuneena. Halusin kertoa koko lähetyskentälle, mitä olin saanut selville tästä vanhimmasta. Kerroin lähetysjohtajalle halustani korjata tämä väärinkäsitys. Hän vastasi: ”Taivaallinen Isä tietää, että tämä nuori mies on hyvä lähetysaarnaaja, ja minäkin tiedän sen.” Hän lisäsi: ”Ja nyt sinäkin tiedät sen, joten kenellä muulla oikeastaan on väliä?” Tämä viisas lähetysjohtaja opetti minulle, mikä palvelemisessä oli tärkeää. Se ei ollut kiitoksen saaminen, hyvä asema, valta, kunnia tai auktoriteetti. Se oli suurenmoinen opetus nuorelle lähetysaarnaajalle, joka kiinnitti liian paljon huomiota titteleihin.

Ajatellessani tätä opetusta aloin muistella elämäni ja huomasi, kuinka usein minuun olivat tehneet vaikutuksen sellaiset miehet ja naiset, joilla ei siihen aikaan ollut mitään hienoa titteliä tai asemaa. Yksi noista Siblonin kaltaisista sieluista oli seminaarinoptettajani, kun olin lukion toisella luokalla. Tämä hyvä mies opetti seminaaria vain pari kolme vuotta, mutta hän avasi sydämeni tavalla, joka auttoi minua saamaan todistuksen. Hän ei kuulunut koulun suosituimpiin opettajiin, mutta hän oli aina hyvin valmistautunut ja hän teki minuun voimallisen ja pysyvän vaikutuksen. Yksi harvoista kerroista, jolloin olen nähnyt hänet sen 40 vuoden aikana, jolloin hän ei enää ollut opettajanani, oli silloin, kun hän tuli isäni hautajaisiin tapaamaan minua. Tosiaankin, se oli teko, jonka kannustimena ei ollut titteli eikä valta.

Kunnioitan tuota omistautunutta opettajaa ja monia hänen kaltaisiaan, jotka ovat todella hyviä ja vilpittömiä. Kunnioitan pyhäkoulun opettajaa, joka ei ainoastaan opeta oppilaitaan luokassa sunnuntaisin vaan opettaa näitä samoja oppilaita ja vaikuttaa heihin myös kutsumalla heidät kotiinsa

perheamiaiselle. Kunnioitan nuorten johtajia, jotka käyvät seurakuntansa nuorten miesten ja nuorten naisten urheilu- ja kulttuuritapahtumissa. Kunnioitan miestä, joka kirjoittaa naapureilleen kannustavia viestejä, ja naista, joka ei ainoastaan lähetä joulukortteja vaan vie ne henkilökohtaisesti sukulaisille ja ystäville, jotka kaipaavat juttuseuraa. Kunnioitan sitä veljeä, joka vei naapurinsa ajelulle, kun tämän elämää varjosti Alzheimerin tauti – ja tarjosi sekä miehelle että tämän vaimolle kipeästi kaivattua vaihtelua.

Näitä asioita ei tehdä kiitoksen tai kunnianosoitusten toivossa. Näiden miesten ja naisten kannustimena ei ole mahdollisuus saada hienoa titteliä tai vaikutusvaltaa. He ovat Kristuksen opetuslapsia, jotka tekevät hyvää jatkuvasti ja jotka Siblonin tavoin yrittävät olla taivaalliselle Isälleen mieliksi.

Tulen surulliseksi, kun kuulen ihmisistä, jotka lakkaavat palvelemasta tai jopa käymästä kirkossa, kun heidät vapautetaan jostakin tehtävästä tai kun he kokevat, ettei heitä oteta huomioon tehtäviin kutsuttaessa. Toivon heidän jonakin päivänä saavan saman opetuksen, jonka minä sain nuorena lähetysaarnaajana – että palvelemisen, jolla on eniten merkitystä, huomaa tavallisesti vain Jumala. Kun tavoittelemme vain sitä, mikä on minun ja koskee minua, olemmeko unohtaneet sen, mikä on Hänen ja koskee Häntä?

Jotkut saattavat sanoa: ”Mutta minulla on vielä pitkä matka tulla niiden kaltaiseksi, joita kuvaillet.” Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ilosanoma on se, että sydämemme halu voi muuttua ja vaikuttimiamme voidaan kehittää ja jalostaa. Kun meidät kastetaan Jumalan tosi laumaan, alkaa tapahtumasarja, jonka ansiosta meistä tulee uusia luomuksia (ks. 2. Kor. 5:17; Moosia 27:26). Aina kun uudistamme kasteenliiton

nauttimalla sakramentin, olemme askeleen lähempänä tuota lopullista päämääräämme.⁵ Kun pysymme siinä liitossa, saamme voimaa surra surevien kanssa ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa (ks. Moosia 18:9). Siinä liitossa saamme armon, joka tekee meidät kykeneviksi palvelemaan Jumalaa ja pitämään Hänen käskynsä, myös rakastamaan Jumalaa koko sydämeistämme ja rakastamaan lähimmäisiämme niin kuin itseämme.⁶ Siinä liitossa Jumala ja Kristus auttavat meitä niin, että me voimme auttaa niitä, jotka tarvitsevat meidän apuamme (ks. Moosia 4:16; ks. myös Jakeet 11–15).

Kaikki, mitä oikeastaan haluan elämässäni, on olla mieliksi kummallekin isälleni – sekä maanpäälliselle että taivaalliselle – ja olla enemmän Siblonin kaltainen.⁷

Kiitan taivaallista Isääni Siblonin kaltaisista sieluista, joiden esimerkki antaa minulle – ja meille kaikille – toivoa. Heidän elämässään näemme todisteen rakastavasta taivaallisesta Isästä sekä huolehtivasta ja myötätuntoisesta Vapahtajasta. Lisään oman todistukseni heidän todistuksiinsa ja vakuutan, että pyrin tulemaan enemmän heidän kaltaiseksi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Dieter F. Uchtdorf, ”Herra, en kai se ole minä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 58, kursivointi lisätty.
2. Helaman ei mennyt opettamaan sora-milaisia, joten Alman sanoessa ”veljesi” tiedämme hänen puhuvan Siblonista (ks. Alma 31:7; 39:2).
3. Spencer W. Kimball, ”Vanhurskaiden naisten tehtävä”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 173.
4. ”Herra on opettanut meille, että kun olemme kokeneet todellisen kääntymyksen Hänen evankeliumiinsa, meidän sydämemme kääntyy itsekkäistä huolenaiheista kohti palvelemista kohottaaksemme muita, kun he kulkevat ylöspäin kohti iankaikista elämää. Jotta kokisimme tämän kääntymyksen, voimme rukoilla ja työskennellä

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

uskossa tullaksemme uudeksi luomukseksi, jonka Jeesuksen Kristuksen sovitukset tekee mahdolliseksi. Voimme aloittaa rukoilemalla, että meillä olisi uskoa tehdä parannus itsekkyydestä ja että saisimme lahjan huolehtia muista enemmän kuin itsestämme. Voimme rukoilla voimaa luopua ylpeydestä ja kateudesta.” (Henry B. Eyring, ”Todistus ja kääntymys”, *Liahona*, helmikuu 2015, s. 4–5.)

5. ”[Jumala] on kuolematon ja täydellinen. Me olemme kuolevaisia ja epätäydellisiä. Siitä huolimatta me etsimme jo kuolevaisuudessa keinoja, joiden avulla voimme liittyä Häneen hengellisesti. Niin tehdessämme me pääsemme jonkin verran osallisiksi sekä armosta että Hänen voimansa ylevyydestä. Noihin ainutlaatuisiin hetkiin kuuluvat – – kastaminen ja konfirmoiminen – – [ja] Herran aterian vertauskuvien nauttiminen.” (Jeffrey R. Holland, *To My Friends*, 2014, s. 80; ks. myös ”Henkilökohtainen puhtaus”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 91.)
6. ”Myöhempien aikojen pyhät, jotka näkevät itsensä kaikissa toimissaan Jumalan lapsina, tekevät luonnostaan lupauksia ja pitävät ne. Lupaukset ovat tunnusomaisia pelastussuunnitelmassa. Me lupaamme noudattaa käskyjä. Vastineeksi Jumala lupaa siunauksia tässä elämässä ja iankaikkisuudessa. Hän on tarkka vaatimuksissaan, ja Hän pitää täydellisesti sanansa. Koska Hän rakastaa meitä ja koska suunnitelman tarkoituksena on se, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan, Hän vaatii meiltä tarkkuutta. Ja Hänen meille antamiinsa lupauksiin liittyy aina voima kasvaa kyyvyssämme pitää liitot. Hän tekee meille mahdolliseksi tuntea Hänen sääntönsä. Kun yritämme koko sydämeämme vastata Hänen mittapuitaan, Hän antaa meille Pyhän Hengen kumppanuuden. Se puolestaan lisää voimaamme pitää lupauksemme ja erottaa, mikä on hyvää ja totuudellista. Ja se on voima oppia, sekä maallisissa opinnoissamme että sen oppimisessa, mitä tarvitsemme iankaikkisuutta varten.” (Henry B. Eyring, ”A Child of God”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 21. lokakuuta 1997, s. 4–5; speeches.byu.edu). Ks. myös David A. Bednar, ”He kantoivat kuormansa helposti”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 87–90.
7. Niin kauan kuin muistan, olen aina halunnut olla mieliksi isälleni. Kun vartuun ja sain todistuksen, sain myös halun olla mieliksi taivaalliselle Isälle. Myöhemmin elämässäni sain tietää Siblonista ja lisäsin elämäni tavoitteisiin sen, että tulisin enemmän hänen kaltaisekseen.

Herra on minun valoni

Kykyämme seistä lujina ja uskollisina ja seurata Vapahtajaa elämän vastoinkäymisistä huolimatta vahvistavat suuresti vanhurskaat perheet ja Kristus-keskeinen ykseys seurakunnissamme.

Tänä pääsiäisenä mietimme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuomaa lunastusta ja iloitsimme siitä.¹

Se hälinä, joka maailmallisen jumalattomuuden vuoksi kaikuu halki maan, aiheuttaa haavoittuvuuden tunteita. Modernin viestinnän myötä epäoikeudenmukaisuuden, eriarvoisuuden ja vääryyden vaikutus herättää monissa tunteen, että elämä on luonnostaan epäreilua. Niin merkittäviä kuin nämä koettelemukset voivatkin olla, ne eivät saa kääntää huomiotamme pois siitä, että saamme riemuita Kristuksen taivaallisesta väliintulosta meidän hyväksemme ja ylistää sitä. Vapahtaja kirjaimellisesti saavutti voiton kuolemasta. Armosta ja myötätunnosta Hän otti päälleen pahat tekemme ja rikkomuksemme näin lunastaen meidät ja tyydyttäen oikeudenmukaisuuden vaatimukset kaikkien niiden puolesta, jotka tekisivät parannuksen ja uskoisivat Hänen nimeensä.²

Hänen suuri sovitusuhrinsa on ylivertaiselta merkitykseltään kuolevaisen käsityskyvyn ulottumattomissa. Tämä armotyö tuo rauhan, joka ylittää ymmärryksen.³

Entä kuinka me suhtaudumme siihen karuun todellisuuteen, joka meitä ympäröi?

Vaimoni Mary on rakastanut aina auringonkukkia. Hän riemuitsee, kun niitä ilmaantuu aivan odottamattomiin paikkoihin tienvierille. Taloon, jossa isovanhempani asuivat, johtaa soratie. Kun ajoimme tuota tietä, Mary huudahti usein: ”Mahdammeko nähdä niitä hämmästyttäviä auringonkukkia tänään?” Me yllätyimme siitä, että auringonkukat kukoistivat maaperässä, jota maatalous- ja lumenluontikoneet myllersivät ja jolle kertyi ainesta, jota ei pidettäisi ihanteellisenä maaperänä villikukkien kasvuille.

Yksi merkittävistä ominaisuuksista nuorissa villeinä kasvavissa auringonkukissa on se, kuinka nuori kukkanuppu seuraa aurinkoa taivaalla.

Yksi merkittävistä ominaisuuksista nuorissa villeinä kasvavissa auringonkukissa – sen lisäksi että ne kasvavat maaperässä, joka ei ole suotuisa – on se, kuinka nuori kukkanuppu seuraa aurinkoa taivaalla. Niin tehdessään se saa elämää ylläpitävää energiaa ennen kuin se puhkeaa keltaiseen väriloistonsa.

Kun me nuoren auringonkukan tavoin seuraamme maailman Vapahtajaa, Jumalan Poikaa, me kukoistamme ja meistä tulee loistavia monista meitä ympäröivistä kauheista olosuhteista huolimatta. Hän on todellakin valomme ja elämämme.

Vertauksessa vehnästä ja rikkaviljasta Vapahtaja julisti opetuslapsilleen, että ne, jotka rikkovat ja harjoittavat vääryyttä, kootaan pois Hänen valtakunnastaan.⁴ Mutta puhuessaan uskollisista Hän sanoi: ”Jumalan omat loistavat silloin Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko.”⁵ Yksilöinä ja Kristuksen opetuslapsina, jotka elävät vihamielisessä maailmassa, joka on kirjaimellisesti levottomuuden vallassa, me voimme kukoistaa ja puhjeta kukkaan, jos perustanamme on rakkautemme Vapahtajaa kohtaan ja noudatamme nöyrästi Hänen opetuksiaan.

Kykyämme seistä lujina ja uskollisina ja seurata Vapahtajaa elämän vastoinkäymisistä huolimatta vahvistavat suuresti vanhurskaat perheet ja Kristuskeskeinen ykseys seurakunnissamme.⁶

Oikea aika kotona

Perheen tehtävä Jumalan suunnitelmassa on suoda meille iloa, auttaa meitä oppimaan oikeita periaatteita rakastavassa ilmapiirissä ja valmistaa meitä iankaikkiseen elämään.⁷ Uskonnon harjoittamisen kauniit perinteet kodissa tulee juurruttaa lastemme sydämeen.

Enoni Vaughn Roberts Kimball oli hyvä opiskelija, aloitteleva kirjailija ja pelinrakentaja BYU:n jalkapallojoukkueessa. Joulukuun 8. päivänä 1941, Pearl Harboriin tehdyn hyökkäyksen jälkeisenä päivänä, hän värväytyi USA:n merivoimiin. Ollessaan värväystehtävissä Albanyssa New Yorkin osavaltiossa hän lähetti lyhyen artikkelin *Valittuihin Paloihin*. Lehti maksoi hänelle 200 dollaria ja julkaisi hänen artikkelinsa nimeltä ”Oikea aika kotona” toukokuun 1944 numerossa.

Tässä *Valittujen Palojen* artikkelissa, jossa hän kirjoittaa merimiehen ominaisuudessa, sanotaan muun muassa:

”Oikea aika kotona:

Eräänä iltana Albanyssa New Yorkissa kysyin yhdeltä merimieheltä, mitä kello oli. Hän veti esiin suuren kellon ja vastasi: ’Se on 7.20.’ Tiesin, että se oli enemmän. ’Kello on pysähtynyt, eikö olekin?’ kysyin.

’Ei’, hän sanoi, ’kelloni on yhä Kalliovuorten normaaliajassa. Olen kotoisin Etelä-Utahista. Kun liityin laivastoon, isä antoi minulle tämän kellon. Hän sanoi, että se auttaisi minua muistamaan kodin.

Kun kelloni näyttää viittä aamulla, tiedän isän lähtevän lypsämään lehtiä. Ja minä tahansa iltana, kun kello on

puoli kahdeksan, tiedän, että koko perhe on runsaan aterian ääressä ja isä kiittää Jumalaa siitä, mitä pöydässä on, ja pyytää Häntä varjelemaan minua –’, merimies sanoi. ’Saan aika helposti selville, mitä kello on siellä, missä olen. Mutta minä haluan tietää, mitä kello on Utahissa.’⁸

Pian artikkelin lähettämisen jälkeen Vaughn määrättiin meripalvelukseen Tyynenmeren sotänäyttämölle. Toukokuun 11. päivänä 1945, kun hän palveli lentotukialus USS *Bunker Hill* lähellä Okinawaa, laivaa pommitti kaksi itsemurhalentäjää.⁹ Melkein 400 miehistön jäsentä kuoli, heidän joukossaan enoni Vaughn.

Vanhin Spencer W. Kimball esitti Vaughnin isälle vilpittömän myötätuntonsa mainiten Vaughnin kelvollisuuden ja Herran vakuutuksen, että ”ne, jotka kuolevat minun ominani, eivät maista kuolemaa, sillä se on heille suloinen”¹⁰. Vaughnin isä sanoi lempeästi, että vaikka Vaughn haudattiin mereen, Jumalan käsi veisi Vaughnin taivaalliseen kotiinsa.¹¹

28 vuotta myöhemmin presidentti Spencer W. Kimball puhui Vaughnista eräässä yleiskonferenssissa. Hän sanoi muun muassa: ”Tunsin tämän perheen hyvin. – Olen polvistunut voimalliseen rukoukseen [heidän] kanssaan. – Kodissa saatu koulutus on tuonut tälle suurelle perheelle iankaikkisen

siunauksen.” Presidentti Kimball haastoi jokaisen perheen ”rukoilemaan polvillaan – – poikiensa ja tyttäriensä puolesta kahdesti päivässä”¹².

Veljet ja sisaret, jos me uskollisesti pidämme perherukouksen, tutkimme pyhiä kirjoituksia, pidämme perheillan, saamme ja annamme pappeuden siunauksia ja pyhitämme lepöpäivän, lapsemme tietävät, mikä on oikea aika kotona. He valmistautuvat iankaikkiseen kotiinsa taivaassa riippumatta siitä, mitä heille tapahtuu hankalassa maailmassa. On ratkaisevan tärkeää, että lapsemme tietävät, että heitä rakastetaan ja he ovat turvassa kotona.

Aviomies ja vaimo ovat tasavertaiset kumppanit.¹³ Heillä on erilaiset mutta toisiaan täydentävät tehtävät. Vaimo voi synnyttää lapsia, mikä siunaa koko perhettä. Aviomies voi saada pappeuden, mikä siunaa koko perhettä. Mutta perhe-neuvostossa vaimo ja mies tasavertaisina kumppaneina tekevät tärkeimmät päätökset. He päättävät, kuinka lapsia opetetaan ja ojennetaan, kuinka rahaa käytetään, missä he asuvat, ja he tekevät monia muita perheen päätöksiä. Ne tehdään yhdessä sen jälkeen kun on pyydetty johdatusta Herralta. Tavoitteena on iankaikkinen perhe.

Kristuksen valo kylvää kaikkien Jumalan lasten sydämeen ajatuksen perheen iankaikkisesta luonteesta. Yksi lempikirjailijoihini, kirkkoomme

kuulumaton, ilmaisi sen näin: ”Kovin paljon elämässä on epäolennaista, [mutta] – – perhe on todellinen asia, olennainen asia, iankaikkinen asia – asia, jota tulee varjella ja josta huolehtia ja jolle olla uskollinen.”¹⁴

Kirkko auttaa meitä keskittymään Vapahtajaan yhtenäisenä perheenä

Perheen lisäksi myös kirkon tehtävä on merkityksellinen. ”Kirkko tarjoaa organisaation ja keinot opettaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia kaikille Jumalan lapsille. Se tarjoaa pappeuden valtuuden toimittaa pelastuksen ja korotuksen toimituksia kaikille, jotka ovat kelvollisia ja halukkaita ottamaan ne vastaan.”¹⁵

Maailmassa riehuu valtoimenaan kiistoja ja pahuutta. Myös kulttuurisia eroja ja epätasa-arvoa korostetaan paljon. Kirkossa kieleen perustuvia yksiköjä lukuun ottamatta seurakuntamme muodostetaan maantieteellisin perustein. Me emme jaottele ihmisiä yhteiskuntaluokan tai aseman mukaan.¹⁶ Me riemuitsemme siitä tosiasia, että vanhurskaassa seurakunnassa kaikki etniset taustat ja kulttuurit ovat yhdessä. Seurakuntaperheemme on tärkeä edistyksellemme, onnellemme ja omille pyrkimyksillemme olla enemmän Kristuksen kaltaisia.

Kulttuurit usein jakavat ihmisiä ja aiheuttavat joskus väkivaltaa ja syrjintää.¹⁷ Mormonin kirjan joitakin huolestuttavimpia sanoja käytetään kuvaamaan jumalattomien isien perinteitä, jotka johtivat väkivaltaan, sotaan, pahoihin tekoihin, vääryyksiin ja jopa kansojen ja kansakuntien tuhoon.¹⁸

Pyhissä kirjoituksissa ei ole 4. Nefin kirjaa parempaa aloituskohtaa kuvaukselle kirkon kulttuurista, joka on elintärkeä meille kaikille. Jakeessa 2 sanotaan muun muassa: ”Kaikki ihmiset koko maassa olivat kääntyneet

Herraan, sekä nefiläiset että lamanilaiset, eikä heidän keskuudessaan ollut mitään riitoja eikä kiistoja, ja jokainen kohteli oikeudenmukaisesti toinen toistaan.” Jakeessa 16 sanotaan: ”Eikä totisesti voinut olla onnellisempaa kansaa kaikkien niiden kansojen joukossa, jotka Jumalan käsi oli luonut.” Se tosiasia, ettei ollut mitään kiistaa, johtui Jumalan rakkaudesta, ”joka asui ihmisten sydämessä”¹⁹. Tämä on se kulttuuri, johon me pyrimme.

Syvät kulttuuriarvot ja uskonkäsitteet ovat sen ytimessä, keitä me olemme. Uhrauksen, kiittolisuuden, uskon ja vanhurskauden perinteitä tulee vaalia ja varjella. Perheiden täytyy nauttia uskoa vahvistavista perinteistä ja suojella niitä.²⁰

Yksi merkittävimmistä minkä tahansa kulttuurin piirteistä on sen kieli. Sillä alueella San Franciscossa Kaliforniassa, jossa asuin, oli seitsemän vähemmistökielistä yksikköä. Kieltä koskeva oppimme esitetään Opin ja liittojen luvun 90 jakeessa 11: ”Sillä sinä päivänä tapahtuu, että jokainen saa kuulla evankeliumin täyteen oman puhetapansa mukaan ja omalla kielellään.”

Kun Jumalan lapset rukoilevat Häntä äidinkielellään, se on heidän sydämensä kieltä. On selvää, että sydämen kieli on kallisarvoinen kaikille ihmisille.

Isoveljeni Joseph on lääkäri, ja hän toimi ammatissaan monia vuosia San Franciscon lahden alueella. Hänen vastaanotolleen tuli uutena potilaana eräs iäkäs samoalainen kirkon jäsen. Miehellä oli ankaria, heikentäviä kipuja. Tultiin siihen tulokseen, että kyse oli munuaiskivestä, ja ryhdyttiin asianmukaisiin hoitotoimiin. Tämä uskollinen jäsen sanoi, että hänen alkuperäinen tavoitteensa oli pelkästään ymmärtää, mikä oli vialla, jotta hän voisi rukoilla samoaksi terveysongelmansa johdosta taivaallista Isäänsä.

Jäsenten on tärkeää ymmärtää evankeliumi sydämensä kielellä, jotta he voivat rukoilla ja toimia evankeliumin periaatteiden mukaan.²¹

Vaikka kieliä ja kauniita, kohottavia kulttuuriperinteitä on monenlaisia, meidän sydäntemme täytyy olla yhteen liittyneinä ykseydessä ja rakkaudessa²². Herra on sanonut painokkaasti: ”Jokainen pitääköön veljeään itsensä veroisena. – – Olkaa yhtä, ja etlette te ole yhtä, te ette ole minun.”²³ Vaikka

arvostamme sopivaa kulttuurista moninaisuutta, tavoitteemme on olla joka suhteessa yhtä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kulttuurissa, tavoissa ja perinteissä.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ei ole koskaan ollut vahvempi

Me ymmärrämme, että joillakin jäsenillä on kysymyksiä ja huolia, kun he pyrkivät vahvistamaan uskoaan ja todistustaan. Meidän tulee varoa arvostelemasta tai tuomitsemasta niitä, joilla on huolia – suuria tai pieniä. Samaan aikaan niiden, joilla on huolia, tulee tehdä kaikki voitavansa vahvistaakseen omaa uskoaan ja todistustaan. Parhaita tapoja ratkaista kysymyksiä ja huolia on kärsivällisesti ja nöyrästi tutkia, pohtia, rukoilla, elää evankeliumin periaatteiden mukaan ja neuvotella asianmukaisen johtajien kanssa.

Jotkut ovat väittäneet, että nykyään kirkosta lähtee entistä enemmän jäseniä ja että on enemmän epäilyksiä ja epäuskoa kuin menneisyydessä. Tämä ei yksinkertaisesti ole totta. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ei ole koskaan ollut vahvempi. Niiden jäsenten määrä, jotka poistavat nimensä kirkon aikakirjoista, on aina ollut hyvin pieni ja on ollut viime vuosina merkittävästi pienempi kuin menneisyydessä.²⁴ Todistettavissa olevilla, mitattavilla osa-alueilla, kuten endaumentin saaneet jäsenet, joilla on voimassa oleva temppeleisuositus, aikuiset täysien kymmenysten maksajat ja lähetystyössä palvelevat, lisäksi on ollut merkittävän suuri. Saanen sanoa uudelleen, että kirkko ei ole koskaan ollut vahvempi. Mutta ”muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä”²⁵. Me pyrimme tavoittamaan jokaisen.

Jos ne armottomat tosiasiat, joita kohtaatte tänä aikana, tuntuvat synkiltä

ja raskailta ja miltei ylivoimaisilta, niin muistakaa, että Getsemanen sielua riipaisevassa lohduttomuudessa ja Golgatan käsittämättömässä piinassa ja tuskassa Vapahtaja toteutti sovituksen, joka keventää kauheimmatkin kuormat, joita voi tulla tässä elämässä. Hän teki sen teidän vuoksenne, ja Hän teki sen minun vuokseni. Hän teki sen, koska Hän rakastaa meitä ja koska Hän on kuuliainen Isälleen ja rakastaa Häntä. Meidät tullaan pelastamaan kuolemasta – jopa meren syvyyksistä.

Suojamme tässä elämässä ja iankaikkisuudessa on henkilökohtaisessa ja perheen vanhurskaudessa, kirkon toimituksissa ja Vapahtajan seuraamisessa. Se on turvapaikkamme myrskyltä. Niille, jotka tuntevat olevansa yksin, sanon, että te voitte pysyä päättäväisinä vanhurskaudessa tietäen, että sovitus suojelee ja siunaa teitä

paljon enemmän kuin kykenette täysin ymmärtämään.

Meidän tulee muistaa Vapahtaja, pitää liittomme ja seurata Jumalan Poikaa niin kuin nuori auringonkukka seuraa auringonpaistetta. Hänen valonsa seuraaminen ja Hänen esimerkkinsä noudattaminen tuovat meille iloa, onnea ja rauhaa. Kuten Psalmissa 27 julistetaan: ”Herra on minun valoni [ja pelastukseni].”²⁶

Tänä pääsiäisviikonloppuna yhtenä Vapahtajan apostoleista todistan vakaasti Jeesuksen Kristuksen ylösnosemuksesta. Minä tiedän, että Hän elää. Minä tunnen Hänen äänensä. Minä todistan Hänen jumalallisuudestaan ja sovituksen todellisuudesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 9:20–22.
2. Ks. Moosia 15:8–9.

3. Ks. Fil. 4:7.
4. Ks. Matt. 13:41.
5. Matt. 13:43.
6. Ks. OL 115:5–6.
7. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, ”The Right Time at Home”, *Reader’s Digest*, toukokuu 1944, s. 43.
9. Ks. kapteeni G. A. Seitzin kirje, Yhdysvaltain laivasto, USS *Bunker Hill*, päivätty 25. toukokuuta 1945, Vaughn Kimballin isälle Crozier Kimballille Draperiin Utahiin.
10. Ks. Spencer W. Kimballin kirje, päivätty 2. kesäkuuta 1945, Crozier Kimballille; OL 42:46.
11. Ks. Crozier Kimball, julkaisussa Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial*, 1995, s. 53.
12. Spencer W. Kimball, ”The Family Influence”, *Ensign*, heinäkuu 1973, s. 17. Spencer W. Kimball oli tuolloin kahden-toista apostolin koorumin presidentti.
13. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
14. Carla Carlisle, ”Pray, Love, Remember”, *Country Life*, 29. syyskuuta 2010, s. 120.
15. *Käsikirja 2*, 1.1.5.
16. Ks. 4. Nefi 26.
17. Kulttuurista puhutaan paljon nykyajan maailmassa. Merriam-Webster.com jopa nimesi sanan *kulttuuri* vuoden 2014 sanaksi.
18. Ks. Alma 9; Hel. 5.
19. 4. Nefi 15.
20. Saksalainen filosofi Goethe on tunnetusti kirjoittanut: ”Sen, mitä isältäsi perinnöksi saat, voit todella omistaa vasta ansaittuasi sen itse!” (Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, käännös englanniksi Bayard Taylor, 1912, osa 1, s. 28.)
21. Tämä on yksi niistä syistä, miksi kirkko opettaa evankeliumia 50 kielellä ja on kääntänyt Mormonin kirjan 110 kielelle. Yksi haasteista ympäri maailman on kuitenkin oppia sen maan kieli, jossa asuu. Vanhempina meidän pitää tehdä uhrauksia auttaaksemme nousevaa sukupolvea oppimaan sen maan kieli, jossa he nyt asuvat. Auttakaa heitä tekemään tuosta kielestä sydämensä kieli.
22. Ks. Moosia 18:21.
23. OL 38:25, 27.
24. Viimeisten 25 vuoden aikana kirkon jättävien jäsenten todellinen lukumäärä on vähentynyt ja kirkon jäsenmäärä on melkein kaksinkertaistunut. Lähtevien prosentuaalinen määrä on vähentynyt huomattavasti.
25. OL 18:10.
26. Ps. 27:1; ks. myös ”Mun valkeuteni on Herrani ain”, *MAP-lauluja*, 51.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Suurenmoisin nuorten aikuisten sukupolvi

Se, mitä nyt tarvitsemme, on kirkon historian suurenmoisin nuorten aikuisten sukupolvi. Tarvitsemme teidän koko sydämenne ja sielunne.

Yksi suurista nautinnoistani matkustaessani maailmalla on tilaisuus tavata lähetyssaarnaajiamme ja tervehtiä heitä. Nämä suurenmoiset vanhimmat ja sisaret säteilevät Kristuksen valoa, ja saan aina innoitusta heidän rakkaudestaan Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan ja siitä, kuinka omistautuneesti he palvelevat Häntä. Joka kerta kun kätelen heitä ja tunnen heidän erikoislaatuisen henkensä ja uskonsa, sanon itselleni: ”Nämä mahtavat poikamme ja tyttömme ovat todellakin ihme!”

Lokakuussa 2002 pidetyssä yleisessä pappeuskokouksessa annoin piispoille, vanhemmille ja tuleville lähetyssaarnaajille haasteen ”kohottaa rimaa” koko-aikaisessa lähetystyöpalvelussa.

Ja sitten sanoin, että ”se, mitä – – tarvitsemme, on kirkon historian suurenmoisin lähetyssaarnaajien sukupolvi. Me tarvitsemme kelvollisia, päteviä, hengellisesti latautuneita lähetyssaarnaajia – –.

Tarvitsemme teidän koko sydämenne ja sielunne. Tarvitsemme eloisia, ajattelevia, innokkaita lähetyssaarnaajia, jotka osaavat kuunnella Pyhän Hengen kuiskauksia ja vastata niihin.”¹

Tämän päivän maailma on monella tavalla haastavampi kuin se oli 13 vuotta sitten. Nuorten miestemme ja nuorten naistemme elämässä on paljon enemmän häiritseviä tekijöitä, jotka voivat saada heidät ajautumaan sivuraiteille, kun heidän pitäisi valmistautua sekä lähetystyötä että tulevaa onnellista elämäänsä varten. Teknologia on levinnyt laajemmalle, ja melkein jokaisella on käytössään mobiililaitteita, jotka voivat kiinnittää Jumalan ihmissuvun huomion ja saada aikaan sekä suurta hyvää että yletöntä paha.

Tänä iltana puhun tällä hetkellä palveleville lähetyssaarnaajille, tuleville lähetyssaarnaajille, kotiin palanneille lähetyssaarnaajille ja kaikille kirkon nuorille aikuisille miehille. Rukoilen, että ymmärtäisitte ja pohtisitte ajatuksella sitä, mitä minulla on sanottavana teille, kun elätte näitä elämäne jännittäviä ja vaativia vuosia.

Kirkon alkuaikoina joku johtavista auktoriteeteista puhutteli lähetyssaarnaajia ennen kuin nämä lähtivät lähetystyöhönsä. Nykyään teidän piispanne ja vaaranjohtajanne puhuttelevat teitä ennen palveluanne lähetyssaarnaajina. Useimmat teistä elävät koko elämänsä ilman, että olisivat johtavan auktoriteetin puhuteltavana. Se johtuu yksinkertaisesti siitä tosiasiasta, että maailmanlaajuisessa kirkossa on yli 15 miljoonaa jäsentä. Tiedän puhuvani myös muiden johtavien veljien puolesta, kun sanon teille, että me toivomme, että meidän olisi mahdollista tuntea teidät kaikki henkilökohtaisesti ja kertoa teille, että me rakastamme teitä ja me tuemme teitä.

Onneksi Herra on antanut meille tapoja lähestyä teitä. Esimerkiksi joku kahdentoista apostolin koorumin jäsenistä määrää jokaisen

lähetyssaarnaajan tämän lähetyksen-
tälle. Vaikka se tehdään ilman perin-
teistä kasvotusten tapahtuvaa puhut-
telua, tekniikka ja Herran antama
ilmoitus tarjoavat yhdessä kokemuk-
sen, joka on huomattavan yksityinen
ja henkilökohtainen. Saanen kertoa,
kuinka se tapahtuu.

Tietokoneen kuvaruudulle tulee
teidän valokuvananne yhdessä piispanne
ja vaarnanjohtajanne antamien tär-
keimpien tietojen kanssa. Kun kuvanne
tulee näkyviin, katsomme silmiinne ja
luemme vastauksenne lähetyssaarnaajien
suosituksessa antamiinne kysymyk-
siin. Tuon pienen hetken ajan tuntuu
siltä, kuin olisitte läsnä ja vastaisitte
kysymyksiimme suoraan.

Kun katsomme valokuvananne, luo-
tamme siihen, että olette selviytyneet
kaikin tavoin tänä päivänä vaaditun
kohotetun riman yli tullaksenne uskol-
lisiksi, menestyksekkäiksi lähetyssaar-
naajiksi. Sen jälkeen me Herran Hen-
gen voimalla ja presidentti Thomas S.
Monsonin johdolla määräämme teidät
yhdelle kirkon 406 lähetyksentästä
kautta maailman.

Ei, se ei ole sama kuin henkilökoh-
tainen, kasvotusten tapahtuva puhut-
telu. Mutta se on lähellä sitä.

Videokonferenssiyhteys on toinen
tapa, joka auttaa meitä lähestymään
kirkon johtajia ja jäseniä, jotka asuvat
kaukana kirkon keskustoimistosta.

Tätä ajatellen haluaisin teidän
lähetystyöpalveluun valmistautuvien,
kotiin palanneiden ja kaikkien teidän
nuorten aikuisten olevan hetken kans-
sani ikään kuin meillä olisi juuri nyt
henkilökohtainen keskustelu videon
välityksellä. Katsokaa minuun muu-
taman minuutin ajan ikään kuin te ja
minä olisimme ainoat siinä huoneessa,
missä hyvänsä olettekin tänä iltana.

Omalta osaltani kuvittelen, että
katson teitä silmiin ja kuuntelen
tarkkaavaisesti vastauksianne muu-
tamaan kysymykseen, joiden uskon
kertovan minulle paljon todistuksenne
syvyydestä ja omistautumisestanne
Jumalalle. Mukailen sitä, mitä sanoin
lähetyssaarnaajille 13 vuotta sitten: Se,
mitä nyt tarvitsemme, on kirkon histo-
rian suurenmoisien nuorten aikuisten
sukupolvi. Tarvitsemme teidän koko

sydämenne ja sielunne. Tarvitsemme
eloisia, ajattelevia, innokkaita nuoria
aikuisia, jotka osaavat kuunnella Pyhän
Hengen kuiskauksia ja vastata niihin
samalla kun selviydytte niistä päivittäis-
istä koetuksista ja kiusauksista, joita
nuoren myöhempien aikojen pyhän
elämään nykyään kuuluu.

Toisin sanoen on aika kohottaa
rimaa – ei pelkästään lähetyssaarnaajia
vaan myös kotiin palanneita lähetyk-
ssaarnaajia ja koko sukupolvenne
varten. Pyydän siksi, että pohtisit
sydämessäsi vastauksia seuraaviin
kysymyksiin:

1. Tutkitko pyhiä kirjoituksia säännöllisesti?
2. Polvistutko aamuin ja illoin rukoukseen puhuaksesi taivaallisen Isäsi kanssa?
3. Paastatko ja annatko paastouhrin kuukausittain – vaikka olisitkin köyhä, rahavaikeuksien kanssa kamppaileva opiskelija, jolla ei ole varaa antaa paljon?
4. Ajatteletko syvällisesti Vapahtajaa ja Hänen sovitusuhriaan puolestasi, kun sinua pyydetään valmistamaan, siunaamaan tai jakamaan sakramentti tai kun nautit sakramentin?
5. Osallistutko kokouksiisi kirkossa ja pyritkö pyhittämään lepopäivän?
6. Oletko rehellinen kotona, opinnoissasi, kirkossa ja työpaikalla?
7. Onko mielesi ja henkesi puhdas? Kartatko pornografian ja sellaisten internetsivustojen, aikakauslehtien, elokuvien tai sovellusten katsomista, mukaan lukien Tinder ja Snapchat, jotka saisivat sinut nolostumaan, mikäli vanhempasi, kirkon johtajat tai Vapahtaja itse näkisivät sinun katsovan niitä?
8. Pidätkö huolta ajankäytöstäsi – välttämällä sopimatonta tekniikkaa ja sosiaalista mediaa, kuten

videopelejä, jotka voivat turruttaa hengellistä herkkyyttäsi?

9. Onko elämässäsi jotakin sellaista, mikä sinun on tarpeen muuttaa ja korjata, tästä illasta alkaen?

Kiitos tästä lyhyestä henkilökohtaisesta keskusteluhetkestämme. Toivon, että vastasit jokaiseen näistä kysymyksistä rehellisesti ja ajatuksella. Jos huomaat omalla kohdallasi puutteita näissä yksinkertaisissa periaatteissa, kehotan sinua tekemään rohkeasti parannuksen ja saattamaan elämäsi jälleen sopusointuun vanhurskaaseen opetuslapseuteen kuuluvien evankeliumin tasovaatimusten kanssa.

Nyt, veljeni, saanen antaa lisää neuvoja, jotka auttavat teitä juurruttamaan todistuksenne evankeliumista syvälle sydämeenne ja sieluunne.

Muistutan teitä, kotiin palanneet lähetyssaarnaajat, että teidän valmistautumisenne elämää ja perhettä varten tulisi olla jatkuvaa. Kotiin palannut lähetyssaarnaaja ei tarkoita eläkkeelle jäänyttä lähetyssaarnaajaa! Kotiin palanneina lähetyssaarnaajina teidän tulisi tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta ja tehdä paljon omasta vapaasta [tahdostanne] ja saada aikaan paljon vanhurskautta².

Käyttäkää lähetystyössä oppimianne taitoja siunataksenne lähipiirissänne olevien ihmisten elämää joka päivä. Älkää siirtäkö keskittymistänne muiden palvelemisesta yksinomaan opintoihin, työhön tai sosiaaliseen toimintaan. Tasapainotakaa sen sijaan elämäänne hengellisillä kokemuksilla, jotka muistuttavat teitä jatkuvasta päivittäisestä muiden palvelmisestä ja valmistavat teitä siihen.

Lähetytyössänne te opitte, kuinka tärkeää on vieraila ihmisten luona heidän kotonaan. Toivon, että kaikki te nuoret aikuiset, olittepa palvelleet kokoaikaisessa lähetytyössä tai ette,

ymmärrätte, kuinka tärkeää on käydä yksinäisten, sairaiden tai masentuneiden ihmisten luona – ei pelkästään tehtävän saatuanne vaan myös siksi, että rakastatte aidosti taivaallista Isäännä ja Hänen lapsiaan.

Kannustan teitä, jotka olette vielä koulussa ja valmistautumassa lähetytyöhön, osallistumaan seminaariin ja saamaan seminaarin päättötodistuksen. Teidän nuorten aikuisten tulisi ilmoittautua uskontoinstituuttiin.³ Jos käytte kirkon ylläpitämää oppilaitosta, ilmoittautukaa johdonmukaisesti uskonnonopetukseen jokaisena lukukautena. Tänä tärkeänä aikana, jolloin valmistaudutte lähetytyötä tai iankaikkista avioliittoa ja aikuiselämää varten, teidän täytyy edelleen löytää tapoja oppia ja kehittyä ja saada innoitusta ja johdatusta Pyhän Hengen avulla. Huolellinen evankeliumin tutkiminen rukoillen seminaarin, instituutin tai muun uskonnonopetuksen luokissa voi auttaa teitä siinä tavoitteessa.

Opiskelettepa kirkon ylläpitämässä oppilaitoksessa tai ette, opiskelettepa yliopistossa tai ette, älkää ajatelko, että teillä on liian kiire tutkiaksenne evankeliumia. Seminaari, instituutti tai uskontoluokat tuovat elämäänne tasapainoa ja antavat oman lisänsä maalliseen koulutukseenne tarjoamalla lisämahdollisuuden käyttää aikaa pyhien kirjoitusten sekä profeettojen ja apostolien opetusten tutkimiseen.

Tarjolla on neljä uutta erinomaista kurssia, joihin kannustaisin jokaista nuorta aikuista tutustumaan ja osallistumaan.⁴

Älkääkä unohtako, että paikallisen instituutin tai nuorten naimattomien aikuisten seurakunnan tai vaaran tarjoamat luokat ja toiminnot ovat myös paikkoja, joissa voitte olla muiden nuorten miesten ja nuorten naisten kanssa sekä kohottaa ja innoittaa toisianne samalla kun opitte ja kehitytte hengellisesti ja vietätte aikaa yhdessä. Veljet, jos laitate matkapuhelimenne syrjään ja tosiaankin katselette hieman ympärillenne, niin saatatte instituutissa jopa löytää tulevan kumppaninne.

Se johdattaa minut toiseen neuvoon, jonka varmaan arvasittekin olevan tulossa: Teidän nuorten naimattomien aikuisten pitää käydä treffeillä ja mennä naimisiin. Pyydän, lakatkaa viivyttelämästä! Tiedän, että jotkut pelkäävät perheen perustamista. Jos kuitenkin solmitte avioliiton oikean henkilön kanssa oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa, teidän ei tarvitse pelätä. Itse asiassa välttytte monilta kohtaamiltanne ongelmilta, jos teette ”innokkaasti työtä” vanhurskaan treffeillä käymisen, seurustelemisen ja avioliiton hyväksi. Älkää tekstailko tytöille! Käyttäkää omaa ääntänne ja esitelkää itsenne Jumalan vanhurskaille tyttäriille, joita on kaikkialla ympärillänne. Oikean ihmisen kuuleminen sokeeraa valittunne – kenties vastaamaan myöntävästi.

Veljet, todistan teille, että Herra Jeesus Kristus voi auttaa meitä sovitushurrillaan korjaamaan kaiken, mikä elämässämme tarvitsee korjausta.

Tänä iltana, kun valmistaudumme viettämään huomenna pääsiäissunnuntaita, pysähdyttehän hetkeksi kanssani muistamaan Kristuksen sovituksen lahjaa. Muistakaa, että taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus tuntevat teidät parhaiten ja rakastavat teitä eniten.

Vanhin Ulisses Soares

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Sovituksen kautta Lunastaja otti päälleen meidän vaivamme, tuskamme ja syntimme. Maailman Vapahtaja oppi ymmärtämään meitä jokaista henkilökohtaisesti kokemalla meidän särkyneet toiveemme, haasteemme ja murhenäytelmämme oman kärsimyksensä kautta Getsemanessa ja ristillä.⁵ Viimeisenä rakkauden teko- naan Hän kuoli meidän vuoksemme, ja tuona kohtalokkaana yönä Hänet haudattiin uuteen hautaan.

Sunnuntaiaamuna Jeesus nousi kuolleista – luvaten uuden elämän jokaiselle meistä. Yösnoussut Herra antoi sen jälkeen opetuslapsilleen tehtäväksi opettaa kaikille, että heidän täytyy uskoa Kristukseen, tehdä parannus synneistään, mennä kasteelle, ottaa vastaan Pyhän Hengen lahja ja kestää loppuun asti. Veljet, me tiedämme, että Isämme Jumala ja Hänen rakas Poikansa ilmestyivät profeetta Joseph Smithille ja palauttivat hänen kauttaan Jeesuksen Kristuksen ikuisen evankeliumin täyteen.

Pysykää vahvoina, veljet. Pitäkää Jumalan käskyt. Herra Jeesus Kristus lupaa, että kaikki asiat, jotka haluamme tehdä vanhurskaudessa, toteutuvat. Kirkon johtajat luottavat teihin. Tarvitsemme sitä, että jokainen teistä nuorista aikuisista valmistautuu solmimaan avioliiton, palvelemaan ja johtamaan tulevana aikoina. Rukoilen sitä nöyrästi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. M. Russell Ballard, ”Suurenmoisina lähetyssaarnaajien sukupolvi”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 47.
2. OL 58:27.
3. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 21. huhtikuuta 2011.
4. Ks. ”New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion”, [lds.org/topics/education/new-religion-classes](https://www.lds.org/topics/education/new-religion-classes).
5. Ks. Moosia 3:5–13.

Kyllä, me voimme voittaa, ja me voitamme!

Meidän täytyy lujemmin kuin koskaan pitää kiinni todistuksestamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Silloin me voitamme päivittäiset taistelut pahaan vastaan.

Veljet, tunnen nöyryyttä, kun minulla on ilo ja kunnia puhua tänään teille Jumalan pappeuden haltijoille kaikkialla kirkossa.

Presidentti Thomas S. Monson on kerran sanonut:

”Maailma voi toisinaan olla pelottava paikka elää. Yhteiskunnan moraalinen kudos tuntuu olevan purkautumassa huolestuttavan nopeasti. Kukaan – olipa hän nuori tai vanha tai siltä väliltä – ei ole vapaa niiden asioiden vaikutukselta, jotka voivat viedä meidät turmelukseen ja tuhota meidät. – –

Mutta meidän ei pidä luopua toivosta. – – Me sodimme syntiä vastaan. – – Se on sota, jonka me voimme voittaa ja jonka me voitamme. Taivaallinen Isämme on antanut meille tarvitsemamme välineet sen tekemiseen.”¹

Kaikki me, nuoret sekä vanhat, kohtaamme päivittäin tämän presidentti Monsonin mainitseman sodan. Vihollinen ja hänen enkelinsä yrittävät kiinnittää huomiomme. Heidän tarkoituksenaan on saada meidät poikkeamaan liitoista, jotka olemme tehneet Herran kanssa, ja siten kadottamaan iankaikkisen perinnön näkyvistämme.

He tuntevat hyvin taivaallisen Isämme suunnitelman Hänen lapsiaan varten, sillä he olivat läsnä meidän kanssamme siinä taivaan suuressa neuvostossa, jossa koko suunnitelma esitettiin. He yrittävät hyödyntää heikkouksiamme ja puutteitamme pettäen meitä pimeyden sumulla, ”joka sokaisee ihmislasten silmät ja paaduttaa heidän sydämensä ja eksyttää heidät laveille teille, niin että he hukkuvat ja joutuvat kadotetuiksi”².

Presidentti Monson on opettanut, että huolimatta kohtaamastamme vastustuksesta tämä on sota, jonka me voimme voittaa ja jonka me voitamme. Herra luottaa kykyymme ja päättäväsyyteemme tehdä niin.

Pyhissä kirjoituksissa on lukemattomia esimerkkejä niistä, jotka ovat voittaneet sotiaan jopa erittäin vihamielisissä tilanteissa. Yksi tällaisista esimerkeistä on sotapäällikkö Moroni Mormonin kirjassa. Tällä merkittävällä nuorukaisella oli rohkeutta puolustaa totuutta aikana, jolloin esiintyi paljon erimielisyyttä ja sotia, mikä vaaransi koko nefiläisen kansakunnan selviytymisen. Vaikka Moroni huolehti tehtävistään loistavasti, hän pysyi nöyränä.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

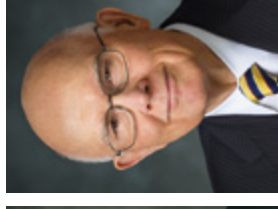
Boyd K. Pecker

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(gaakosjärjestyksessä)

Marcos A. Aloukakis

José L. Alonso

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

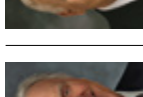
Kim B. Clark

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Wilford W. Andersen

Koichi Aogagi

Bruce A. Carlson

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

Enrique R. Fallabella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goboy

J. Dean Comishi

Timothy J. Dydles

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

Christoffel Golden Jr.

Genit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamub

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Von G. Keetich

Jung Klebingat

Erich W. Kopschke

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packler

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

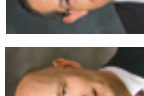
Bruce D. Porter

Michael T. Ringwood

Per G. Malm

James B. Mattino

Jairo Mazzagardi

Hugo E. Martinez

Joseph W. Sjati

Steven E. Snow

Ven P. Stanfill

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amilfo Vaenzuela

Francisco J. Vilfas

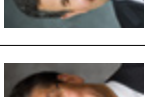
W. Christopher Waaddel

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

W. Craig Zwick

Adifan Ochoa

Gregory A. Schwizer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

JOHTAVA PIISPAKUNTA

Gérald Causse
ensimmäinen neuvonantaja

Gary E. Stevenson
johtava piispa

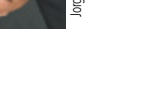
Dean M. Dawes
toinen neuvonantaja

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

Bonnie L. Osarson
johtaja

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

Linda K. Burton
johtaja

Cheryl A. Espin
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Vinson
johtaja

Mary K. Duffham
toinen neuvonantaja

Douglas D. Holmes
ensimmäinen neuvonantaja

Stephen W. Owen
johtaja

Mi. Joseph Brough
toinen neuvonantaja

JOHTAVAT VIRKAILIJAT

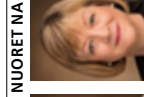
John S. Janner
ensimmäinen neuvonantaja

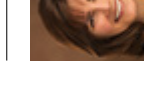
Tad R. Callister
johtaja

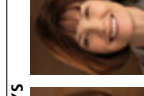
Devin C. Durrant
toinen neuvonantaja

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

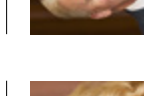
Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

Bonnie L. Osarson
johtaja

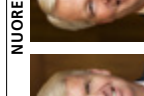
Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

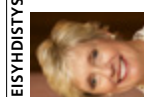
Linda K. Burton
johtaja

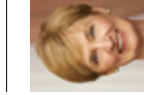
Cheryl A. Espin
ensimmäinen neuvonantaja

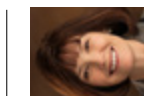
Rosemary M. Vinson
johtaja

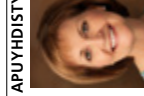
Mary K. Duffham
toinen neuvonantaja

Douglas D. Holmes
ensimmäinen neuvonantaja

Stephen W. Owen
johtaja

Mi. Joseph Brough
toinen neuvonantaja

APUYHDISTYS

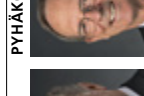
NUORET NAISET

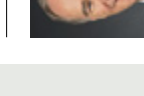
Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

Bonnie L. Osarson
johtaja

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

ALKEISYHDISTYS

Cheryl A. Espin
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Vinson
johtaja

Mary K. Duffham
toinen neuvonantaja

Douglas D. Holmes
ensimmäinen neuvonantaja

Stephen W. Owen
johtaja

Mi. Joseph Brough
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Douglas D. Holmes
ensimmäinen neuvonantaja

Stephen W. Owen
johtaja

Mi. Joseph Brough
toinen neuvonantaja

Kuvattuna myötöpäivään ylhäältä vasemmalta on kirkon jäseniä ja lähetyssaarnaajia McMinnvillessä Oregonissa Yhdysvalloissa, San Martín de Los Andesissa Neuquénissa Argentiinassa, Johannesburgissa Etelä-Afrikassa, Helsingissä Suomessa, Natalissa Rio Grande do Nortessa Brasiliassa, Ciudad del Carmenissa Campechessa Meksikossa, Perpignanissa Ranskassa, Montrealissa Kanadassa ja Lontoossa Englannissa.

Tämä ja muut ominaisuudet tekivät hänestä epätavallisen välineen Jumalan käsissä tuona aikana. Alman kirjassa selitetään, että jos kaikki ihmiset olisivat olleet Moronin kaltaisia, ”itse helvetin voimat olisivat iäksi järkkyneet; [ja] Perkeleellä ei olisi koskaan valtaa ihmislasten sydämiin”³. Kaikki Moronin ominaisuudet perustuivat hänen suureen uskoonsa Jumalaan ja Herraan Jeesukseen Kristukseen⁴ ja hänen päättäväisyyteensä seurata Jumalan ja Hänen profeettojensa ääntä.⁵

Kuvaannollisesti meidän kaikkien täytyy muuttua nykyajan sotapäällikkö moroneiksi voittaaksemme sodat pahaa vastaan. Tunnen hyvin uskollisen nuoren diakonin, joka muuttui nykyajan sotapäällikkö moroniksi. Koska hän on pyrkinyt noudattamaan vanhempiansa ja kirkon johtajien neuvoja, hänen uskoaan ja päättäväisyyttään on koeteltu päivittäin, jopa hyvin nuorena. Hän kertoi minulle, että eräänä päivänä hänen lähestyessään luokkatovereitaan hänet yllätti hyvin vaikea ja epämiellyttävä tilanne: hänen ystävänsä hakivat pornografisia kuvia matkapuhelimillaan. Juuri sillä hetkellä tämän nuoren miehen oli päätettävä, mikä on tärkeintä – hänen suosionsa vai hänen vanhurskautensa. Muutaman seuraavan sekunnin aikana hän täytyi rohkeudella ja sanoi ystävilleen, että se, mitä nämä tekivät, ei ollut oikein. Lisäksi hän sanoi heille, että heidän tulisi lopettaa se, mitä he olivat tekemässä, ettei heistä tulisi sen orjia. Useimmat hänen luokkatovereistaan suhtautuivat hänen neuvoonsa pilkallisesti sanoen, että kuvien katselu oli osa elämää ja ettei siinä ollut mitään väärää. Joukossa oli kuitenkin yksi, joka kuunteli tämän nuoren miehen neuvoa ja päätti lopettaa.

Tämän diakonin esimerkillä oli myönteinen vaikutus ainakin yhteen hänen luokkatovereistaan. Epäilemättä

hän ja hänen ystävänsä saivat osakseen pilkkaa ja vainoa tuon päätöksen takia. Toisaalta he olivat seuranneet Alman näin kuuluvaa kehotusta kansalleen: ”Tulkaa pois jumalattomien joukosta ja olkaa erillänne, älkääkään koskeko mihinkään saastaiseen.”⁶

Kirjasessa *Nuorten voimaksi* on seuraava ensimmäisen presidenttikunnan hyväksymä neuvo kirkon nuorille: ”Olet vastuussa tekemistäsi valinnoista. Jumala välittää sinusta ja auttaa sinua tekemään hyviä valintoja, vaikka perheesi ja ystäväsi käyttäisivätkin omaa tahdonvapauttaan tavoin, jotka eivät ole oikein. Olkoon sinulla moraalista rohkeutta pysyä lujana noudattaen Jumalan tahtoa, vaikka sinun olisi pakko olla yksin. Näin tehdessäsi näytät esimerkiksiä, jota muutkin voivat noudattaa.”⁷

Hyvän ja pahan välinen sota jatkuu läpi elämämme, koska vastustajan tarkoituksena on tehdä ihmisistä yhtä onnettomia kuin hän on. Saatana ja hänen enkelinsä pyrkivät verhoamaan ajatuksemme ja saamaan vallan houkuttelemalla meidät tekemään syntiä. Jos he pystyvät, he turmelevat kaiken, mikä on hyvää. On kuitenkin välttämätöntä ymmärtää, että heillä on valta meihin vain, jos sallimme sen.

Pyhissä kirjoituksissa on myös useita esimerkkejä henkilöistä, jotka antoivat

vastustajalle luvan ja joutuivat hämmennyksen valtaan ja jopa tuhoutuivat, kuten Nehor, Korihor ja Serem. Meidän on tiedostettava tämä vaara. Emme saa hämmentyä sellaisista suosituista viesteistä, jotka maailma helposti hyväksyy ja jotka ovat ristiriidassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opin ja oikeiden periaatteiden kanssa. Monet näistä maailmallisista viesteistä eivät ole mitään muuta kuin yhteiskuntamme yritys hyväksyä synnin tekeminen. Meidän on muistettava, että lopuksi me kaikki seisomme Kristuksen edessä tuomitavina tekojemme mukaan, ”olivatpa ne hyviä tai olivatpa ne pahoja”⁸. Kun kohtaamme näitä maailmallisia viestejä, tarvitaan paljon rohkeutta ja taivaallisen Isämme suunnitelman vankkaa tunte-musta, jotta valitsisimme oikein.

Me voimme kaikki saada voimaa valita oikein, jos etsimme Herraa ja panemme kaiken luottamuksemme ja uskomme Häneen. Mutta kuten pyhissä kirjoituksissa opetetaan, meidän täytyy kysyä ”vilpittömin sydämin” ja ”vakain aikein”. Silloin äärettömässä armonsaan Herra ”ilmoittaa [meille] totuuden Pyhän Hengen voimalla. Ja Pyhän Hengen voimalla [me voimme] tietää totuuden kaikesta.”⁹

Tämä Pyhän Hengen kautta saatu tieto on juuri meidän todistuksemme,

joka vie eteenpäin uskoamme ja päättäväisyyttämme seurata palautetun evankeliumin opetuksia näinä myöhempiä aikoina riippumatta niistä suosituista viesteistä, jotka tulevat maailmasta. Todistuksemme on suojeltava meitä vastustajan palavilta nuolilta hänen yrittäessään hyökätä meitä vastaan.¹⁰ Se ohjaa meidät turvallisesti maailmassa nykyään esiintyvän pimeyden ja hämmennyksen läpi.¹¹

Opin tämän periaatteen nuorena palvellessani lähetystyössä. Toverini ja minä palvelimme hyvin pienessä ja kaukaisessa kirkon lähetyseurakunnassa. Yritimme puhua jokaisen henkilön kanssa tuossa kaupungissa. He suhtautuivat meihin erittäin hyvin, mutta he halusivat väitellä pyhistä kirjoituksista

ja pyysivät meiltä konkreettista näyttöä opetustemme totuudellisuudesta.

Muistan, että joka kerta kun toverini ja minä yritimme näyttää jotakin toteen ihmisille, Jumalan Henki jätti meidät ja tunsimme olevamme täysin eksesyksissä ja hämmentyneitä. Tunsimme, että meidän pitäisi liittää todistuksemme lujemmin niihin evankeliumin totuuksiin, joita opetimme. Muistan, että siitä lähtien todistaessamme koko sydämeistämme huoneen täytti äänetön vahvistava Pyhän Hengen voima ja ettei ollut sijaa hämmennykselle eikä keskustelulle. Opin, ettei ole sellaisia pahoja voimia, jotka voisivat hämentää, pettää tai horjuttaa Jeesuksen Kristuksen todellisen opetuslapsen vilpittömän todistuksen voimaa.

Kuten Vapahtaja itse opetti, vastustaja haluaa seuloa meitä kuin viljaa saadakseen meidät menettämään kykymme saada aikaan hyvää maailmassa.¹²

Rakkaat veljeni, maailmassa tällä hetkellä leviävän hämmennyksen ja epäilyksen aallon takia meidän täytyy lujemmin kuin koskaan pitää kiinni todistuksestamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Silloin kykymme puolustaa totuutta ja oikeutta kasvaa merkittävästi. Me voitamme päivittäiset taistelut pahaan vastaan ja elämän taistelukentillä kaatumisen sijaan kokoamme muita Mestarin totuuksien ääreen.

Kehotan teitä kaikkia etsimään turvan pyhien kirjoitusten opetuksista. Sotapäällikkö Moroni liitti uskonsa Jumalaan ja todistuksensa totuudesta siihen tietoon ja viisauteen, joka on pyhissä kirjoituksissa. Siten hän luotti siihen, että hän saisi Herran siunaukset ja monia voittoja, kuten todella tapahtuikin.

Kehotan teitä kaikkia etsimään turvan nykyisten profeettojen sanoista. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Me Jumalan pappeteen asetetut voimme vaikuttaa asioihin ratkaisevasti. Kun säilytämme henkilökohtaisen puhtautesemme ja kunnioitamme pappeteuttamme, meistä tulee vanhurskaita esimerkkejä, joita muut voivat seurata, – – [ja me voimme] valaista yhä pimeämpää maailmaa.”¹³

Kehotan kaikkia luottamaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansioihin ja voimaan. Hänen sovitusuhrinsa kautta saamme rohkeuden voittaa kaikki aikamme sodat, jopa vaikeuksiemme, haasteidemme ja kiusaustemme keskellä. Luottakaamme Hänen rakkauteensa ja voimaansa pelastaa meidät. Itse Kristus on sanonut:

Larry M. Gibson

äskettäin vapautettu ensimmäinen neuvonantaja
Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.”¹⁴

”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.”¹⁵

”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”¹⁶

Todistan näistä totuuksista Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Taaksepäin katsoen ja eteenpäin kulki”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 90.
2. 1. Nefi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Ks. Alma 48:13.
5. Ks. Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *Nuorten voimaksi – uskollisuus Jumalalle*, kirjanen, 2011, s. 2.
8. Ks. 3. Nefi 27:14.
9. Moroni 10:4–5.
10. Ks. Ef. 6:16; OL 27:17.
11. Ks. Ilm. 12:11.
12. Ks. Luuk. 22:31–32.
13. Thomas S. Monson, ”Ohjattuina turvallisesti kotiin”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 68.
14. Joh. 14:6.
15. Joh. 8:12.
16. Joh. 16:33.

Isyys – iankaikkinen päämäärämme

Suotakoon meille jokaiselle Isän siunausten täyteys tässä elämässä sekä Hänen työnsä ja Hänen kirkkautensa täyttymys – se, että meistä tulee isä perheellemme iankaikkisesti.

Kun olin nuori, isäni antoi minulle tärkeän opetuksen. Hän aavisti, että olin ihastumassa liikaa maallisiin asioihin. Aina kun minulla oli rahaa, tuhlasin välittömästi kaiken – lähes aina itseeni.

Eräänä iltapäivänä hän vei minut ostamaan uusia kenkiä. Ollessamme tavaratalon toisessa kerroksessa hän kutsui minut katsomaan ulos ikkunasta.

”Mitä sinä näet?” hän kysyi.

”Rakennuksia, taivaan, ihmisiä”, vastasin.

”Kuinka monta?”

”Paljon!”

Sitten hän kaivoi tämän kolikon taskustaan. Ojentaessaan sitä minulle hän kysyi: ”Mikä tämä on?”

Tiesin välittömästi: ”Hopeinen dollari!”

Hän ammensi kemiantietouttaan ja sanoi: ”Jos tämä hopeadollari sulatetaan ja sekoitetaan oikeiden ainesosien kanssa, saadaan hopeanitraattia. Ja jos tämä ikkuna päällystettäisiin hopeanitraatilla, mitä näkisit?”

Minulla ei ollut aavistustakaan, joten hän saattoi minut kokovartalopeilin luokse ja kysyi: ”Mitä näet nyt?”

”Minä näen itseni.”

”Ei”, hän vastasi, ”näet hopean, joka heijastaa sinua. Jos kohdistat huomiosi hopeaan, näet vain itsesi, ja verhon lailla se estää sinua näkemästä selkeästi sitä iankaikkista päämäärää, jonka taivaallinen Isä on valmistanut juuri sinulle.

”Jos kohdistat huomiosi hopeaan”, isäni vastasi, ”näet vain itsesi, ja se estää sinua näkemästä selkeästi sitä iankaikkista päämäärää, jonka taivaallinen Isä on valmistanut juuri sinulle.”

Larry”, hän jatkoi, ”älä sen vuoksi etsi sitä, mikä on tästä maailmasta, vaan pyri ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja vahvistamaan *Hänen* vanhurskauttaan, niin sinulle annetaan kaikki tämäkin” (ks. JSR Matt. 6:38 [ks. myös Matt. 6:33]).

Hän käski minua säilyttämään tuon dollarin ja olemaan hukkaamatta sitä. Joka kerta kun katsoisin sitä, ajattelin iankaikkista päämäärää, jonka taivaallinen Isäni on varannut minulle.

Rakastin isääni ja hänen opetusmenetelmiään. Halusin olla samanlainen kuin hän. Hän juurrutti sydämeeni halun olla hyvä isä, ja syvin toiveeni onkin, että eläisin hänen esimerkkinsä mukaan.

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson on usein sanonut, että meidän päätöksemme määrittelevät päämäärämme ja niillä on iankaikkisia seurauksia (ks. ”Päätökset ratkaisevat päämäärän”, kirkon koululaitoksen takkavalkeailta, 6. marraskuuta 2005, s. 2; lds.org/broadcasts).

Eikö meidän sitten pitäisi kehittää selkeä näkemys *iankaikkisesta*

päämäärästämme, erityisesti siitä, minkä taivaallinen Isämme haluaa meidän saavuttavan – iankaikkisesta isyydestä? Ohjatkoon *iankaikkinen päämäärämme kaikkia* päätöksiämme. Riippumatta siitä, kuinka vaikeita nuo päätökset saattavat olla, Isä tukee meitä.

Opin tuollaisen näkemyksen voiman, kun lähdin 12- ja 13-vuotiaiden poikieni mukaan 50/20-kilpailuun. Tuo 50/20-kilpailu koostuu 50 mailin (80 km) kävelystä alle 20 tunnissa. Lähdimme liikkeelle klo 21 ja kävelimme koko yön sekä suurimman osan seuraavasta päivästä. Se kesti tuskalliset 19 tuntia, mutta me onnistuimme.

Kotiin palatessamme me kirjaimellisesti ryömimme sisälle taloon, jossa erinomainen vaimo ja äiti oli valmistanut ihanan päivällisen, johon emme koskeneetkaan. Nuorempi poikani lysähti sohvalle lopen uupuneena ja vanhempi poikani laahusti alakertaan makuuhuoneeseensa.

Levätyäni kivuissani jonkin aikaa menin nuoremman poikani luo tarkistamaan, että hän oli yhä hengissä.

”Oletko sinä kunnossa?” kysyin.

”Isä, se oli vaikeinta, mitä olen milloinkaan tehnyt, enkä halua tehdä sitä enää koskaan uudelleen.”

En aikonut kertoa hänelle, etten minäkään tekisi sitä enää koskaan uudelleen. Sen sijaan kerroin hänelle, miten ylpeä olin, että hän oli suorittanut niin vaikean asian. Tiesin, että se valmistaisi häntä muita vaikeita asioita varten, joita hän kohtaisi tulevaisuudessa. Tuo ajatus mielessäni sanoin: ”Poikani, lupaan sinulle, että kun menet lähetystyöhön, sinun ei koskaan tarvitse kävellä 50:tä mailia (80 km) yhdessä päivässä.”

”Hienoa, isä! Siinä tapauksessa menen.”

Nuo sanat täyttivät sieluni kiitollisuudella ja ilolla.

Menin sitten alakertaan vanhimman poikani luokse. Menin makaamaan hänen viereensä – sitten kosketin häntä. ”Poikani, oletko kunnossa?”

”Isä, se oli kaikkein vaikeinta, mitä olen milloinkaan elämässäni tehnyt, enkä halua tehdä sitä enää koskaan uudelleen.” Hänen silmänsä sulkeutuivat – ja sitten avautuivat – ja hän sanoi: ”Ellei sitten poikani halua minun tekevän sitä.”

Kyöneleet kihosivat silmiini, kun kerroin, miten kiitollinen olen hänestä. Kerroin hänelle, että tiesin hänestä tulevan paljon parempi isä kuin minä olen. Sydämeni oli täynnä iloa, koska hän tiesi jo niin nuorena ja herkässä iässä, että yksi hänen kaikkein pyhimistä pappeuden velvollisuuksistaan oli olla isä. Hän ei pelännyt tuota tehtävää tai nimeä – sitä nimeä, jota itse Jumala haluaa meidän käyttävän puhuesamme Hänelle. Tiesin, että minun vastuullani oli kohentaa tuota isyyden hehkuva hillosta, joka paloi pojassani.

Nämä Vapahtajan sanat saivat paljon syvemmän merkityksen minulle isänä:

”Totisesti, totisesti: ei Poika voi tehdä mitään omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee Isän tekevän. Mitä Isä tekee, sitä tekee myös Poika.” (Joh. 5:19.)

”[En] tee mitään omin neuvoin, vaan puhun niin kuin Isä on minua opettanut” (Joh. 8:28).

Rakastan sitä, että saan olla aviomies ja isä, joka on naimisissa taivaallisten vanhempien valitun tyttären kanssa. Rakastan häntä. Se on yksi elämäni antoisimmista osa-alueista. Toiveeni tuona iltana oli, että viisi poikaani ja heidän siskonsa näkisivät aina minussa sen ilon, joka tulee iankaikkisesta avioliitosta, isyydestä ja perheestä.

Isät, olette varmasti kuulleet sanonnan: ”Julista evankeliumia kaikkina aikoina, ja mikäli tarpeen, käytä sanoja” (pidetään Franciscus Assisilaisen ajatukseksi). Opetatte joka päivä lapsillenne, mitä merkitsee olla isä. Laskette perustusta seuraavaa sukupolvea varten. Poikanne oppivat olemaan aviomiehiä ja isiä tarkkailemalla, millä tavalla te toteutatte näitä rooleja. Esimerkiksi:

Tietävätkö he, kuinka paljon rakastatte ja arvostatte heidän äitiään ja kuinka paljon rakastatte heidän isänään olemista?

He oppivat kohtelevaan tulevaa vaimoaan ja tulevia lapsiaan katselemalla, miten te kohtelette *jokaista heistä* aivan kuten taivaallinen Isä kohtelisi.

Teidän esimerkinne kautta he voivat oppia arvostamaan, kunnioittamaan ja suojelemaan naiseutta.

Teidän kodissanne he voivat oppia johtamaan perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa. He voivat oppia hankkimaan elämän perustarpeet ja suojan perheelleen – sekä ajallisesti että hengellisesti (ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129).

Veljet, koko sieluni voimalla pyydän teitä pohtimaan tätä kysymystä:

Näkevätkö poikanne teidän pyrkivän tekemään sitä, mitä taivaallinen Isä haluaisi *heidän* tekevän?

Rukoilen, että vastaus on kyllä. Jos vastaus on ei, ei ole vielä liian myöhäistä muuttua, mutta teidän on aloitettava tänään. Ja todistan, että taivaallinen Isä auttaa teitä.

Nuoret miehet, joita hellästi rakastan, te tiedätte valmistautuvanne saamaan Melkisedekin pappeuden, saamaan pyhät temppelitoimitukset, täyttämään *velvollisuutenne* ja *sitoumuksenne* palvella kokoaikaisessa lähetystyössä ja sitten – odottamatta liian pitkään – solmimaan avioliiton temppelissä Jumalan tyttären kanssa ja perustamaan perheen. Sitten teidän tulee johtaa perhettänne hengellisissä asioissa Pyhän Hengen ohjauksen mukaisesti (ks. OL 20:44; 46:2; 107:12).

Olen kysynyt monilta nuorilta miehiltä ympäri maailman: ”Miksi olet täällä?”

Tähän mennessä kukaan ei ole vastannut: ”Oppiakseni olemaan isä, jotta voisin olla valmistautunut ja kelvollinen saamaan kaiken sen, mitä taivaallisella Isällä on.”

Tutkitaanpa *teidän* Aaronin pappeuden velvollisuuksianne, kuten ne on kuvattu Opin ja liittojen luvussa 20. Olkaa herkkiä huomaamaan, mitä *te* tunnette, kun sovellan näitä

velvollisuuksia teidän palvelutehtävääne perheessä.

Teidän tulee ”kutsua kaikkia [perheessänne] tulemaan Kristuksen luokse” (jae 59).

”Valvo aina [heitä] ja olla [heidän] kanssaan ja vahvistaa [heitä]” (jae 53).

”Saarnata, opettaa, selittää, kehottaa ja kastaa” perheenne jäseniä (jae 46).

”Kehottaa heitä rukoilemaan ääneen ja salassa ja huolehtimaan kaikista perhevelvollisuuksista” (jae 47).

”Katsoa, ettei [perheessänne] ole mitään pahuutta eikä kovuutta toisia kohtaan, ei valehtelemista, panettelua eikä pahan puhumista” (jae 54).

”Katsoa, että [perheenne] kokoontuu usein yhteen” (jae 55).

Auttaa isäanne hänen velvollisuuksissaan patriarkkana. Auttaa äitiänne pappeuden voimalla isän poissa ollessa (ks. jakeet 52 ja 56).

Pyydettäessä ”asettaa muita pappeja, opettajia ja diakoneja” perheessänne (jae 48).

Eikö tämä kuulostakin *isän työltä ja tehtävältä*?

Aaronin pappeuden velvollisuuksien täyttäminen valmistaa teitä nuoria miehiä *isyyteen*. *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -aineisto voi auttaa teitä oppimaan velvollisuutenne ja tekemään täsmällisiä suunnitelmia täyttääksenne ne. Se voi toimia oppaana

ja apuna etsiessänne taivaallisen Isän tahtoa ja asettaessanne tavoitteita sen toteuttamiseksi.

Taivaallinen Isä on lähettänyt teidät tänne juuri tänä aikana erityistä työtä ja ikuista tarkoitusta varten. Hän haluaa teidän näkevän selkeästi ja ymmärtävän, mikä tuo tarkoitus on. Hän on teidän Isänne, ja te voitte aina pyytää Häneltä johdatusta.

Tiedän, että taivaallinen Isä on kiinnostunut meistä jokaisesta henkilökohtaisesti ja että Hänellä on henkilökohtainen suunnitelma meille, jotta saavuttaisimme iankaikkisen päämäärämme. Hän on lähettänyt ainosyntyisen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, auttamaan meitä pääsemään epätäydellisyyksistämme sovituksen avulla. Hän on siunannut meitä Pyhällä Hengellä, joka on todistaja, kumppani ja opas *iankaikkiseen päämääräämme*, mikäli luotamme Häneen. Suotakoon meille jokaiselle Isän siunausten täyteys tässä elämässä sekä *Hänen työnsä* ja *Hänen kirkkautensa* täyttyminen – se, että meistä tulee isiä perheellemme iankaikkisesti (ks. Moos. 1:39). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Aitoudesta

Minä rukoilen, että me vastustamme kiusausta vetää huomiota itseemme ja sen sijaan pyrimme paljon suurempaan kunniaan: tulemaan nöyriksi, aidoiksi Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi.

1700-luvun loppupuolella Venäjän keisarinna Katarina Suuri ilmoitti kiertävänsä keisarikuntansa eteläosassa useiden ulkomaalaisten suurlähettiläiden seurassa. Alueen ruhtinas Grigori Potemkin halusi kiihkeästi tehdä vaikutuksen näihin vieraisiin. Niinpä hän näki huomattavasti vaivaa esitelläkseen maan saavutuksia.

Osan matkasta Katariina purjehti Dneprjokea pitkin osoitellen ylpeänä suurlähettiläille rannalla olevia kukoistavia kyliä täynnään työteliäitä ja onnellisia kyläläisiä. Oli vain yksi ongelma:

se oli kaikki hämäystä. Kerrotaan, että Potemkin oli rakentanut pahvikulis-seja, jotka esittivät kauppuoteja ja taloja. Hän oli jopa sijoittanut paikalle kiireisen näköisiä talonpoikia luomaan vaikutelman vauraasta taloudesta. Kun seurue katosi joenmutkan taakse, Potemkinin miehet pakkasivat kokoon tekokylän ja kiiruhtivat jokea alavirtaan valmistautumaan siihen, kun Katariina purjehtisi seuraavan kylän ohi.

Vaikka nykyajan historioitsijat ovat kyseenalaistaneet tämän kertomuksen todenperäisyyden, maailman sanavarastoon on ilmaantunut termi ”Potemkinin kulissit”. Nykyään niillä tarkoitetaan mitä tahansa yritystä saada muut uskomaan, että me olemme parempia kuin todellisuudessa olemme.

Onko sydämemme oikealla paikallaan?

On ihmisluonnon mukaista, että haluamme näyttää parhaimmaltamme. Siitä syystä monet meistä tekevät hyvin ahkerasti työtä kotimme ulkonäön eteen, ja siitä syystä nuoret Aaronin pappeuden veljemme varmistavat, että jokainen hius on paikallaan ihan siltä varalta, että he tapaisivat jonkun erityisen henkilön. Ei ole mitään väärää siinä, että kiillotamme kenkämme, tuoksumme parhaimmaltamme ja jopa

piilotamme likaiset tiskit ennen kuin kotiopettajat saapuvat. Mutta kun tämä halu vaikutuksen tekemiseen viedään äärimmäisyyksiin, se voi muuttua hyödyllisestä vilpilliseksi.

Herran profeetat ovat aina kohotaneet varoittavan äänen niitä vastaan, jotka lähestyvät Herraa vain suullaan ja kunnioittavat Häntä vain huulillaan mutta joiden sydän on vetäytynyt kauas Hänestä.¹

Vapahtaja oli ymmärtäväinen ja myötätuntoinen synnintekijöitä kohtaan, joiden sydän oli nöyrä ja vilpiton. Mutta Hänen vanhurskas vihansa syytyi lainopettajien, fariseusten ja saddukeusten kaltaisia teeskentelijöitä kohtaan – niitä, jotka yrittivät näyttää vanhurskailta saadakseen maailman ylistystä, vaikutusvaltaa ja rikkautta, vaikka koko ajan sortivat ihmisiä, joita heidän olisi pitänyt siunata. Vapahtaja vertasi heitä kalkilla valkaistuihin hautoihin, jotka ovat kyllä kauniita ulkopuolelta ”mutta sisältä täynnä kuolleiden luita ja kaikkea saastaa”².

Meidän aikanamme Herra on käyttänyt yhtä vahvoja sanoja pappeudenhaltijoista, jotka yrittävät peitellä syntejään tai tyydyttää ylpeyttään tai turhamaista kunnianhimoaan. Kun he tekevät näin, Herra sanoo, että ”taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuuden loppu.”³

Miksi tällaista tapahtuu? Miksi me yritämme joskus vaikuttaa ulospäin aktiivisilta, vaurailta ja omistautuneilta, kun sisältä – kuten Ilmoituksensaaja sanoo efesolaisista – me olemme ”[luopuneet] ensi ajan rakkaudesta”⁴

Joissakin tapauksissa olemme yksinkertaisesti saattaneet kadottaa tähtäimemme evankeliumin ytimen pitäen virheellisesti ulkonaista hurskautta uskon voimana⁵. Erityisen vaarallista se on silloin kun tarkoituksemme on ulkoisilla

opetuslapsuuden ilmauksillamme tehdä muihin vaikutus henkilökohtaisen hyödyn tai vaikutusvallan saamiseksi. Silloin olemme vaarassa astua fariseusten alueelle, ja silloin on korkea aika tutkia sydäntämme, jotta voimme välittömästi korjata suuntaa.

Potemkinmaisat ohjelmat

Tämä kiusaus, että haluamme näyttää paremmalta kuin olemme, ilmenee henkilökohtaisessa elämässämme ja voi lisäksi ilmetä kirkon tehtävissämme.

Tunnen esimerkiksi erään vaarnan, jossa johtajat asettivat vuodeksi kunnianhimoisia tavoitteita. Vaikka kaikki tavoitteet näyttivät hyödyllisiltä, ne keskittyivät joko yleisiin ja vaikuttaviin julistuksiin tai numeroihin ja prosentteihin.

Kun näistä tavoitteista oli keskusteltu ja sovittu, jokin alkoi vaivata vaarnanjohtajaa. Hän ajatteli vaarnansa jäseniä – kuten nuorta pienten lasten äitiä, joka oli äskettäin jäänyt leskeksi. Hän ajatteli jäseniä, jotka kamppailivat epäilysten tai yksinäisyyden tai vakavien terveysongelmien kanssa ilman sairausvakuutusta. Hän ajatteli jäseniä, jotka painiskelivat rikkoutuneen avioliiton, riippuvuuksien, työttömyyden ja mielenterveysongelmien kanssa. Ja mitä enemmän hän heitä ajatteli, sitä useammin hän esitti itselleen nöyräksi tekävän kysymyksen: vaikuttavatko uudet tavoitteemme mitenkään näiden jäsenten elämään?

Hän alkoi miettiä, kuinka vaarnan tavoitteet saattaisivat olla erilaisia, jos

he olisivat ensin kysyneet: ”Mikä on palvelutehtävämme?”

Niinpä tämä vaarnanjohtaja kutsui jälleen koolle neuvostonsa, ja yhdessä he muuttivat keskittymiskohteitaan. He päättivät, etteivät he antaisi ”nälkäisten – – tarvitsevien – – alastomien – – sairaiden ja ahdistettujen kulkea [ohitseeseen]” ilman että he huomasivat nämä ihmiset⁶.

He asettivat uusia tavoitteita ymmärtäen, ettei menestystä *näissä* uusissa tavoitteissa voisi aina mitata, eivät ainakaan ihmiset voisi – sillä kuinka voi mitata henkilökohtaista todistusta, rakkautta Jumalaa tai myötätuntoa muita kohtaan?

Mutta he tiesivät myös, etteivät kaikki ne asiat, joita voi mitata, ole tärkeitä, kun taas monet niistä asioista, joita ei voi mitata, ovat tärkeitä.⁷

Mietin, ovatko organisatoriset ja henkilökohtaiset tavoitteemme joskus nykyajan vastine Potemkinin kylälle. Näyttävätkö ne kaukaa katsottuina vaikuttavilta mutta eivät kykene vastaamaan rakkaiden lähimmäistemme todellisiin tarpeisiin?

Rakkaat ystäväni ja kanssaveljeni pappeudessa, jos Jeesus Kristus istuisi kanssamme ja pyytäisi tilintekoa taloudenhoidostamme, en ole varma, keskittyisikö Hän paljonkaan ohjelmiin ja tilastoihin. Sen sijaan Vapahtaja haluaisi tietää, millainen on sydämemme tila. Hän haluaisi tietää, kuinka me rakastamme ja palvelemme niitä, jotka on uskottu hoiviimme, kuinka osoitamme rakkauttamme puolisoamme

Natal, Rio Grande do Norte, Brasilia

ja perhettämme kohtaan ja kuinka kevennämme heidän päivittäistä kuormaansa. Ja Vapahtaja haluaisi tietää, kuinka te ja minä lähennymme Häntä ja taivaallista Isäämme.

Miksi me olemme täällä?

On kenties hyödyllistä tutkia omaa sydäntämme. Saattaisimme esimerkiksi kysyä itseltämme, miksi me palvelemme Jeesuksen Kristuksen kirkossa.

Voisimme jopa kysyä, miksi olemme täällä tässä kokouksessa tänään.

Jos itse vastaisin tuohon kysymyksen pintapuolisesti, voisin sanoa, että olen täällä, koska presidentti Monson antoi tehtäväkseni puhua.

Minulla ei siis oikeastaan ollut vaihtoehtoa.

Sen lisäksi vaimoni, jota rakastan hyvin paljon, odottaa minun olevan täällä. Ja kuinka voisin sanoa hänelle ei?

Mutta me kaikki tiedämme, että on olemassa parempia syitä osallistua kokouksiimme ja elää elämäämme Jeesuksen Kristuksen sitoutuneina opetuslapsina.

Minä olen täällä, koska minä haluan koko sydämestäni seurata Mestariani Jeesusta Kristusta. Minä haluan todella tehdä kaiken, mitä Hän minulta pyytää

tässä suuressa asiassa. Kaipaam Pyhän Hengen valistavaa vaikutusta ja sitä, että saan kuulla Jumalan äänen, kun Hän puhuu asetettujen palvelijoidensa kautta. Olen täällä tullakseni paremmaksi ihmiseksi, tullakseni kohotetuksi Kristuksessa veljeni ja sisarteni innoittavan esimerkin ansiosta ja oppiakseni palvelemaan tehokkaammin apua tarvitsevia.

Lyhyesti sanottuna olen täällä, koska rakastan taivaallista Isääni ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta.

Olen varma, että se on teidänkin syynne. Siksi me olemme valmiita tekemään uhrauksia emmekä vain julistamaan seuraavamme Vapahtajaa. Siksi me kannamme kunnialla Hänen pyhää pappeuttaan.

Kipinästä nuotioksi

Olipa todistuksenne kukoistava ja terve tai jos toimintanne kirkossa muistuttaa enemmän Potemkinin kylää, hyvä uutinen on, että te voitte rakentaa juuri sen voiman varaan, jota teillä on. Täällä Jeesuksen Kristuksen kirkossa te voitte kypsyä hengellisesti ja lähentyä Vapahtajaa *noudattamalla* evankeliumin periaatteita *päivä päivältä*.

Kun olette kärsivällisiä ja sinnikkäitä, niin pieninkin opetuslapseuden teko tai vähäisinkin uskon hehkuva kipinä voi vahvistua omistautuneen elämän leiskuvaksi nuotioksi. Itse asiassa juuri siitä useimmat nuotiot saavat alkunsa – yhdestä kipinästä.

Jos siis tunnette itsenne pieniksi ja heikoiksi, tulettehan yksinkertaisesti Kristuksen luo, joka tekee sen, mikä on heikkoa, vahvaksi.⁸ Heikoimmasta keskuudessamme voi Jumalan armosta tulla hengellisesti voimakas, koska ”Jumala [ei] erottele ihmisiä”⁹. Hän on Jumala, johon voi luottaa, joka ”pitää voimassa liittonsa – [ja] on uskollinen niille, jotka rakastavat häntä ja pitävät hänen käskyänsä”¹⁰.

Vakaumukseni on, että jos Jumala voi auttaa ja tukea köyhää saksalaista pakolaista, joka on kotoisin vaatimattomasta perheestä sodan runtelemassa maassa hyvin kaukana kirkon keskuspaikasta, niin Hän voi auttaa teitä.

Rakkaat veljeni Kristuksessa, luomakunnan Jumalalla, joka puhalsi elämän henkäyksen maailmankaikkeuteen, on varmasti voima puhalttaa elämän henkäys teihin. Hän voi varmasti tehdä teistä valon ja totuuden aitoja, hengellisiä olentoja, jollaisia haluatte olla.

Jumalan lupaukset ovat varmat ja luotettavat. Me voimme saada syntimme anteeksi ja meidät voidaan puhdistaa kaikesta jumalattomuudesta.¹¹ Ja jos edelleenkin hyväksymme tosi periaatteet ja elämme niiden mukaan omissa olosuhteissamme ja omassa perheessämme, me päädyimme lopulta pisteeseen, jossa meitä ei vaivaa enää nälkä eikä jano, sillä ”Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee [meitä] ja vie [meidät] elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii [meidän silmistämme] kaikki kyyneleet.”¹²

Kirkko on parantumista, ei salaamista varten

Mutta näin ei voi tapahtua, jos me piiloudumme henkilökohtaisten, uskonnollisten tai organisatoristen kulissien taakse. Sellainen keinotekoinen opetuslapseus ei salli meidän nähdä itseämme sellaisina kuin todella olemme ja lisäksi se estää meitä todella muuttumasta Vapahtajan sovituksen ihmeen avulla.

Kirkko ei ole autoliikkeen näyttelytila – paikka, jossa asetamme itsemme esille, jotta muut voivat ihaila hengellisyttämme, kyvykkyyttämme tai vaurauttamme. Se on ennemminkin kuin

huoltamo, jonne korjauksen tarpeessa olevat autot viedään huollettaviksi ja kunnostettaviksi.

Ja emmekö me – me kaikki – ole korjauksen, huollon ja kunnostuksen tarpeessa?

Me tulemme kirkkoon, emme salataksemme ongelmamme vaan parantaaksemme ne.

Ja meillä pappisuudenhaltijoilla on lisäksi velvollisuus kaitsea Jumalan laumaa, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, ei alhaisesta voitonhimosta vaan sydämen halusta, ei valliten herroina niitä, jotka osallemme ovat tulleet, vaan ollen lauman esikuvina.¹³

Muistakaa, veljet, ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyryille hän antaa armon”¹⁴.

Suurin, kyvykkäin, taitavin ihminen, mikä on koskaan vaeltanut tämän maan päällä, oli myös nöyryin. Hän teki osan vaikuttavimmasta palvelemisestaan yksityisinä hetkinä vain muutaman katselijan seurassa, joita Hän pyysi olemaan kertomatta kenellekään, mitä Hän oli tehnyt.¹⁵ Kun Häntä sanottiin hyväksi, Hän torjui nopeasti kohteliaisuuden sanoen, että ainoastaan Jumala on todella hyvä.¹⁶ Ihmisten kiitos ei

selvästikään merkinnyt Hänelle mitään. Hänen ainoa tarkoituksensa oli palvella Isäänsä ja tehdä kaikki Isän mielen mukaan.¹⁷ Meidän kannattaisi noudattaa Mestariamme esimerkkinä.

Rakastakaamme kuten Hän rakasti

Veljet, tämä kutsumuksemme on korkea ja pyhä – olla Jeesuksen Kristuksen edustajia, rakastaa kuten Hän rakasti, palvella kuten Hän palveli, ”[nostaa] hervonneita käsiä ja [vahvistaa] voimattomia polvia”¹⁸, ”huolehtia köyhistä ja tarvitsevista”¹⁹ ja pitää huolta leskistä ja orvoista²⁰.

Minä rukoulen, veljet, että kun palvelemme perheessämme, koorumissamme, seurakunnassamme, vaarnassamme, kotiseudullamme ja kansakunnassamme, me vastustamme kiusausta vetää huomiota itseemme ja sen sijaan pyrimme paljon suurempaan kunniaan: tulemaan nöyriksi, aidoiksi Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi. Kun teemme niin, huomaamme kulkevamme polkua, joka johtaa parhaimpaan, aidoimpaan ja jaloimpaan itseemme. Tästä todistan Mestariamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Jes. 29:13.
2. Matt. 23:27.
3. OL 121:37.
4. Ilm. 2:4.
5. Ks. JS-H 19; ks. myös OL 84:20.
6. Morm. 8:39.
7. Pidetään Albert Einsteinin ajatuksena.
8. Ks. Et. 12:27.
9. Ap. t. 10:34.
10. 5. Moos. 7:9.
11. Ks. 1. Joh. 1:9.
12. Ilm. 7:17; ks. myös jae 16.
13. Ks. 1. Piet. 5:2–3.
14. Jaak. 4:6.
15. Ks. Luuk. 8:56.
16. Ks. Mark. 10:17–18.
17. Ks. Joh. 8:29.
18. OL 81:5.
19. OL 38:35.
20. Ks. OL 83:6.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Pappeus ja henkilökohtainen rukous

Jumala voi suoda meille voimaa pappeudessa, olimmepa millaisessa tilanteessa hyvänsä. Siihen vaaditaan vain, että me pyydämme nöyrysti.

Olen kiitollinen tästä luottamustehtävästä puhua Jumalan pappeuden haltijoille kaikkialla maan päällä. Tunnen tämän tilaisuuden painon, koska tiedän jonkin verran siitä luottamustehtävästä, jonka Herra on teille antanut. Kun otitte vastaan pappeuden, te saitte oikeuden puhua ja toimia Jumalan nimessä.

Tuosta oikeudesta tulee todellisuutta vasta silloin kun saatte innoitusta Jumalalta. Vasta silloin pystytte puhumaan Hänen nimessään. Ja vasta silloin voitte toimia Hänen nimessään. Olette saattaneet erehtyä ajattelemaan: ”Eihän tuo ole kovin vaikeaa. Voisin saada innoitusta, jos minua joskus pyydetäisiin pitämään puhe tai jos minun joskus pitäisi antaa pappeuden siunaus.” Tai nuori diakoni tai opettaja saattaisi saada lohtua ajatuksesta: ”Kun olen vanhempi tai kun minut kutsutaan lähetystyöhön, niin tiedän silloin, mitä Jumala sanoisi ja mitä Jumala tekisi.”

Mutta ajatelkaa päivää, jolloin teidän täytyy tietää, mitä Jumala sanoisi ja mitä Hän tekisi. Se on jo tullut meille jokaiselle – riippumatta siitä, mikä on kutsumuksenne pappeudessa. Minä vartuin lähetyskentällä Yhdysvaltain

itäosissa toisen maailmansodan aikana. Kirkon jäsenet asuivat kaukana toisistaan, ja polttoaineen määrä oli tarkoin säännösteltyä. Olin ainoa diakoni seurakunnassa. Jäsenet antoivat paastouhrikuorensa seurakunnanjohtajalle, kun he tulivat kotiimme paasto- ja todistuskokoukseen.

Kun olin 13-vuotias, muutimme Utahiin asumaan suuren seurakunnan alueelle. Muistan, että ensimmäinen tehtäväni oli kävellä koteihin keräämään paastouhreja. Katsoin yhdessä

minulle annetussa kirjekuoressa olevaa nimeä ja huomasin, että sukunimi oli sama kuin yhdellä Mormonin kirjan kolmesta silminnäkijästä. Niinpä koputin luottavaisena oveen. Oven avasi mies, joka katsoi minua, mulkoili vihaisesti ja komensi sitten minua häipyämään. Lähdin pois pää painuksissa.

Siitä on lähes 70 vuotta, mutta muistan yhä tunteen, joka minulla oli sinä päivänä ovella – että minun olisi pitänyt sanoa tai tehdä jotakin. Jos vain olisin rukoillut uskossa, kun lähdin matkaan tuona päivänä, olisin saattanut saada innoitusta seisoa hetken pidempään sillä ovella, hymyillä ja sanoa jotakin tähän tapaan: ”On hienoa tavata teidät. Kiitos siitä, mitä te ja perheenne olette antaneet aiemmin. Odotan innolla näkeväni teidät ensi kuussa.”

Jos olisin sanonut tai tehnyt niin, hän olisi saattanut ärsyyntyä vielä lisää – ja jopa loukkaantua. Mutta tiedän nyt, miltä minusta olisi tuntunut. Sen sijaan, että olisin murhetta tai epäonnistumista tuntien kävellyt tieheni, olisin saattanut tuntea mielessäni ja sydämessäni lempeän kiitoksen: ”Hyvin tehty.”

Meidän kaikkien täytyy puhua ja toimia Jumalan nimessä hetkinä, jolloin oma arvostelukykymme ei riitä, elleimme saa innoitusta. Nuo hetket voivat sattua kohdallemme, kun ei ole aikaa valmistautua. Minulle on käynyt niin usein. Niin kävi monia vuosia sitten sairaalassa, jolloin eräs isä kertoi minulle ja toverilleni lääkärien sanoneen hänelle, että hänen vakavasti loukkaantunut kolmevuotias tyttärensä kuolisi minuuttien kuluessa. Kun asetin käteni siihen yhteen kohtaan tytön pään päällä, joka ei ollut siteiden peitossa, minun oli Jumalan palvelijana tiedettävä, mitä Hän tekisi ja sanoisi.

Mieleeni ja huulilleni tulivat sanat, että tyttö jäisi henkiin. Vieressäni seisova lääkäri tuhahti inhosta ja pyysi

minua siirtymään pois tieltä. Kävelin ulos siitä sairaalahuoneesta tuntien rauhaa ja rakkautta. Pieni tyttö jäi henkiin ja käveli käytävää pitkin sakramenttikokoukseen viimeisenä päivänäni siinä kaupungissa. Muistan yhä sen ilon ja tyytyväisyyden, jota tunsin siitä, mitä olin sanonut ja tehnyt Herran palveluksessa tuon pienen tytön ja hänen perheensä hyväksi.

Erilaiset tunteeni sairaalassa ja murhe, jota tunsin kävellessäni pois siltä ovelta diakonina, johtuivat siitä, mitä olin oppinut rukouksen yhteydestä pappeuden voimaan. Diakonina en ollut vielä oppinut, että voima puhua ja toimia Jumalan nimessä edellyttää ilmoitusta ja että ilmoituksen saaminen sitä tarvitsemme edellyttää rukoilemista ja toimimista uskossa Pyhän Hengen kumppanuuden saamiseksi.

Edellisenä iltana, ennen kuin menin sille ovelle pyytämään paastouhria, olin nukkumaan mennessä pitänyt rukoukseni. Mutta viikkoja ja kuukausia ennen tuota sairaalasta tullutta puhelinsoittoa olin noudattanut rukouksen kaavaa ja ponnistellut tavalla, jonka ansiosta – kuten presidentti Joseph F. Smith opetti – Jumala voi antaa meille tarvitsemamme innoituksen saadaksemme

voimaa pappeudessa. Hän sanoi yksinkertaisesti:

”Meidän ei tarvitse vedota Häneen monisanaisesti. Meidän ei tarvitse väsyttää Häntä pitkin rukouksin. Sitä vastoin meidän on tarpeen ja myöhempien aikojen pyhinä meidän tulee oman etumme nimessä astua Hänen eteensä usein, todistaa Hänelle, että me muistamme Hänet ja että olemme halukkaat ottamaan päällemme Hänen nimensä, pitämään Hänen käskynsä, tekemään vanhurskautta ja että haluamme Hänen henkensä auttavan meitä.”¹

Ja sitten presidentti Smith kertoi meille, mitä meidän tulee rukoilla Jumalan palvelijoina, jotka ovat sitoutuneet puhumaan ja toimimaan Jumalan nimessä. Hän sanoi: ”Mitä te rukoilette? Te rukoilette, että Jumala näkisi teidät, että Hän kuulisi teidän rukouksenne, että Hän siunaisi teitä Hengellään.”²

Kyse ei ole niinkään siitä, mitä sanoja käytämme, vaan se vaatii hie-man kärsivällisyyttä. Se on lähentymistä taivaalliseen Isäänne siinä tarkoituksessa, että Hän näkee teidät henkilökohtaisesti. Hän on kaikkien Jumala, kaikkien Isä, ja silti Hän on halukas antamaan jakamattoman huomionsa yhdelle lapsistaan. Ehkäpä juuri siksi Vapahtaja käytti sanoja: ”Isämme, joka

olet taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi.”³

On helpompaa saada asianmukainen kunnioituksen tunne, kun on polvillaan tai painaa päänsä, mutta on mahdollista tuntea lähestyvän taivaallista Isää vähemmän muodollisessa ja aivan äänettömässä rukouksessa, kuten teidän pitää usein tehdä pappeuden palvelutyössänne. Ympärillänne on meteliä ja ihmisiä suurimman osan aikaa, jonka olette hereillä. Jumala kuulee äänettömät rukouksenne, mutta teidän on ehkä opeteltava sulkemaan mielestänne häiriötekijät, koska hetki, jolloin tarvitsette yhteyttä Jumalaan, ei kenties tule hiljaisina aikoina.

Presidentti Smith ehdotti, että teidän pitää rukoilla, että Jumala huomioi kutsunne palvella Häntä. Hän tietää jo kutsustanne jokaista yksityiskohtaa myöten. Hän kutsui teidät, ja rukoilemalla Häntä kutsunne johdosta Hän ilmoittaa lisää siitä, mitä teidän tulee tietää.⁴

Kerron teille esimerkin siitä, mitä kotiopettaja voisi tehdä rukoillessaan. Saatatte jo tietää, että teidän tulee

”käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan ääneen ja salassa ja huolehtimaan kaikista perhevelvollisuuksista –

– valvoa aina seurakuntaa ja olla sen kanssa ja vahvistaa sitä;

– ja katsoa, ettei seurakunnassa ole mitään pahuutta eikä kovuutta toisia kohtaan, ei valehtelemista, panettelua eikä pahan puhumista

– ja katsoa, että seurakunta kokoontuu usein yhteen, ja katsoa myös, että kaikki jäsenet tekevät velvollisuutensa”⁵.

Myös kokeneelle kotiopettajalle ja hänen nuorelle toverilleen se on selvästikin mahdotonta ilman Pyhän Hengen apua. Miettikää niitä perheitä tai myös yksittäisiä ihmisiä, joita teidät

on kutsuttu palvelemaan. Inhimillinen arvostelukyky ja hyvät aiheet eivät riitä.

Niinpä te rukoillette keinoa tuntea näiden ihmisten sydämen, tietää, mikä heidän elämässään ja sydämässään ei ole kohdallaan – ihmisten, joita ette tunne hyvin ja jotka eivät haluakaan teidän tuntevan heitä. Teidän pitää tietää, mitä Jumala haluaisi teidän tekevän auttaaksenne heitä ja tehäksenne sen kaiken niin hyvin kuin voitte tuntien Jumalan rakkautta heitä kohtaan.

Koska teillä on sellaisia tärkeitä ja vaikeita pappeuskutsumuksia, presidentti Smith ehdottaa, että kun rukoillette, pyytäkää aina, että Jumala siunaa teitä Hengellään. Te tarvitsette Pyhää Henkeä, ei vain kerran vaan niin paljon kuin Jumala suo sitä teille jatkuvaksi kumppaniksenne. Siitä syystä meidän täytyy aina rukoilla, että Jumala johdattaa meitä, kun palvelemme Hänen lapsiaan.

Koska te ette pysty käyttämään pappeuttanne kaikkien sen suomien mahdollisuuksien mukaan, ellei Henki ole kanssanne, te olette kaiken onnen vihollisen henkilökohtaisena maali-tauluna. Jos hän voi houkutella teidät tekemään syntiä, niin hän voi vähentää voimaanne olla Hengen johdattamina ja näin heikentää voimaanne pappeudessa. Siitä syystä presidentti Smith sanoi, että teidän tulee rukoilla aina, että Jumala varoittaa teitä pahuudesta ja suojelee teitä siltä.⁶

Pyhä Henki varoittaa meitä monin tavoin. Varoitukset kuuluvat pelastussuunnitelmaan. Profeetat, apostolit, vaarnanjohtajat, piispat ja lähetyssaarnaajat kohottavat kaikki varoittavan äänen, jotta vältämme onnettomuuden uskomalla Jeesuskeeseen Kristukseen, tekemällä parannuksen sekä solmimalla ja pitämällä pyhiä liittoja.

Pappeudenhaltijoina te olette osa Herran varoittavaa ääntä. Mutta teidän täytyy itsekin ottaa varteen tuo varoitus. Te ette selviydy hengellisesti ilman Pyhän Hengen kumppanuuden suojaa jokapäiväisessä elämässänne.

Teidän täytyy rukoilla sitä ja tehdä työtä saadaksenne sen. Vain tuon oppaan avulla te pystytte löytämään tienne kaidalla ja kapealla polulla pahuuden sumujen läpi. Pyhä Henki on oppaanne, kun Hän ilmoittaa totuutta teidän tutkiessanne profeettojen sanoja.

Tuon opastuksen saamiseen vaaditaan enemmän kuin satunnaista kuuntelemista ja lukemista. Teidän pitää rukoilla ja tehdä työtä uskossa painaaksenne totuuden sanat sydämeenne. Teidän täytyy rukoilla, että Jumala siunaa teitä Hengellään, että Hän johtaa teitä kaikkeen totuuteen ja näyttää teille oikean tien. Näin Hän varoittaa ja

johdattaa teitä oikealle polulle elämäsänne ja pappeuden palvelutyössänne.

Yleiskonferenssi on hieno tilaisuus antaa Hengen vahvistaa voimaanne palvella Jumalan pappeudessa. Te voitte valmistautua – kuten olen varma teidän valmistautuneen tätä konferenssia varten – rukoilemalla. Voitte liittää uskonne niiden uskoon, jotka rukoilevat konferenssissa. He rukoilevat monia siunauksia monille ihmisille.

He rukoilevat, että Henki tulisi profeetan, Herran puhutorven ylle. He rukoilevat apostolien ja kaikkien Jumalan kutsumien palvelijoiden puolesta. Siihen joukkoon kuulutte te uusimmasta diakonista kokoneeseen ylipappiin, ja siihen kuuluu sekä vanhoja että nuoria, jotka saattavat pian mennä henkimaailmaan, missä he kuulevat sanat: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.”⁷

Tuo tervehdys koskee joitakuita, jotka yllättyivät siitä. Heillä ei ole kenties koskaan ollut korkeaa virkaa Jumalan valtakunnassa maan päällä. Muutamista on ehkä tuntunut, että he eivät ole nähneet juurikaan työnsä tuloksia tai ettei heille ole koskaan annettu tiettyjä tilaisuuksia palvella. Toiset ehkä ajattelevat, että heidän palveluaikaansa tässä elämässä lyhennettiin enemmän kuin he olivat toivoneet.

Punnitessaan palvelemistamme Herra ei painota niitä virkoja, joita meillä on ollut, tai sitä, kuinka kauan olemme palvelleet. Tiedämme sen Herran vertauksen perusteella viinitarhan työntekijöistä, joille maksettiin sama palkka riippumatta siitä, kuinka kauan tai missä he olivat palvelleet. He saivat palkan siitä, kuinka he palvelivat.⁸

Tunnen erään miehen, rakkaan ystävän, jonka kuolevaisuuden palvelutyö viinitarhassa päättyi viime yönä kello 23.00. Hän oli ollut syöpähoidoissa vuosia. Niiden hoitovuosien kuluessa sekä kauheiden tuskien ja vaikeuksien aikana

hän otti vastaan kutsun kokoontua niiden seurakuntansa jäsenten kanssa, joiden lapset olivat lähteneet pois kotoa, ja olla vastuussa heistä. Jotkut heistä olivat leskiä. Hänen tehtävänään oli auttaa heitä saamaan lohtua yhdessäolosta ja evankeliumin opiskelusta.

Kun hän sai viimeisen vakavan ennusteen, että hänellä oli vain vähän elinaikaa, hänen piispansa oli muualla työmatkalla. Kaksi päivää myöhemmin mies lähetti viestin piispalleen ylipappien ryhmän johtajansa välityksellä. Hän sanoi tehtävästään näin: ”Ymmärän, että piispa on poissa kaupungista, joten ryhdyin toimeen. Mietin ryhmämme seuraavan maanantain kokousta. Kaksi jäsentä voivat viedä meidät tutustumaan konferenssikeskukseen. Voisimme pyytää joitakin jäseniä tarjoamaan kyydin ja muutamia partiolaisia työntämään pyörätuoleja. Riippuen siitä, kuinka moni ilmoittautuu, meillä saattaa olla riittävästi vanhuksia hoitamaan se itse, mutta olisi hyvä tietää, että meillä on tarvittaessa lisäapua. Se voisi olla myös hyvä perheiltä, johon auttajat voisivat tuoda perheensäkin. Ota joka tapauksessa yhteyttä, ennen kuin ilmoitan suunnitelmasta. – – Kiitos!”

Ja sitten hän yllätti piispan puhelinoimituksella. Viittaamatta lainkaan omaan tilaansa tai uskolliseen työhönsä tehtävässään hän kysyi: ”Piispa, voinko tehdä jotakin hyväksesi?” Ainoastaan Pyhä Henki oli antanut hänen aistia piispan kuorman, kun hänen oma taakansa oli niin musertava. Ja ainoastaan

Henki oli tehnyt mahdolliseksi sen, että hän laati suunnitelman palvella veljiään ja sisariaan samalla täsmällisyydellä, jota hän oli käyttänyt suunnitelluissa partiotahtumissa nuoruudessaan.

Uskon rukouksen avulla Jumala voi suoda meille voimaa pappeudessa, olimme millaisessa tilanteessa hyvänsä. Siihen vaaditaan vain, että me pyydämme nöyrästi Henkeä osoittamaan meille, mitä Jumala haluaisi meidän sanovan ja tekevän, teemme sen ja elämme edelleen kelvollisina tuohon lahjaan.

Lausun teille todistukseni, että Isä Jumala elää, rakastaa meitä ja kuulee jokaisen rukouksemme. Todistan, että Jeesus on elävä Kristus, jonka sovituksen ansiosta meidät voidaan puhdistaa ja meistä voi siten tulla kelvollisia Pyhän Hengen kumppanuuteen. Todistan, että kun olemme uskovia ja uutteria, me voimme jonakin päivänä kuulla nämä sanat, jotka tuovat meille iloa: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.”⁹ Rukoilen, että me saamme tuon suurenmoisen siunauksen Mestarilta, jota palvelemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 23–24.*
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, s. 26.*
3. Ks. Luuk. 11:2.
4. Ks. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 205–207.
5. OL 20:51, 53–55.
6. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, s. 26.*
7. Matt. 25:21.
8. Ks. Matt. 20:1–16.
9. Matt. 25:21.

Presidentti Thomas S. Monson

Pappeus – pyhä lahja

Meille jokaiselle on uskottu yksi kallisarvoisimmista lahjoista, mitä on koskaan ihmiskunnalle suotu.

Yksi elävimmistä muistoistani on se, kun osallistuin pappeuskokoukseen juuri asetettuna diakonina ja lauloin alkulaulua ”Te pojat Jumalan, te saitte pappeuden”¹. Tänä iltana kaikille tänne konferenssi-keskukseen ja todellakin ympäri maailmaa kokoontuneille myötäilen tuon erityisen laulun henkeä ja sanon teille: ”*Te pojat Jumalan, te saitte pappeuden.*” Pohtikaamme kutsumustamme, miettikäämme vastuutamme, ottakaamme selville velvollisuu-temme ja seuratkaamme Herraamme Jeesusta Kristusta. Vaikka ikämme, tapamme tai kansallisuutemme ovatkin ehkä erilaiset, me olemme yhtä pappeuskutsumuksessamme.

Meille jokaiselle se, että Johannes Kastaja palautti Aaronin pappeuden Oliver Cowderylle ja Joseph Smithille, on mitä merkittävin asia. Samoin se, että Pietari, Jaakob ja Johannes palauttivat Melkisedekin pappeuden Josephille ja Oliverille, on kallisarvoinen tapahtuma.

Suhtautukaamme mitä vakavimmin niihin kutsumuksiin, vastuisiin ja velvollisuuksiin, joita meillä oleva pappeus tuo mukanaan.

Tunsin suurta vastuuta, kun minut kutsuttiin diakonien koorumini sihteeriksi. Valmistin mitä tunnollisimmin

pöytäkirjat, joita pidin, sillä halusin tehdä aivan parhaani tuossa kutsumuksessa. Tunsin suurta ylpeyttä työstäni. Kaikkeni tekeminen aivan parhaan kykyni mukaan on ollut tavoitteeni jokaisessa tehtävässä, joka minulla on ikinä ollut.

Toivon, että jokaiselle nuorelle miehelle, joka on asetettu Aaronin pappeuteen, annetaan hengellistä ymmärrystä sen kutsumuksen pyhydestä, johon hänet on asetettu, sekä tilaisuuksia pitää tuo kutsumus kunniaassa. Minä sain sellaisen tilaisuuden diakonina, kun piispakunta pyysi minua viemään sakramentin eräälle vuoteenomana olevalle miehelle, joka asui noin puolentoista kilometrin päässä seurakuntakeskuksestamme. Kun koputin sinä erityisenä sunnuntai-aamuna veli Wrightin oveen ja kuulin hänen heikon äänensä kutsuvan: ”Tule sisään”, astuin paitsi hänen vaatimatomaan mökkiinsä myös huoneeseen, joka oli täynnä Herran Henkeä. Menin veli Wrightin vuoteen vierelle ja nostin varoen leipäpalan hänen huulilleen. Sitten pitelin vesikuppia, jotta hän voisi juoda. Kun lähdin, näin kyyneliä hänen silmissään hänen sanoessaan: ”Jumala siunatkoon sinua, poikani.” Ja Jumala siunasi minua – opin arvostamaan sakramentin pyhiä vertauskuvia ja pappeutta, joka minulla on.

Yksikään diakoni, opettaja tai pappi seurakunnassamme ei koskaan unohda muistorikasta käyntiämme Utahin Clarkstoniin Mormonin kirjan yhden silminnäkijän, Martin Harrisin, haudalle. Kun ympäröimme korkean graniittipilarin, joka on hänen hautakivensä, ja yksi koorumin johtohenkilöistä luki meille Mormonin kirjan alussa olevan Kolmen silminnäkijän todistuksen vaikuttavat sanat, me opimme rakastamaan tuota pyhää aikakirjaa ja siinä olevia totuuksia.

Noiden vuosien aikana tavoitteemme oli tulla sellaisiksi kuin Moosian pojat. Heistä sanottiin:

”He olivat vahvistuneet totuuden tuntemisessa, sillä he olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys, ja he olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan.

Mutta ei tässä ole kaikki; he olivat omistautuneet paljolle rukoukselle ja paastolle; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki, ja kun he opettivat, he opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella.”²

En keksi arvokkaampaa tavoitetta, joka nuorella miehellä voi olla, kuin että häntä kuvattaisiin samoin kuin Moosian uskollisia ja vanhurskaita poikia.

Kun 18-vuotispäiväni lähestyi ja valmistauduin astumaan asepalvelukseen, joka oli pakollinen nuorille miehille toisen maailmansodan aikana, sain suosituksen Melkisedekin pappeuden saamiseksi, mutta ensin minun piti sopia puhelimitse puhutellusta vaarnanjohtajani Paul C. Childin kanssa. Hän oli mies, joka rakasti pyhiä kirjoituksia ja ymmärsi niitä, ja hänen tarkoituksenaan oli, että kaikkien muidenkin pitäisi samalla tavoin rakastaa ja ymmärtää niitä. Koska olin kuullut muutamilta ystäviltäni, että hän pitää varsin yksityiskohtaisia ja perusteellisia puhutteluita, halusin tuoda esille mahdollisimman vähän pyhien kirjoitusten tuntemustani. Kun siis soitin hänelle, ehdotin, että tapaisimme seuraavana sunnuntaina ajankohtana, jonka tiesin olevan vain tuntia ennen kuin hänen sakramenttikokouksensa alkaisi.

Hän vastasi: "Voi veli Monson, silloin meille ei jäisi riittävästi aikaa tutkia pyhiä kirjoituksia." Sitten hän ehdotti ajankohtaa, joka oli kolme tuntia ennen hänen sakramenttikokoustaan, ja neuvoi minua tuomaan mukani omat alleviivatut ja rinnakkaisviittein merkityt pyhät kirjoitukseni.

Kun saavuin hänen kotiinsa sinä sunnuntaina, minua tervehdittiin lämpimästi, ja sitten puhuttelu alkoi. Vaarnanjohtaja Child sanoi: "Veli Monson, sinulla on Aaronin pappeus. Ovatko enkelit koskaan palvelleet sinua?" Vastasin, etteivät olleet. Sitten hän kysyi, tiesinkö, että olin oikeutettu siihen, ja vastasin jälleen, etten ollut tiennyt sitä.

Hän opasti: "Veli Monson, toista ulkoa Opin ja liittojen luku 13."

Aloitin: "Teille, kanssapalvelijoilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen..."

"Pysähdy", vaarnanjohtaja Child käski. Sitten hän neuvoi tynnellä, hyvántahtoisella äänenpainolla: "Veli Monson, älä koskaan unohda, että Aaronin pappeuden haltijana sinä olet oikeutettu enkelien palvelukseen."

Oli melkein kuin siinä huoneessa olisi sinä päivänä ollut enkeli. En ole koskaan unohtanut sitä puhuttelua. Tunnen yhä tuon juhlan tapaamisen hengen, kun luimme yhdessä Aaronin pappeuden ja Melkisedekin pappeuden vastuista, velvollisuuksista ja siunauksista – siunauksista, joita tulee paitsi

meille myös perheellemme ja muille, joita meillä on etuoikeus palvella.

Minut asetettiin vanhimmaksi, ja päivää ennen kuin lähdin aktiivipalvelukseen laivastoon, seurakuntamme piispakunnan jäsen oli yhdessä perheeni ja ystävieni kanssa juna-asemalla jättämässä minulle hyvästejä. Juuri ennen kuin juna lähti, hän pani käteeni pienen kirjasen nimeltä *Lähetysaarnaaajan käsikirja*. Nauroin ja huomautin, etten ollut lähdössä lähetystyöhön.

Hän vastasi: "Ota se kuitenkin. Siitä saattaa olla hyötyä."

Siitä oli. Tarvitsin tukevan nelikulmaisen esineen merimiessäkkini pohjalle, jotta vaatteeni pysyisivät paremmin ojennuksessa eivätkä näin rypistyisi niin helposti. *Lähetysaarnaaajan käsikirja* oli juuri sitä, mitä tarvitsin, ja se palveli hyvin merimiessäkkissäni 12 viikkoa.

Joululomallemme lähtöä edeltäneenä iltana ajatuksemme olivat kotona. Parkeissa oli hiljaista, mutta sitten hiljaisuuden rikkoi kaverini viereisessä punkassa – Leland Merrill -niminen mormoni-poika – joka alkoi voihkia tuskissaan. Kysyin syytä siihen, ja hän sanoi, että hän tunsi itsensä todella sairaaksi. Hän ei halunnut mennä tukikohdan

sairastuvalle, sillä hän tiesi, että jos hän tekisi niin, häntä ei päästettäisi seuraavana päivänä kotiin.

Hänen tilansa näytti huonontuvan tuntien edetessä. Viimein, koska hän tiesi, että olin vanhin, hän pyysi minua antamaan hänelle pappeuden siunauksen.

En ollut koskaan aiemmin antanut pappeuden siunausta, en ollut koskaan saanut siunausta enkä ollut koskaan nähnyt annettavan siunausta. Kun rukoilin mielessäni apua, muistin

merimiessäkkini pohjalla olevan *Lähetysaarnajan käsikirjan*. Tyhjensin säkin nopeasti ja vein kirjan yövalon ääreen. Siitä luin, kuinka sairaita siunataan. Monien uteliaiden merimiesten katsellessa annoin siunauksen. Ennen kuin sain kaiken pakatuksi takaisin säkkiini, Leland Merrill nukkui kuin lapsi. Hän heräsi seuraavana aamuna tuntien olonsa täysin terveeksi. Kiitollisuus, jota kumpikin meistä tunsu pappeuden voimasta, oli suunnaton.

Vuodet ovat tuoneet minulle enemmän tilaisuuksia antaa siunauksia niitä tarvitseville kuin pystyn millään laskemaan. Jokainen tilaisuus on herättänyt minussa syvän kiitollisuuden siitä, että Jumala on uskonut minulle tämän pyhän lahjan. Minä kunnioitan pappeutta. Olen nähnyt sen voiman yhä uudelleen. Olen nähnyt sen vahvuuden. Olen ihailut sen aikaansaamia ihmeitä.

Veljet, meille jokaiselle on uskottu yksi kallisarvoisimmista lahjoista, mitä on koskaan ihmiskunnalle suotu. Kun kunnioitamme pappeuttamme ja elämme elämäämme niin, että olemme kaikkina aikoina kelvollisia, kauttamme virtaa pappeuden siunauksia. Rakastan sanoja, jotka ovat Opin ja liittojen luvun 121 jakeessa 45. Siinä kerrotaan, mitä meidän on tehtävä ollaksemme kelvollisia: ”Sisimpäsi olkoon täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä ja uskon huonekuntaa kohtaan, ja hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta.”

Jumalan pappeuden haltijoina me olemme mukana Herran Jeesuksen Kristuksen työssä. Olemme vastanneet Hänen kutsuunsa ja olemme Hänen asiallaan. Oppikaamme Hänestä. Seuratkaamme Hänen jalanjäljissään. Eläkäämme Hänen opetustensa mukaan. Kun niin teemme, me olemme valmiita mihin tahansa palvelutyöhön, johon Hän meidät kutsuu. Tämä on Hänen työtään. Tämä on Hänen kirkkonsa. Hän on todellakin johtajamme, kirkkauden Kuningas, itse Jumalan Poika. Todistan, että Hän elää, ja lausun tämän todistuksen Hänen pyhässä nimessään, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Te pojat Jumalan”, *MAP-lauluja*, 195.
2. Alma 17:2–3.

Presidentti Thomas S. Monson

Tempppelin siunauksia

Kun käymme temppelissä, me voimme kokea hengellisyden ulottuvuutta ja rauhan tunnetta.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka kiitollinen olenkaan saadesani olla teidän kanssanne tänä kauniina pääsiäisaamuna, kun ajatuksemme kääntyvät maailman Vapahtajan puoleen. Ilmaisen rakkauteni ja tervehdykseni teille jokaiselle ja rukoilen, että meidän taivaallinen Isämme innoittaa sanojani.

Tässä konferenssissa tulee kulu-neeksi seitsemän vuotta siitä, kun minut hyväksyttiin kirkon presidentiksi. Nämä vuodet ovat olleet kiireisiä, täynnä paitsi monia haasteita myös lukemattomia siunauksia. Yksi nautinnollisimpia ja pyhimpiä näistä siunauksista on ollut mahdollisuuteni vihkiä ja uudelleen vihkiä temppeleitä.

Kaikkein viimeisin oli viime marraskuussa, kun minulla oli etuoikeus vihkiä kaunis uusi Phoenixin temppeli Arizonassa Yhdysvalloissa. Mukanani olivat presidentti Dieter F. Uchtdorf, vanhin Dallin H. Oaks, vanhin Richard J. Maynes, vanhin Lynn G. Robbins ja vanhin Kent F. Richards. Vihkimistä edeltävänä iltana järjestettiin mahtava kulttuurijuhla, jossa yli 4 000 nuortamme, jotka kuuluvat temppelipiiriin, esiintyivät hienosti. Seuraavana päivänä temppeli vihittiin kolmessa pyhässä ja innoittavassa kokouksessa.

Temppelien rakentaminen on hyvin selkeä osoitus kirkon kasvusta. Tällä hetkellä meillä on 144 temppeliä toiminnassa maailmanlaajuisesti, 5 temppeliä on peruskorjattavana ja 13 on rakenteilla. Lisäksi 13 temppeliä, joista on ilmoitettu aiemmin, on eri valmisteluvaiheissa ennen rakennustöiden aloittamista. Tänä vuonna odotamme vihkivämme uudelleen 2 temppeliä ja vihkivämme 5 uutta temppeliä, joiden on arvioitu valmistuvan vuoden aikana.

Kuluneiden kahden vuoden aikana, kun olemme keskittäneet pyrkimyksemme aiemmin ilmoitettujen

temppelien valmistumiseen, olemme lykänneet suunnitelmia uusista temppeleistä. Tänä aamuna olen kuitenkin hyvin iloinen voidessani ilmoittaa kolmesta uudesta temppelistä, jotka tullaan rakentamaan seuraaviin paikkoihin: Abidjaniin Norsunluurannikolle, Port-au-Princeen Haitiin ja Bangkokiin Thaimaahan. Mitä suurenmoisia siunauksia onkaan varattuna uskollisille jäsenillemme näillä alueilla ja todellakin kaikkialla, missä temppeleitä on eri puolilla maailmaa.

Pyrimme jatkuvasti määrittämään uusien temppelien tarvetta ja löytämään niille tontteja, sillä haluamme, että mahdollisimman monilla jäsenillä on mahdollisuus päästä temppeliin ilman suuria ajan tai varojen uhrauksia. Kuten olemme tehneet ennenkin, ilmoitamme teille näistä päätöksistä sitä mukaa kuin niitä tehdään.

Kun ajattelen temppeleitä, ajatukseni kääntyvät niihin moniin siunauksiin, joita saamme siellä. Kun astumme temppelin ovista sisään, me jätämme taaksemme maailman häiriötekijät ja hämmennyksen. Tämän pyhän

pyhäkön sisällä saamme kokea kau-
neutta ja järjestystä. Siellä sielumme saa
lepoa ja hengähdystauon elämämme
huolista.

Kun käymme temppeleissä, me
voimme kokea sellaista hengellisyyden
ulottuvuutta ja rauhan tunnetta, joka
kohoaa kaikkien muiden tuntemusten
yläpuolelle, joita ihmissydän voi tuntea.
Käsitämme Vapahtajan sanojen todelli-
sen merkityksen, kun Hän sanoi: ”Minä
jätän teille rauhan. Oman rauhani minä
annan teille. – – Olkaa rohkeat, älkää
vaipuko epätoivoon.”¹

Tämänkaltainen rauha voi levitä
jokaiseen sydämeen – huolestuneeseen
sydämeen, murheen kuormittamaan
sydämeen, hämmennystä tuntevaan
sydämeen, apua anovaan sydämeen.

Sain hiljattain ensi käden tietoa nuo-
resta miehestä, joka meni temppeleihin
sydän apua pyytäen. Monia kuukausia
aikaisemmin hän oli saanut kutsun
palvella lähetystyössä Etelä-Amerikassa.
Hänen viisuminsa saaminen kesti kui-
tenkin niin kauan, että hänet osoitettiin
uudelle lähetyskentälle Yhdysvalloissa.
Vaikka hän olikin pettynyt siihen, ettei
voinut palvella sillä alueella, johon
hänet oli alun perin kutsuttu, hän työ-
skenteli silti lujasti uudella lähetysken-
tällä päättäen palvella parhaan kykynsä
mukaan. Hän kuitenkin lannistui kiel-
teisistä kokemuksista, joita hänellä oli
lähetysaarnajista, jotka hänen mieles-
tään tuntuivat olevan kiinnostuneempia
pitämään hauskaa kuin kertomaan
evankeliumista.

Muutama kuukausi myöhemmin
tämä nuori mies kärsi hyvin vakavasta
terveyteen liittyvästä haasteesta, jonka
vuoksi hän osittain halvaantui, ja
niinpä hänet lähetettiin terveydellisistä
syistä kotiin.

Joitakin kuukausia myöhemmin
nuorukainen oli parantunut täysin
ja toipunut halvauksesta. Hänelle

tiedotettiin, että hän voisi jälleen pal-
vella lähetysaarnajana – siunaus, jota
hän oli rukoillut päivittäin. Ainoa pet-
tymystä herättävä uutinen oli, että hän
palaisi samalle lähetyskentälle, jolta hän
oli lähtenyt ja jossa hän oli tuntenut,
ettei kaikkien lähetysaarnajien käytös
ja asenteet olleet aivan sellaisia kuin
niiden pitäisi olla.

Nuurukainen oli tullut temppeleihin
etsimään lohtua ja saamaan vahvistuk-
sen sille, että hän voisi saada hyvän
kokemuksen lähetysaarnajana. Myös
hänen vanhempansa olivat rukoilleet,
että tämä temppeleikäynti tarjoaisi sitä
apua, jota heidän poikansa tarvitsi.

Kun nuorukainen tuli istunnon
jälkeen selestiseen huoneeseen, hän
istuutui erääseen tuoliin ja alkoi rukoilla
johdatusta taivaalliselta Isältäään.

Pian sen jälkeen selestiseen huonee-
seen tuli eräs toinen nuori mies, jonka
nimi on Landon. Kun Landon käveli
huoneeseen, hänen katseensa kiinnit-
tyi heti nuoreen mieheen, joka istui
tuolissa silmät suljettuina ja ilmiselvästi
rukoillen. Landon sai kehotuksen,
josta ei voinut erehtyä, että hänen tulisi
puhua kyseisen nuorukaisen kanssa.
Hän kuitenkin epäröi häiritä ja päätti
odottaa. Kun oli kulunut useita minuut-
teja, nuori mies rukoili yhä. Landon
tiesi, ettei hän voinut lykätä saamaansa
kehotusta enää pidempään. Hän meni
nuoren miehen luo ja kosketti hellästi

tämän olkapäätä. Nuorukainen avasi
silmänsä hämmästyneenä siitä, että
hänet oli keskeytetty. Landon sanoi
hiljaa: ”Olen tuntenut innoitusta, että
minun tulee puhua kanssasi, vaikken
olekaan varma syystä.”

Kun he alkoivat keskustella, nuori
mies vuodatti sydämensä Landonille,
selitti olosuhteitaan ja ilmaisi lopuksi
halunsa saada lohtua ja kannustusta
lähetystyöhönsä. Landon, joka oli
palannut menestyksekkästä lähetys-
työstä vain vuosi aikaisemmin, kertoi
omista lähetystyökokemuksistaan, koh-
taamistaan haasteista ja huolenaiheista,
siitä, miten hän oli kääntynyt Herran
puoleen saadakseen apua, ja siu-
nauksista, joita hän oli saanut. Hänen
sanansa olivat lohdullisia ja rauhoitta-
via, ja hänen intonsa omaa lähetystyö-
palveluaan kohtaan oli tarttuvaa. Kun
tämän nuoren lähetysaarnajan pelot
viimein haihtuivat, hänet valtasi rauhan
tunne. Hän tunsu syvää kiitollisuutta,
kun hän ymmärsi, että hänen rukouk-
seensa oli vastattu.

Nämä kaksi nuorta miestä rukoilivat
yhdessä, ja sitten Landon valmistautui
lähtemään onnellisena siitä, että oli
kuunnellut saamaansa innoitusta. Kun
Landon nousi lähteäkseen, nuori lähe-
tysaarnaja kysyi häneltä: ”Missä sinä
palvelit lähetystyössä?” Tähän mennessä
kumpikaan ei ollut maininnut toiselle
sen lähetyskentän nimeä, jolla oli pal-
vellut. Kun Landon kertoi lähetysken-
tänsä nimen, nuoren lähetysaarnajan
silmit täyttyivät kyynelistä. Landon oli
palvellut juuri sillä samalla lähetysken-
tällä, jonne hän itse palaisi!

Äskettäin lähettämässään kirjeessä
Landon kertoi minulle, mitä nuori
lähetysaarnaja oli sanonut heidän
erotessaan: ”Uskoin, että taivaalli-
nen Isä siunaisi minua, mutta en olisi
osannut kuvitella, että Hän lähettäisi
avukseni jonkun, joka oli palvellut

omalla lähetykentälläni. Nyt tiedän, että kaikki järjestyy.”² Vilpittömän sydämen nöyrä rukous oli kuultu ja siihen oli vastattu.

Veljeni ja sisareni, meille tulee elämässämme kiusauksia, meille tulee koettelemuksia ja haasteita. Kun menemme temppeleihin, kun muistamme siellä solmimamme liitot, me pystymme paremmin voittamaan nuo kiusaukset ja kestämaan koettelemuksemme. Temppeleissä voimme löytää rauhaa.

Temppelein siunaukset ovat korvaamattomia. Yksi siunaus, josta olen kiitollinen elämäni jokaisena päivänä, on se, jonka rakas vaimoni Frances ja minä saimme, kun polvistuimme pyhän alttarin ääreen ja teimme liitot, jotka sitovat meidät yhteen koko iankaikkisuudeksi. Mikään siunaus ei ole minulle kallisarvoisempi kuin se rauha ja lohtu, jota saan tiedosta, joka minulla on, että hän ja minä voimme jälleen olla yhdessä.

Siunatkoon meidän taivaallinen Isämme meitä niin että meillä voi olla temppeleipalvelun henki, että voimme olla kuuliaisina Hänen käskyilleen ja että voimme tarkasti seurata Heramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen askelia. Todistan, että Hän on meidän Lunastajamme. Hän on Jumalan Poika. Juuri Hän nousi haudasta sinä ensimmäisenä pääsiäisaamuna tuoden mukanaan ikuisen elämän lahjan kaikille Jumalan lapsille. Tänä kauniina päivänä, kun juhlimme tuota merkityksellistä tapahtumaa, lausukaamme kiittolisuuden rukouksia Hänen meille antamistaan suurista ja ihmeellisistä lahjoista. Rukoilen nöyrästi, että näin voisi olla, Hänen pyhässä nimessään. Amen. ■

VIITTEET

1. Joh. 14:27.
2. Thomas S. Monsonin hallussa oleva kirje.

Rosemary M. Wixom
Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

Paluu uskoon

Jokainen meistä voi vahvistaa uskoaan Jeesukseen Kristukseen omalla matkallaan ja löytää iloa.

Tänä pääsiäisaamuna, presidentti Monson, me olemme hyvin kiitollisia saadessamme kuulla elävän profeettamme äänen. Me arvostamme sanojasi, kuten neuvojasi ”Löytäkää iloa matkasta”¹ ja ”Tulevaisuus on yhtä kirkas kuin uskonne”².

Tänä vuonna Alkeisyhdistyksen lapset kertovat siitä ilosta ja valosta, jota heidän uskonsa Jeesukseen Kristukseen tuo, kun he laulavat laulua ”Tiedän, että Vapahtajani rakastaa minua”. He laulavat tätä totuutta: ”Seurata ain Häntä mä tahdon sydämeistäni.”³

Alkeisyhdistyksen lasten tavoin jokainen meistä voi vahvistaa uskoaan Jeesukseen Kristukseen omalla matkallaan ja löytää iloa.

Äskettäisessä Apuyhdistyksen sunnuntaikokouksessa kuuntelin, kuinka eräs nuori äiti kertoi kääntymykseen johtaneesta matkastaan. Hän oli kasvanut kirkon piirissä, ja hänen vanhempansa olivat opettaneet hänelle evankeliumia. Hän oli osallistunut Alkeisyhdistykseen, Nuoriin Naisiin ja seminaariin. Hänestä oli ihanaa oppia ja löytää totuuksia. Hänen jatkuvaa etsintäänsä

oli saada tietää *miksi*. Vanhin Russell M. Nelson on sanonut: ”Herra voi opettaa vain tiedonhaluista mieltä.”⁴ Ja tämä nuori nainen otti vastaan opetusta.

Lukion jälkeen hän opiskeli yliopistossa, hänet sinetöitiin temppelissä lähetystyössä palvelleeseen mieheen, ja heitä siunattiin ihanilla lapsilla.

Edelleen tiedonhaluisena tämä äiti esitti kysymyksiä. Mutta kysymykset vaikeutuivat, ja samoin kävi vastausten. Eikä aina ollut vastauksiakaan – tai ei vastauksia, jotka olisivat tuoneet rauhaa. Ennen pitkää hänen etsiessään vastauksia hänelle heräsi yhä useampia kysymyksiä ja hän alkoi kyseenalaistaa aivan uskonsa perusasioita.

Tänä hämmentävänä aikana jotkut hänen lähipiirissään sanoivat: ”Tukeudu vain minun uskooni.” Mutta hän ajatteli: ”En voi. Et ymmärrä. Sinä et kamppaile näiden asioiden kanssa.” Hän selitti: ”Olin halukas olemaan kohtelias niille, joilla ei ollut epäilyksiä, jos he olisivat kohteliaita minua kohtaan.” Ja monet olivat.

Hän sanoi: ”Vanhempani tunsivat sydämeni ja antoivat minulle tilaa. He päättivät rakastaa minua, kun yritin selvittää asioita itselleni.” Samoin tämän nuoren äidin piispa tapasi hänet usein ja ilmaisi luottavansa häneen.

Seurakunnan jäsenetkään eivät epäroineet osoittaa rakkautta, ja hän tunsu kuuluvansa joukkoon. Hänen seurakuntansa ei ollut paikka, jossa esitetään täydellistä. Se oli paikka, jossa ravittiin.

”Se oli kiinnostavaa”, hän muistelee. ”Tuona aikana tunsin todellista yhteyttä isovanhempiini, jotka olivat kuolleet. He tukivat minua ja kehottivat minua jatkamaan yrittämistä. Tunsin heidän sanovan: ’Keskity siihen, minkä tiedät.’”

Huomattavasta tukijoukostaan huolimatta hänestä tuli vähemmän aktiivinen. Hän sanoi: ”En erkaantunut kirkosta huonon käytöksen, hengellisen välinpitämättömyyden tai sen vuoksi, että kaipaasin tekosyytä olla noudattamatta käskyjä tai etsin helppoa ratkaisua. Minusta tuntui, että tarvitsin vastauksen kysymykseen ’Mitä minä todella uskon?’”

Noihin aikoihin hän luki kirjan, jossa oli kirjoituksia äiti Teresalta. Tällä oli ollut samankaltaisia tuntemuksia. Eräässä vuoden 1953 kirjeessä äiti Teresa kirjoitti: ”Rukoilkaa erityisesti minun puolestani, että en pilaisi Hänen työtään ja että Herramme näyttäytyisi – sillä sisälläni on niin kauhea pimeys aivan kuin kaikki olisi kuollutta. Tällaista on ollut enemmän tai vähemmän siitä lähtien, kun aloitin ’työn’. Pyytäkää Her-raamme antamaan minulle rohkeutta.”

Arkkipiispa Périer vastasi: ”Jumala johdattaa sinua, rakas Äiti. Et ole niin suuressa pimeydessä kuin luulet. Polku, jota seurata, ei ehkä aina ole heti selkeä. Rukoile valoa. Älä tee päätöksiä liian hätäisesti. Kuuntele, mitä muilla on sanottavaa. Pohdi heidän syitään. Löydät aina jotakin avuksesi. – Kun usko,

rukous ja järki johdattavat sinua ja aikeesi on oikea, sinulla on riittävästi.”⁵

Ystävänä ajatteli, että jos äiti Teresa pystyi elämään uskontonsa mukaan ilman kaikkia vastauksia ja ilman selkeyden tunnetta kaikesta, niin ehkäpä hänkin pystyisi. Hän voisi ottaa yhden yksinkertaisen askeleen eteenpäin uskossa – ja sitten toisen. Hän voisi keskittyä niihin totuuksiin, jotka hän uskoi, ja antaa niiden totuuksien täyttää mieltänsä ja sydämensä.

Kokemaansa miettiessään hän sanoi: ”Todistuksestani oli tullut kuin tuhkakasa. Kaikki oli palanut loppuun. Jäljellä oli enää Jeesus Kristus.” Hän jatkoi: ”Mutta Kristus ei jätä sinua, kun sinulla on kysymyksiä. Kun yrittää pitää käskyt, ovi on apposen auki. Rukouksesta ja pyhien kirjoitusten tutkimisesta tuli uskomattoman tärkeää.”

Hänen ensimmäinen askeleensa uskonsa rakentamiseksi uudelleen oli aloittaa evankeliumin perustotuuksista. Hän osti Alkeisyhdistyksen laulukirjan ja alkoi lukea laulujen sanoja. Ne olivat hänelle aarteita. Hän rukoili uskoa nostamaan pois tuntemansa painostavuuden.

Hän oppi, että kun hänen eteensä tuli lausunto, joka sai hänet epäilemään, hän ”voisi pysähtyä, katsoa kokonaiskuvaa ja tehdä evankeliumista henkilökohtaisen”. Hän sanoi: ”Kysyin: ’Onko tämä oikea tie minulle ja perheelleni?’ Joskus kysyin itseltäni: ’Mitä haluan lapsilleni?’ Ymmärsin, että haluan heidän solmivan temppeli-avioliiton. Sillä hetkellä usko palasi sydämeeni.”

Vanhin Jeffrey R. Holland on sanonut: ”Nöyryys, usko ja Pyhän Hengen vaikutus [ovat] aina mukana *jokaisessa* totuudenetsinnässä.”⁶

Vaikka tällä sisarella oli kysymyksiä siitä, kuinka Mormonin kirja sai alkunsa, hän ei voinut kieltää totuuksia,

jotka hän tunsu Mormonin kirjasta. Hän oli keskittynyt tutkimaan Uutta testamenttia ymmärtääkseen paremmin Vapahtajaa. ”Mutta viimein”, hän sanoi, ”huomasin palaavani Mormonin kirjaan, koska rakastin sitä, mitä tunsin lukiessani Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen sovituksistaan.”

Hän sanoi lopuksi: ”Täytyy saada omia hengellisiä kokemuksia tuossa kirjassa olevista totuuksista”, ja hän sai niitä. Hän selitti: ”Luin Moosian kirjaa ja tunsin saavani koko ajan johdatusta: ’Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken – –; uskokaa, että hänellä on kaikki viisautta ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että ihminen ei käsitä kaikkea, minkä Herra voi käsittää.’”

Noihin aikoihin hänet kutsuttiin palvelemaan Alkeisyhdistyksen säestäjänä. ”Se oli turvallista”, hän sanoi. ”Halusin, että lapseni ovat Alkeisyhdistyksessä, ja nyt voisin olla heidän kanssaan. Enkä ollut vielä valmis opettamaan.” Kun hän palveli, hän sai jatkuvasti tuntee lähellään olevien kutsuvan häntä: ”Tule, me haluamme sinut joukkoomme, olitpa missä vaiheessa hyvänsä, ja me kohtaamme siinä. Anna meille, mikä antisi sitten onkin.”

Soittaessaan Alkeisyhdistyksen lauluja hän ajatteli usein itsekseen: ”Tässä on totuuksia, joita rakastan. Voin yhä lausua todistukseni. Sanon vain ne asiat, jotka tiedän ja joihin luotan. Se ei ehkä ole tiedon täydellistä antia, mutta se on minun antini. Se, mihin keskityn, vahvistuu sisälläni. On ihanaa päästä takaisin evankeliumin ytimeen ja tuntee selkeyttä.”

Kun sinä sunnuntaiamuna kuuntelin tämän nuoren sisaren kertovan matkastaan, mieleeni muistui, että meidän kaikkien on rakennettava perustuksemme ”meidän Lunastajamme kalliolle”⁸. Mieleeni muistui myös vanhin Jeffrey R. Hollandin neuvo: ”Pitäkää

lujasti kiinni siitä, mitä te jo tiedätte, ja pysyäkää vahvoina, kunnes saatte lisää tietoa.”⁹

Tämän sisaren oppiaiheen aikana opin ymmärtämään palavammin, että vastauksia vilpittömiin kysymyksiimme löytyy, kun etsimme vakaasti ja kun elämme käskyjen mukaan. Muistin, että uskomme voi ulottua nykyisen järkkemme rajoituksia edemmäs.

Ja voi kuinka haluankaan olla sellaisen kaltainen, jotka olivat tämän nuoren äidin lähellä rakastaen ja tukien häntä. Kuten presidentti Dieter F. Uchtdorf on sanonut: ”Me olemme kaikki vaeltajia, jotka etsivät Jumalan valoa matkatessaan opetuslapseuden polkua. Me emme tuomitse toisia sen mukaan, kuinka paljon valoa heillä kenties on tai ei ole; me ennemminkin vaalimme ja edistämme kaikkea valoa, kunnes se kasvaa kirkkaaksi, loistavaksi ja todeksi.”¹⁰

Kun Alkeisyhdistyksen lapset laulavat laulua ”Lapsen rukous”, he kysyvät: ”Oletko siellä, Isä taivahan? Kuuletko rukoukset joka lapsen?”¹¹

Mekin saatamme miettiä: ”Onko taivaallinen Isä todella siellä?”, ja voimme riemuista – kuten ystäväni – kun vastaukset tulevat hiljaisina, yksinkermaisina vakuutuksina. Todistan, että

nuo yksinkertaiset vakuutukset tulevat silloin kun Hänen tahdostaan tulee meidän tahtomme. Todistan, että totuus on maan päällä tänä aikana ja Hänen evankeliuminsa on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Ilon löytäminen matkasta”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 85.
2. Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkealla mielellä”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 92.
3. ”Tiedän, että Vapahtajani rakastaa minua”, julkaisussa *Vuoden 2015 yhteisten tuokioiden ohjelma: Minä tiedän, että Vapahtajani elää*, 2014, s. 29.
4. Russell M. Nelson, julkaisussa M. Russell Ballard, ”What Came from Kirtland”, Brigham Youngin yliopiston takkavalkeailta, 6. marraskuuta 1994; speeches.byu.edu.
5. Julkaisussa *Mother Teresa: Come Be My Light; The Private Writings of the Saint of Calcutta*, toim. Brian Kolodiejchuk, 2007, s. 149–150.
6. Jeffrey R. Holland, ”Älä pelkää, vaan usko”, ilta vanhin Jeffrey R. Hollandin seurassa, 6. helmikuuta 2015; lds.org/broadcasts.
7. Moosia 4:9.
8. Ks. Hel. 5:12.
9. Jeffrey R. Holland, ”Minä uskon”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 94.
10. Dieter F. Uchtdorf, ”Todistuksen saaminen valosta ja totuudesta”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 22.
11. ”Lapsen rukous”, *Lasten laulukirja*, 2003, s. 6.

Vanhin José A. Teixeira
seitsemänkymmenen koorumista

Etsikää Herraa

Kun syvennämme ymmärrystämme Vapahtajasta, saamme suuremman halun elää iloisina ja varmuuden siitä, että ilo on mahdollista.

Rakkaat veljeni ja sisareni, on suuri ilo seisoa tässä edessänne, kun osallistumme yhdessä tähän yleiskonferenssiin. Se, että olemme monien vuosien varrella saaneet kuunnella yleiskonferensseissa lausuttuja viisauden, neuvon, lohdun ja varoituksen sanoja, on ollut mittaamaton siunaus sisar Teixeiraalle, perheellemme ja minulle.

Tänä erityisenä aikana vuodesta – varsinkin tänä pääsiäissunnuntaina – en voi olla pohtimatta Vapahtajan opetuksen ja Hänen ystävällisen ja rakastavan esimerkkinsä merkitystä elämässäni.

Syvällisempi ymmärrys Jeesuksesta Kristuksesta antaa meille suurempaa toivoa tulevaisuuteen ja puutteistamme huolimatta enemmän luottamusta vanhurskaiden tavoitteidemme saavuttamiseen. Se antaa meille myös suuremman halun palvella lähimmäisiämme.

Herra on sanonut: ”[Etsikää minua] jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”¹ Herran etsiminen ja Hänen läsnäolonsa tunteminen on päivittäinen tavoite ja arvokas pyrkimys.

Veljet ja sisaret, tänä päivänä enemmän kuin koskaan aiemmin meillä on käytettävissämme poikkeuksellisia mahdollisuuksia ja lähteitä syventääksemme ymmärrystämme Jeesuksen Kristuksen opetuksista ja Hänen sovituksistaan. Kun käytämme näitä lähteitä tarkoituksenmukaisesti, ne auttavat meitä elämään antoisaa, ilon täyttämää elämää.

Vapahtaja sanoi vertauksessaan viinipuusta ja sen oksista: ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa, ja samoin ette pysty tekään, elleitte pysy minussa.”²

Mitä paremmin me ymmärrämme Kristuksen ihmeellisen roolin elämässämme, sitä paremmin alamme tiedostaa tarkoituksemme täällä kuolevaisuudessa – kokea iloa. Tämä ilo ei kuitenkaan

estä meitä kokemasta koettelemuksia ja vaikeuksia, joista jotkin ovat niin valtavia ja monimutkaisia, että ne saattavat saada meidät ajattelemaan, ettei onni ole sellaisissa olosuhteissa mahdollista.

Tiedän omasta kokemuksestani, että vanhurskaasta elämästä ja Kristuksessa pysymisestä tuleva ilo voi säilyä kuolevaisuudelle ominaisista koettelemuksista huolimatta. Lopujen lopuksi nämä koettelemukset monesti rikastavat ja jalostavat meitä ja johtavat meidät saamaan syvällisemmän ymmärryksen olemassaolomme tarkoituksesta täällä kuolevaisuudessa ja Jeesuksen Kristuksen sovituksista. Ilon täyteen voi todellakin saavuttaa vain Jeesuksen Kristuksen kautta.³

Hän sanoi: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään.”⁴

Uskon, että kun syvennämme ymmärrystämme Vapahtajasta, me saamme suuremman halun elää iloisina ja varmuuden siitä, että ilo on mahdollista. Tämän seurauksena me pystymme päivittäisessä elämässämme tuntemaan paremmin suurempaa elämänintoa sekä intoa pitää Jumalan käskyt myös haasteellisissa olosuhteissa.

Älkäämme jättäkö huomiseen sitä, minkä voimme tehdä tänään. Meidän on tultava Kristuksen luokse nyt, sillä jos me uskomme Häntä, me ”[teemme] työtä niin kauan kuin sanotaan tänä päivänä”⁵.

Meidän tulisi joka päivä olla usein tekemisissä Kristuksen opetuksen kanssa. Pienet päivittäiset eleet ja teot

1. syventävät ymmärrystämme Herran merkityksestä elämässämme ja
2. auttavat jakamaan tätä ymmärrystä nouseville sukupolville, jotka varmasti tuntevat taivaallisen Isän ja Hänen

Poikansa Jeesuksen Kristuksen rakkauden, kun he näkevät meidän esimerkkimme vilpittömästä evankeliumin mukaisesta elämästä.

Yllä: yleiskonferenssilähetys lennolla. Vasemmalla: National Geographic -lehden vuoden 2014 valokuvauskilpailun voittajakuva esittää naista, joka välittää selvän viestin muille matkustajille metrovaunussa: vaikka hän on paikalla fyysisesti, hän ei varsinaisesti ole läsnä.

Se, mitä valitsemme ja mitä pidämme etusijalla viettäessämme aikaamme verkossa, on ratkaisevan tärkeää. Se voi määrittellä hengellisen edistymisemme ja kypsyytemme evankeliumissa sekä halumme luoda parempaa maailmaa ja elää tuotteliaampaa elämää.

Näistä syistä haluaisin tänään mainita kolme yksinkertaista tapaa, joiden avulla voimme toimia järkevästi verkossa. Nämä tavat saavat aikaan päivittäistä itsetutkistelua, joka on meille tarpeen, jotta pääsisimme lähemmäksi taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen opetuksia.

Tapa numero 1: Etsikää aineistoa kirkon virallisilta verkkosivustoilta

Usein tämän aineiston etsiminen viikolla auttaa meitä olemaan jatkuvasti herkkiä evankeliumin opetuksille ja kannustaa perhettämme ja ystäviämme ajattelemaan ja pohtimaan sitä, mikä on tärkeintä.

Tapa numero 2: Tilatkaa kirkon virallisten sosiaalisten verkostojen aineistoa

Tämä valinta tuo näyttöruudullemme sisältöä, joka syventää Herran ja Hänen opetustensa etsintäänne keskeisellä tavalla sekä vahvistaa haluanne ymmärtää evankeliumia. Vielä tärkeämpää on, että se auttaa teitä muistamaan, mitä Kristus odottaa meiltä jokaiselta.

Aivan kuten ”ei ole hyvää maata ilman hyvää maanviljelijää”⁷, ei

Mitkä sitten ovat nykyaikana niitä yksinkertaisia toimintamalleja, joista tulee balsamia sielullemme vahvistamamme todistustamme Kristuksesta ja Hänen palvelutyöstään?

Ammattivalokuvaajat ja harrastajat yli 150 maasta lähettivät vuonna 2014 *National Geographic* -lehden valokuvauskilpailuun yli 9 200 kuvaa. Voittajakuva esittää naista keskellä matkustajia täynnä olevaa metrovaunua. Hänen matkapuhelimestaan hohtava valo valaisee hänen kasvonsa. Hän välittää muille matkustajille selvän viestin: vaikka hän on paikalla fyysisesti, hän ei varsinaisesti ole läsnä.⁶

Mobiilidata, älypuhelimet ja sosiaaliset verkostot ovat merkittävästi muuttaneet sitä tapaa, jolla me olemme maailmassa ja yhteydessä toisiimme.

Tänä digitaalisena aikakautena voimme nopeasti siirtyä paikkoihin ja toimintoihin, jotka voivat joutuin viedä meidät pois siitä, mikä on välttämätöntä kestävän ilon täyttämälle elämälle.

Tämä internetiin kytketty elämä voi hallitsemattomana antaa etusijan kanssakäymiselle ihmisten kanssa, joita emme tunne tai emme ole koskaan tavanneet, niiden ihmisten sijaan, joiden keskuudessa elämme – oman perheemme!

Toisaalta me kaikki tiedämme, että meitä on siunattu erinomaisella verkossa olevalla aineistolla, mukaan lukien kirkon luoma aineisto kuten pyhien kirjoitusten ja yleiskonferenssien teksti- ja äänitallenteet, Jeesuksen Kristuksen elämästä ja opetuksista tehdyt videot, sovellukset sukututkimuksemme tallentamiseen ja mahdollisuudet kuunnella innoittavaa musiikkia.

myöskään ole hyvää verkkosatoa, ellemmme me alusta lähtien aseta tärkeysjärjestykseen sitä, mikä on sormiemme ja mieleemme ulottuvilla.

Tapa numero 3: Varatkaa aikaa, jolloin laittatte mobiililaitteenne syrjään

On virkistävää laittaa mobiililaitteemme syrjään hetkeksi ja sen sijaan käännellä pyhien kirjoitusten sivuja tai viettää aikaa perheen ja ystävien kanssa keskustellen. Kokekaa erityisesti Herran päivänä sitä rauhaa, joka tulee, kun osallistutte sakramenttikokoukseen ilman että teidän täytyy jatkuvasti seurata, oletteko saaneet uuden viestin tai postauksen.

Tapa laittaa mobiililaitteenne syrjään joksikin aikaa rikastuttaa ja avartaa käsitystänne elämästä, sillä elämä ei rajoitu kymmensenttiseen ruutuun.

Herra Jeesus Kristus on sanonut: ”Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin olen minä rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessaani.”⁸ Jumala haluaa, että me voisimme iloita ja tuntea Hänen rakkautensa. Kristuksen ansiosta sellainen ilo on mahdollista meille jokaiselle. Meillä on keinot tuntea Hänet paremmin ja elää Hänen evankeliuminsa mukaan.

Minä todistan ilosta, jota saamme, kun noudatamme käskyjä, sekä rauhasta ja turvasta, jota tunnemme, kun pysymme taivaallisen Isän ja Hänen Poikansa, meidän Vapahtajamme, rakkaudessa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 6:36.
2. Joh. 15:4.
3. Ks. Joh. 15:11.
4. Joh. 15:5.
5. OL 64:25.
6. Ks. ”Photo Contest 2014”, *National Geographic*, photography.nationalgeographic.com/photography/photo-contest/2014/.
7. Kirjoittaja tuntematon.
8. Joh. 15:9.

Piispa Gérald J. Caussé

ensimmäinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Onko se teistä yhä ihmeellinen?

Evankeliumin ihmeiden hämmästeleminen on merkki uskosta. Silloin huomaamme Herran käden vaikutuksen elämässämme ja kaikessa ympärillämme.

Vaimollani ja minulla oli suuri ilo kasvattaa viisi lastamme lähellä suurenmoista Pariisin kaupunkia.

Noiden vuosien aikana halusimme tarjota heille runsaasti tilaisuuksia löytää tämän maailman ihmeellisyyksiä. Joka kesä perheemme teki pitkiä matkoja tutustuaksemme Euroopan merkittävimpiin muistomerkkeihin, historiallisiin paikkoihin ja luonnonihmeisiin. Vietettyämme viimein 22 vuotta Pariisiin

alueella valmistauduimme muuttamaan. Muistan yhä päivän, jolloin lapsemme tulivat luokseni ja sanoivat: ”Isä, tämä on kerrassaan häpeällistä! Olemme eläneet täällä koko elämämme emmekä ole koskaan olleet Eiffel-tornissa!”

Tässä maailmassa on todella paljon ihmetystä herättäviä asioita. Joskus kun ne ovat jatkuvasti silmiemme edessä, me pidämme niitä kuitenkin itsestään selvinä. Me katsomme, mutta emme

todella näe. Me kuulemme, mutta emme todella kuuntele.

Maanpäällisen palvelutyönsä aikana Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

”Autuaat ne silmät, jotka näkevät sen, mitä te näette!

Minä sanon teille: monet profeetat ja kuninkaat ovat halunneet nähdä sen, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.”¹

Olen usein miettinyt, millaista olisi ollut elää Vapahtajamme aikaan. Osaatteko kuvitella istuvananne Hänen jalkojensa juuressa? Tuntevanne Hänen syleiylensä? Näkevänne, kun Hän palveli muita? Ja kuitenkin todella monet, jotka tapasivat Hänet, eivät ymmärtäneet – eivät ”näehneet” – että heidän keskuudessaan eli itse Jumalan Poika.

Meilläkin on etuoikeus elää poikkeuksellisena ajankohtana. Entisaikojen profeetat näkivät palautuksen työn ihmeellisenä tekona, niin, ihmeellisenä tekona ja ihmeenä². Millään aiemmalla taloudenhoitokaudella ei ole kutsuttu niin monia lähetyssaarnaajia, avattu evankeliumin sanomalle niin monia kansakuntia ja rakennettu ympäri maailman niin monia temppeleitä.

Meille myöhempien aikojen pyhille tapahtuu ihmeitä myös omassa elämässämme. Niihin kuuluvat oma henkilökohtainen kääntymyksemme, rukouksiimme saamamme vastaukset ja ne lempeät siunaukset, joita Jumala vuodattaa meille päivittäin.

Evankeliumin ihmeiden hämmästelminen on merkki uskosta. Silloin huomaamme Herran käden vaikutuksen elämässämme ja kaikessa ympärillemme. Hämmästelymme tuottaa myös hengellistä voimaa. Se antaa meille tarmoa pysyä ankkuroituneina uskoomme ja osallistua pelastuksen työhön.

Mutta olkaamme varuillamme. Kykymme hämmästellä on hauras.

Pitkän ajan kuluessa sellaiset asiat kuin käskyjen pitäminen satunnaisesti, välinpitämättömyys tai jopa uupumus voivat asettua meihin ja viedä meiltä herkkyyden kokea edes evankeliumin merkittävimpiä merkkejä ja ihmeitä.

Mormonin kirjassa kuvataan ajanjaksoa, hyvin samankaltaista kuin meidän, joka edelsi Messiaan tuloa Amerikan mantereelle. Äkkiä taivaalle ilmaantuivat merkit Hänen syntymästään. Ihmiset olivat niin ällikällä lyötyjä, että he nöyrytyivät, ja lähes kaikki kokivat kääntymyksen. Mutta vain vaivaiset neljä vuotta myöhemmin ”ihmiset alkoivat unohtaa ne merkit ja ihmeet, joista he olivat kuulleet, ja alkoivat olla yhä vähemmän hämmästyneitä jostakin taivaan merkistä tai ihmeestä, niin että he – – lakkasivat uskomasta kaikkeen siihen, mitä olivat nähneet ja kuulleet”³.

Veljeni ja sisareni, onko evankeliumi yhä teistä ihmeellinen? Voitteko yhä nähdä, kuulla, tuntea ja hämmästellä? Vai ovatko hengelliset aistinne lepotilassa? Olipa henkilökohtainen tilanteenne millainen tahansa, kehotan teitä tekemään kolme asiaa.

Ensiksi, älkää koskaan väsykö löytämään evankeliumin totuuksia tai

löytämään niitä uudelleen. Kirjailija Marcel Proust on sanonut: ”Todellinen löytöretki ei ole sitä, että etsii uusia maisemia vaan että etsii uusin silmin.”⁴ Muistatko ensimmäisen kerran, kun luitte jonkin pyhien kirjoitusten jakeen ja teistä tuntui aivan kuin Herra puhuisi teille henkilökohtaisesti? Voitteko muistaa ensimmäisen kerran, kun tunsitte Pyhän Hengen suloisen vaikutuksen tulevan yllenne, kenties ennen kuin edes tajusitte, että se oli Pyhä Henki? Eivätkö ne olleet pyhiä, erityisiä hetkiä?

Meillä tulee olla joka päivä hengellisen tiedon saamisen nälkä ja jano. Tämä henkilökohtainen toimintatapa pohjautuu tutkimiseen, mietiskelyyn ja rukoukseen. Meillä saattaa olla joskus houkutus ajatella: ”Minun ei tarvitse tutkia pyhiä kirjoituksia tänään, sillä olen lukenut ne kaikki aiemmin” tai ”Minun ei tarvitse mennä tänään kirkkoon, koska siellä ei ole mitään uutta”.

Mutta evankeliumi on tiedon lähde, joka ei koskaan ehdy. Jokaisena sunnuntaina, jokaisessa kokouksessa ja jokaisessa pyhien kirjoitusten jakeessa on aina jotakin uutta, minkä voi oppia ja tuntea. Uskossa me pidämme kiinni

lupauksesta, että jos me etsimme, niin me löydämme⁵.

Toiseksi, ankkuroikaa uskonne evankeliumin selkeisiin ja yksinkertaisiin totuuksiin. Hämmästyksemme pitäisi olla juurtuneena uskomme keskeisiin periaatteisiin, liittojemme ja toimitustemme puhtauteen sekä hartaudenharjoituksemme yksinkertaisimpiin tekoihin.

Eräs sisarlähetysaarnaaja kertoi kolmesta miehestä, jotka hän tapasi piirikonferenssissa Afrikassa. Miehet olivat kotoisin eristyksissä olevasta kylästä kaukaa takametsistä, missä ei ollut vielä kirkon seurakuntia mutta missä oli 15 uskollista jäsentä ja melkein 20 tutkijaa. Yli kahden viikon ajan nämä miehet olivat kulkeneet jalan matkaten noin 480 kilometriä poluilla, jotka olivat sadekauden jälkeen kuraisia, voidakseen osallistua tuohon konferenssiin ja tuoda mukanaan kymmenykset ryhmänsä jäseniltä. He suunnittelivat jäävänsä kokonaiseksi viikoksi, jotta he voisivat nauttia etuoikeudesta saada sakramentti seuraavana sunnuntaina, ja sitten he toivoivat voivansa lähteä paluumatkalle kantaen päänsä päällä laatikoita, jotka olivat täynnä Mormonin kirjoja annettaviksi kylän asukkaille.

Lähetysaarnaajasisar todisti, kuinka häntä koskettivat se ihmetyksen tunne,

jota nämä veljet osoittivat, ja heidän kokosydämiset uhrauksensa, jotta he saisivat jotakin sellaista, mikä hänelle oli aina ollut helposti saatavilla.

Hän mietti: ”Jos minä nousisin jonakin sunnuntaiamuna Arizonassa ja huomaisin, ettei autoni lähde käyntiin, kävelisinkö minä kirkkoon, joka on vain muutaman korttelin päässä kotoani? Vai jäisinkö vain kotiin, koska kirkko olisi liian kaukana tai koska ulkona sataa?”⁶ Nämä ovat hyviä kysymyksiä meille kaikille pohdittavaksi.

Lopuksi kehotan teitä tavoittelemaan ja pitämään arvossa Pyhän Hengen kumppanuutta. Useimmat evankeliumin ihmeet eivät ole havaittavissa luonnollisilla aisteillamme. Ne ovat niitä asioita, joita ”silmiä ei ole nähnyt eikä korva kuullut [ja jotka] Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat”⁷.

Kun meillä on Henki kanssamme, hengelliset aistimme terävöityvät ja muistimme herää, niin ettemme voi unohtaa näkemiämme ihmeitä ja merkkejä. Tämä saattaa olla synnä siihen, että tietäessään Jeesuksen pian jättävän heidät Hänen nefiläiset opetuslapsensa rukoilivat palavasti ”sitä, mitä he eniten halusivat; ja he halusivat, että Pyhä Henki annettaisiin heille”⁸.

Vaikka he olivat nähneet Vapahtajan omin silmin ja olivat koskettaneet

Hänen haavojaan omin käsin, he tiesivät, että heidän todistuksensa saattaisi heiketä, ellei Jumalan Hengen voima uudistaisi sitä jatkuvasti. Veljeni ja sisareni, älkää koskaan tehkö mitään, mikä voisi saada teidät menettämään tämän kallisarvoisen ja ihmeellisen lahjan – Pyhän Hengen kumppanuuden. Tavoitelkaa sitä rukoilemalla palavasti ja elämällä vanhurskaasti.

Todistan, että työ, jossa olemme mukana, on ”ihmeellinen teko ja ihme”. Kun seuraamme Jeesusta Kristusta, Jumala antaa meille todisteita tunnus-teoin ja ihmein ja monin voimallisin teoin ja Pyhän Hengen lahjoin tahtonsa mukaan⁹. Tänä erityisenä päivänä lausun todistukseni siitä, että evankeliumin ihmeet ja ihmeteot ovat ankkuroituneet suurimpaan kaikista Jumalan lahjoista – Vapahtajan sovitukseseen. Se on täydellinen rakkauden lahja, jonka Isä ja Poika, yhtä tarkoituksessa, ovat tarjonneet meille jokaiselle. Teidän kanssanne minä hämmästelen sitä rakkautta, jota Jeesus minulle tarjoaa. Se on minusta ihmeellistä, ihmeellistä!¹⁰

Rukoukseni on, että meillä olisi aina silmät, jotka näkevät, korvat, jotka kuulevat, ja sydän, joka ymmärtää tämän ihmeellisen evankeliumin ihmeitä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 10:23–24.
2. Nefi 27:26.
3. Nefi 2:1.
4. ”Marcel Proust”, *Guardian*, 22. heinäkuuta 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Ks. Matt. 7:7.
6. Mukailtu Lorraine Bird Jamesonin artikkelista ”The Giants of Kinkondja”, joka on Afrikan kaakkoisen vyöhykkeen verkkosivustolla, 2009, web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1. Kor. 2:9.
8. 3. Nefi 19:9.
9. Ks. Hepr. 2:4.
10. Ks. ”I Stand All Amazed”, *Hymns*, nro 193.

Vanhin Brent H. Nielson
seitsemänkymmenen koorumista

Tuhlaajapoikaa odottamassa

Rukoilen, että te ja minä saisimme ilmoitusta siitä, kuinka parhaiten lähestyä elämässämme niitä, jotka ovat eksyksissä.

Maanpäällisen palvelutyönsä ajan Vapahtaja Jeesus Kristus antoi esimerkkejä parantavasta ja lunastavasta voimastaan. Eräässä tilanteessa, josta kerrotaan Uudessa testamentissa Luukkaan evankeliumin luvussa 15, Häntä itse asiassa arvosteltiin siitä, että Hän söi ja vietti aikaa syntisten kanssa (ks. Luuk. 15:2). Vapahtaja käytti tätä arvostelua tilaisuutena opettaa meille kaikille, kuinka tulee suhtautua niihin, jotka ovat eksyneet.

Hän vastasi arvostelijoilleen esittämällä heille kaksi tärkeää esimerkkiä:

”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, lähtee sen kadonneen perään ja etsii, kunnes löytää sen” (Luuk. 15:4).

”Jos naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa niistä yhden, niin totta kai hän sytyttää lampun, lakaisee huoneen ja etsii tarkoin, kunnes löytää sen” (Luuk. 15:8).

Sitten Vapahtaja opettaa vertauksen tuhlaajapojasta. Tässä vertauksessa ei ole kyse sadasta lampaasta tai kymmenestä hopearahasta vaan yhdestä kallisarvoisesta pojasta, joka on eksyksissä.

Mitä Vapahtaja opettaa tällä vertauksella meille siitä, kuinka toimia, kun perheenjäsen joutuu eksyksiin?

Tuhlaajapoika ilmoittaa isälleen, että hän haluaa perintönsä heti. Hän haluaa jättää kotinsa ja perheensä turvan ja tavoitella maailmallisia asioita (ks. Luuk. 15:12–13). Huomaattehan, että Vapahtajan vertauksessa isän suhtautumistapa on rakastava, kun hän antaa pojalle tämän perinnön. Isä on epäilemättä tehnyt kaiken voitavansa saadakseen poikansa jäämään. Kun aikuinen

poika kuitenkin tekee valintansa, viisas isä päästää hänet lähtemään. Sitten isä osoittaa vilpitöntä rakkautta, ja hän huolehtii ja hän odottaa (ks. Luuk. 15:20).

Omassa perheessämme on ollut samankaltainen kokemus. Kahta uskollista veljeäni, suurenmoista siskoani ja minua kasvattivat esimerkilliset vanhemmat. Meille opetettiin kodissamme evankeliumia, me vartuimme onnistuneesti aikuisiksi, ja meidät kaikki neljä sinetöitiin puolisoihimme temppelissä. Vuonna 1994 sisaremme Susan kuitenkin pettyi kirkkoon ja joihinkin sen opetuksiin. Hänet saivat eksymään ne, jotka pilkkasivat ja arvostelivat kirkon alkuaikojen johtajia. Hän antoi uskonsa eläviin profeettoihin ja apostoleihin heikettä. Aikaa myöten hänen epäilynsä valtasivat hänen uskonsa ja hän päätti jättää kirkon. Susan on antanut minulle luvan kertoa tarinansa siinä toivossa, että se saattaisi auttaa muita.

Veljeni ja minä ja leskiäitimme olimme musertuneita. Emme osanneet kuvitellakaan, mikä kumma oli voinut saada hänet hylkäämään uskonsa. Sisareni valinnat tuntuivat murtavan äitimme sydämen.

Veljeni ja minä olimme palvelleet piispoina ja kooruminjohtajina, ja olimme kokeneet menestyksen iloa seurakunnan ja koorumin jäsenten kanssa jättäessämme ne yhdeksänkymmentäyhdeksän ja lähtiessämme pelastamaan sitä yhtä. Mutta sisaremmen tapauksessa sinnikkäät yrityksemme pelastaa hänet ja kutsua hänet takaisin työnsivät häntä vain yhä kauemmas.

Kun pyysimme taivaallista johdatusta siihen, kuinka voisimme oikealla tavalla suhtautua häneen, kävi ilmeiseksi, että meidän oli noudatettava tuhlaaja-poikavertauksen isän esimerkkiä. Susan oli tehnyt valintansa, ja meidän oli kuvaannollisesti annettava hänen mennä – mutta ei ilman että hän tiesi ja tunsu meidän vilpittömän rakkautemme häntä kohtaan. Ja niin me uudenlaista rakkautta ja ystävällisyyttä tuntien huolehdimme ja me odotimme.

Äitini ei koskaan lakannut rakastamasta Susania ja välittämästä hänestä. Joka kerta kun äiti kävi temppelissä, hän lisäsi Susanin nimen rukousluetteloon eikä koskaan menettänyt toivoaan. Isoveljeni ja hänen vaimonsa, jotka asuivat lähimpänä Susania Kaliforniassa, kutsuivat hänet kaikkiin perheen tapahtumiin. Joka vuosi Susanin syntymäpäivänä he valmistivat kotonaan päivällisen. He huolehtivat siitä, että olivat aina yhteydessä häneen ja että hän tiesi heidän rakastavan häntä aidosti.

Pikkuveljeni ja hänen vaimonsa pitivät yhteyttä Susanin lapsiin Utahissa ja välittivät heistä ja rakastivat heitä. He huolehtivat siitä, että Susanin lapset kutsuttiin aina perheen tapaamisiin, ja kun Susanin tyttärentyttären oli aika mennä kasteelle, veljeni oli paikalla kastamassa

hänet. Susanilla oli myös rakastavat kotiopettajat ja kotikäyntiopettajat, jotka eivät koskaan luovuttaneet.

Kun lapsemme lähtivät lähetystyöhön ja menivät naimisiin, Susan kutsuttiin osallistumaan näihin perhejuhliin. Yritimme uutterasti järjestää perhetapahtumia, jotta Susan ja hänen lapsensa voisivat olla kanssamme ja jotta he tietäisivät, että me rakastimme heitä ja että he olivat osa perhettämme. Kun Susan suoritti jatkotutkinnon eräässä yliopistossa Kaliforniassa, me olimme kaikki paikalla ja osallistuimme hänen valmistujaisiin. Vaikka me emme voineetkaan hyväksyä kaikkia hänen valintojaan, me voimme todellakin hyväksyä hänet. Me rakastimme, me huolehdimme ja me odotimme.

Vuonna 2006, kun oli kulunut 12 vuotta siitä, kun Susan jätti kirkon, tyttäremme Katy muutti aviomiehensä kanssa Kaliforniaan, jotta hänen miehensä voisi opiskella siellä

oikeustiedettä. He olivat samassa kaupungissa kuin Susan. Tämä nuoripari turvautui Susan-tätiinsä pyytäen apua ja tukea, ja he rakastivat häntä. Susan auttoi kaksivuotiaan tyttärentyttäreemme Lucyn hoidossa, ja Susan huomasi auttavansa Lucya tämän iltarukouksissa. Katy soitti minulle yhtenä päivänä ja kysyi, uskoinko Susanin tulevan joskus takaisin kirkkoon. Vakuutin hänelle, että minusta tuntui, että hän tulisi ja että meidän piti olla edelleen kärsivällisiä. Kului jälleen kolme vuotta, ja yhä rakastaen me huolehdimme ja me odotimme.

Tänä viikonloppuna tulee kuusi vuotta siitä, kun vaimoni Marcia ja minä istuimme tämän konferenssi-keskuksen eturivillä. Sinä päivänä minut hyväksyttiin uudeksi johtavaksi auktoriteetiksi. Marcia, jolla on aina läheinen suhde Henkeen, oli kirjoittanut minulle viestin, jossa sanottiin: ”Minä luulen, että Susanin on aika tulla takaisin.” Tyttäremme Katy ehdotti, että menisin soittamaan Susanille ja pyytäisin häntä katsomaan sinä päivänä yleiskonferenssia.

Näiden kahden suurenmoisen naisen kehotuksesta minä menin aulaan ja soitin siskolleni. Jätin viestin hänen vastaajaansa ja pyysin vain häntä katsomaan yleiskonferenssin tuota kokousta. Hän sai viestini. Iloksemme hän tunsu innoitusta seurata kaikki konferenss kokoukset. Hän kuuli profeettoja ja apostoleja, joita hän oli rakastanut aiempina vuosina. Hän löysi uusia nimiä, joista hän ei ollut kuullut aiemmin, kuten presidentti Uchtdorf ja vanhimmat Bednar, Cook, Christofferson ja Andersen. Tämän ja muiden ainutkertaisten taivaallisten kokemusten aikana siskoni – tuhlaajapojan tavoin – meni itseensä (ks. Luuk. 15:17). Profeettojen ja apostolien sanat ja perheen rakkaus saivat hänet kääntymään ja aloittamaan matkan takaisin kotiin. Viidentoista vuoden jälkeen äitimme tytär ja meidän siskomme, joka oli eksyksissä, oli löydetty. Meidän ei tarvinnut enää huolehtia ja odottaa.

Susan kuvaa tätä kokemusta aivan kuten Lehi kuvasi sitä Mormonin kirjassa. Hän oli irrottanut otteensa rautakaiteesta ja huomannut olevansa pimeyden sumussa (ks. 1. Nefi 8:23). Hän sanoo, ettei hän tiennyt olevansa eksyksissä, ennen kuin Kristuksen valo herätti uudelleen hänen uskonsa ja toi kirkkaasti ja selkeänä esiin jyrkän vastakohtan sen välillä, mitä hän koki maailmassa ja mitä Herra ja hänen perheensä tarjosivat.

Kuluneiden kuuden vuoden aikana on tapahtunut ihme. Susan on saanut uudelleen todistuksen Mormonin kirjasta. Hän on saanut temppelisuosituksen. Hän on palvellut temppelissä toimitustyöntekijänä, ja nykyisin hän opettaa seurakunnassaan Evankeliumin oppi -luokkaa. Taivaan ikkunat ovat avautuneet hänen lapsilleen ja lastenlapsilleen, ja vaikka vaikeita seurauksiakin on ollut, tuntuu siltä kuin hän ei olisi koskaan jättänyt kirkkoa.

Joillakuilla teistä, kuten Nielsonin perheellä, on perheenjäseniä, jotka ovat tilapäisesti eksyneet. Vapahtajan käsky kaikille, joilla on sata lammasta, on jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän ja lähteä pelastamaan sitä yhtä. Hänen käskynsä niille, joilla on kymmenen hopeakolikkoa ja jotka kadottavat yhden, on etsiä, kunnes se löytyy. Kun tuo eksyksissä oleva on poikanne tai tyttärenne, veljenne tai siskonne, ja hän on päättänyt lähteä, me opimme omassa perheessämme, että tehtyämme kaiken voitavamme me rakastamme tuota ihmistä koko sydämestämme ja sitten me huolehdimme, me rukoulemme ja me odotamme, kunnes Herra ojentaa auttavan kätensä.

Ehkäpä tärkein asia, minkä Herra opetti minulle tässä tapahtumasarjassa, tapahtui tutkiessamme yhdessä perheenä pyhiä kirjoituksia, kun sisareni oli jättänyt kirkon. Poikamme David oli lukuvuorossa, kun tutkimme yhdessä Luukkaan evankeliumin lukua 15. Kun hän luki vertauksen tuhlaajapojasta, kuulin sen sinä päivänä eri tavoin kuin olin kuullut koskaan aiemmin. Jostakin syystä olin aina samastunut siihen poikaan, joka pysyi kotona. Kun David sinä aamuna luki, tajusin, että joissakin suhteissa *minä* olin se tuhlaajapoika. Me kaikki olemme vailla Jumalan

kirkkautta (ks. Room. 3:23). Me kaikki tarvitsemme Vapahtajan sovituksen parantavaa voimaa. Me kaikki olemme eksyksissä ja meidät pitää löytää. Tuo sinä päivänä saamani ilmoitus auttoi minua ymmärtämään, että sekä siskoni että minä tarvitsimme molemmat Vapahtajan rakkautta ja Hänen sovittaan. Susan ja minä olimme itse asiassa samalla polulla takaisin kotiin.

Vapahtajan sanat tässä vertauksessa, kun Hän kuvailee, kuinka isä tervehtii tuhlaajapoikaansa, ovat voimalliset, ja uskon, että ne voivat olla kuvaus siitä, mitä teidän ja minun ja Isän välillä tapahtuu, kun palaamme taivaalliseen kotiiimme. Ne kertovat meille isästä, joka rakastaa, odottaa ja huolehtii. Nämä ovat Vapahtajan sanat: ”Kun poika vielä oli kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.” (Luuk. 15:20.)

Rukoilen, että te ja minä saisimme ilmoitusta siitä, kuinka parhaiten lähestyä elämässämme niitä, jotka ovat eksyksissä, ja että meillä tarpeen tullen olisi taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsivällisyyttä ja rakkautta, kun me rakastamme, huolehdimme ja odotamme tuhlaajapoikaa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Siin yhtyy totuus, rakkaus

Jeesus Kristus kärsi, kuoli ja nousi kuolleista, jotta Hän voisi nostaa meidät iankaikkiseen elämään.

Ilman turvaköysiä, valjaita tai minkäänlaisia kiipeilyvarusteita kaksi veljestä – Jimmy, 14, ja John, 19, (vaikka nämä eivät olekaan heidän oikeat nimensä) – yrittivät kiivetä ylös jyrkkää kanjonin seinämää Snow Canyon State Parkissa Etelä-Utahissa, omalla kotiseudullani. Rankan nousun loppumetreillä he huomasiivat, että ulkoneva kallionkieleke esti heidän pääsynsä aivan huipulle asti. He eivät päässeet sen yli, eivätkä he enää voineet perääntyäkään. He olivat jääneet loukkuun. John onnistui vaivoin saamaan tarpeeksi tukevan jalansijan, jotta pystyi työntämään nuoremman veljensä turvaan kielekkeen päälle. Hän ei kuitenkaan mitenkään saanut nostettua itseään ylös. Mitä enemmän hän yritti löytää sormilleen tai jaloilleen paikkaa, josta ponnistaa ylös, sitä enemmän hänen lihaksensa alkoivat kouristella. Hän oli joutumassa paniikkiin ja alkoi pelätä henkensä puolesta.

John ei pystyisi kestäämään paljon pidempään, joten hän päätti, että hänen ainut mahdollisuutensa oli hypätä suoraan ylöspäin ja yrittää saada ote yläpuolella olevasta kielekkeestä. Jos se onnistuisi, hän saattaisi melkoisilla

käsivoimillaan kiskoa itsensä turvaan.

Hän kertoo omin sanoin:

”Ennen kuin hyppäsin, käskin Jimmyä etsimään tarpeeksi vahvan puunoksan, jonka ojentaisi minulle, vaikka tiesinkin, ettei sillä kallioisella

huipulla ollut mitään sen kaltaistakaan. Se oli vain epätoivoinen hämäys. Jos hyppyni epäonnistuisi, olisin ainakin varmistanut, ettei pikkuveljeni joutuisi näkemään minun putoavan kohti kuolemaa.

Annoin hänelle tarpeeksi aikaa päästä kauemmaksi ja lausuin viimeisen rukoukseni – halusin perheeni tietävän, että rakastan heitä, ja Jimmyn pääsevän itsekseen kotiin turvallisesti – ja sitten hyppäsin. Ponnistuksessani oli niin paljon adrenaliinia, että hypätesäni käsivarteni ulottuivat kielekkeen yli melkein kyynärpäihini asti. Mutta kun läjäytin käteni kielekkeen pintaan, tunsin vain sileän kiven päällä olevaa irtohiekkää. Muistan vieläkin, miltä hiekka tuntui, kun roikuin siinä ilman mitään, mistä pitää kiinni – ei reunaa, ei kohoumaa, ei mitään, mihin olisin voinut tarttua tai mistä olisin saanut otteen. Tunsin sormieni liukuvan

hitaasti hiekkaisella pinnalla. Tiesin elämäni päättyvän.

Mutta sitten yhtäkkiä, kuin salama kirkkaalta taivaalta, kaksi kättä ilmestyi jostakin kallionkielekkeen yläpuolelta ja tarttui ranteisiini sellaisella voimalla ja lujuudella, jota niin pienistä käsistä ei uskoisi löytyvänkään. Uskollinen pikkueljäni ei ollutkaan lähtenyt etsimään kuvitteellista puunoksa. Hän oli arvannut tarkalleen, mitä aioin tehdä, eikä ollut liikahtanutkaan paikoiltaan. Hän oli yksinkertaisesti odottanut – hiljaa, miltei hengittämättä – tietäen tarkkaan, että olisin tarpeeksi hölmö yrittääkseni sellaista hyppyä. Kun hypäsin, hän tarttui minuun, piti minusta kiinni eikä antanut minut pudota. Nuo vahvat veljelliset käsivarret pelastivat henkeni sinä päivänä, jolloin roikuin avuttomana pudotuksen yllä, joka olisi merkinnyt varmaa kuolemaa.”¹

Rakkaat veljeni ja sisareni, tänään on pääsiäissunnuntai. Vaikka meidän tulisi muistaa *aina* (kuten viikoittaisissa sakramenttiroukoursissamme lupaamme), niin tämä on kuitenkin pyhän päivä vuodesta muistaa erityisellä tavalla niitä veljellisiä käsiä ja lujia käsi-varsia, jotka ovat ojentuneet kuoleman syövereihin pelastamaan meidät, kun putoamme ja lankeamme, pelastamaan meidät murheistamme ja synneistämme. Tämän Johnin ja Jimmyn perheen kertoman tapauksen innoittamana ilmaisen kiitollisuuteni Herran Jeesuksen Kristuksen sovitukselta ja ylösnousemuksesta ja kiitän niistä tapahtumista Jumalan laatimassa jumalallisessa suunnitelmassa, jotka ovat antaneet aiheen ja merkityksen sanoille ”Oi Jeesuksen laupeus, mi [meitä] varjoaa”².

Kasvavassa määrin maallisessa yhteiskunnassamme on yhtä epätavallista kuin epämuodikastakin puhua Aadamista ja Eevasta tai Eedenin puutarhasta tai heidän ”onnekkaasta

lankeamisestaan” kuolevaisuuteen. Joka tapauksessa yksinkertainen totuus on, että me *emme voi* täysin ymmärtää Kristuksen sovitukselta ja ylösnousemuksesta *emmekä voi* tarpeeksi arvostaa Hänen syntymänsä tai Hänen kuolemansa ainutlaatuisuutta tarkoittavasta – toisin sanoen joulua *tai* pääsiäistä ei voi täysin viettää – ilman ymmärrystä siitä, että Aadam ja Eeva ovat todella olleet olemassa ja että he lankeivat todellisessa Eedenin puutarhassa ja saivat osakseen kaikki lankeemuksen mukanaan tuomat seuraukset.

En tiedä yksityiskohtia sitä edeltäneistä tapahtumista tällä planeetalla, mutta tiedän, että nämä kaksi luotiin Jumalan käsien alaisuudessa, että he asuivat jonkin aikaa keskenään paratiisillisessä ympäristössä, jossa ei ollut ihmisen kokemaa kuolemaa eikä tulevaa perhettä. Tiedän myös, että valinnoillaan he rikkoivat Jumalan käskyä, mikä johti siihen, että heidän täytyi lähteä puutarhaympäristöstä, mutta se myös antoi heille mahdollisuuden saada lapsia ennen kuin heillä olisi edessään fyysinen kuolema.³ Heidän rikkomuksellaan oli myös hengellisiä seurauksia, jotka lisäsivät heidän olosuhteidensa murheita ja monimutkaisuuksia, kun heidät erotettiin Jumalan edestä ikuisesti. Koska me sitten synnyimme tähän langenneeseen maailmaan ja koska mekin rikkoisimme Jumalan lakeja, meillekin määrättiin

samat rangaistukset, jotka Aadam ja Eeva saivat.

Mikä ahdinko! Koko ihmiskunta vapaassa pudotuksessa – jokainen mies, nainen ja lapsi fyysisesti putoamassa kohti pysyvää kuolemaa, hengellisesti syöksymässä kohti iankaikkista piinaa. Sekö olisi elämän tarkoitus? Sekö olisi ihmisenä olon loppunäytös? Olemmeko me kaikki vain roikkumassa kylmän kanjonin seinämällä jossakin välinpitämättömässä maailmankaikkeudessa, jokainen meistä etsimässä jalansijaa, jokainen meistä yrittämässä löytää jotakin, mihin tarttua – tuntien vain hiekan liukuvan sormiemme alla, eikä olisi mitään, mikä pelastaisi meidät, ei mitään, mistä pitäisimme kiinni, saati mitään pitelemässä meistä kiinni? Onko meidän ainoa tarkoituksemme elämässä vain olemassaolon harjoitus – että yksinkertaisesti hyppäisimme niin korkealle kuin pystymme, sinnittelisimme meille määrätty seitsemisenkymmentä vuotta ja sen jälkeen otteemme irtoaisi ja putoaisimme ja jatkaisimme putoamista ikuisesti?

Vastaus noihin kysymyksiin on yksiselitteisesti ja iankaikkisesti ei! Todistan muinaisten ja meidän aikamme profeettojen tavoin, että ”kaikki on tapahtunut hänen viisautensa mukaan, joka tietää kaiken”⁴. Niinpä siitä hetkestä alkaen, jolloin nuo ensimmäiset vanhemmat astuivat ulos Eedenin puutarhasta, Jumala ja meidän kaikkien

Isä, joka oli ennakoinut Aadamin ja Eevan valinnan, lähetti taivaan enkelit julistamaan heille – ja aikojen saatossa meille – että koko tämä tapahtuma oli suunniteltu meidän iankaikkiseksi onneksemme. Se oli osa Hänen jumalallista suunnitelmaansa, joka tarjosi Vapahtajan, itse Jumalan Pojan – toisen ”Aadamin”, kuten apostoli Paavali Häntä kutsuisi⁵ – joka tulisi ajan keskipäivänä sovittamaan ensimmäisen Aadamin rikkomuksen. Tuo sovitus saavuttaisi täydellisen voiton fyysisestä kuolemasta ja takaisi ehdottoman ylösnousemuksen jokaiselle ihmiselle, joka on syntynyt tai tulisi koskaan syntymään tähän maailmaan. Armeliaasti se tarjoaisi myös anteeksiannon henkilökohtaisista synneistä kaikille Adamista maailman loppuun asti, ehtonaan parannus ja kuuliaisuus jumalallisille käskyille.

Yhtenä Hänen asetetuista todistajistaan julistan tänä pääsiäisaamuna, että Jeesus Nasaretilainen oli ja on tuo maailman Vapahtaja, ”viimeinen Aadam”⁶, uskomme perustaja ja täydelliseksi tekijä, iankaikkisen elämän Alfa ja Oomega. Paavali julisti: ”Sillä niin kuin kaikki ihmiset Adamista osallisia kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi.”⁷ Ja profeetta ja patriarkka Lehi sanoi: ”Adam lankesi, jotta ihmisiä voisi olla. – Ja Messias tulee ajan täytyessä lunastaakseen ihmislapset lankeemuksesta.”⁸ Kaikkein

perusteellisimmin Mormonin kirjan profeetta Jaakob opetti kaksipäiväisessä saarnassaan Jeesuksen Kristuksen sovitukselta, että ”ylösnousemuksen on tultava – – lankeemuksen tähden”⁹.

Niinpä tänä päivänä juhlistamme lahjaksi saamaamme voittoa jokaisesta milloinkaan kokemastamme lankeemuksesta, jokaisesta milloinkaan tuntemastamme murheesta, jokaisesta milloinkaan kärsimästämme lannistumisesta, jokaisesta milloinkaan kohtaamastamme pelosta – puhumattakaan siitä, että nousemme ylös kuolleista ja saamme anteeksiannon synneistämme. Tuo voitto on saatavillamme niiden tapahtumien ansiosta, jotka nähtiin eräänä juuri tällaisena viikonloppuna Jerusalemissa lähes kaksituhatta vuotta sitten.

Se kaikki alkoi Getsemanen puutarhan hengellisenä piinana, jatkui ristiinnaulitsemiseen Golgatan ristillä ja päättyi lahjoitetussa haudassa kauniina sunnuntaiaamuna – synnitön, puhdas ja pyhä mies, itse Jumalan Poika, teki sen, mitä kukaan muu kuollut ihminen ei ollut koskaan tehnyt eikä koskaan voisi tehdä. Hän nousi kuolleista omasta voimastaan, eikä Hänen ruumistaan ja Henkeään koskaan enää erotettaisi toisistaan. Omasta vapaasta tahdostaan Hän riisui käärinliinansa, joihin Hänet oli kiedottu, kääri kasvoilleen asetetun hikiliinan ja asetti sen huolellisesti erilleen¹⁰, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan.

Tuo ensimmäisen pääsiäisen sovituksen ja ylösnousemuksen jakso muodostaa kaikkein tärkeimmän hetken, kaikkein jaloimman lahjan, kaikkein tuskallisimman piinan ja kaikkein merkittävimmän ilmaisun puhtaasta rakkaudesta, mitä tämän maailman historiassa on koskaan osoitettu. Jeesus Kristus, Jumalan ainosyntyinen Poika, kärsi, kuoli ja nousi kuolleista, jotta Hän voisi, kuin salama kirkkaalta taivaalta, tarttua meihin, kun lankeamme, pitää meistä kiinni väkevyydellään ja kuuliaisuudestamme Hänen käskyilleen nostaa meidät iankaikkiseen elämään.

Tänä pääsiäisenä kiitän Jeesusta ja Isää, joka Hänet meille antoi, että Hän seisoo yhä voittajana kuoleman edessä, vaikkakin haavoitetuin jaloin. Tänä pääsiäisenä kiitän Jeesusta ja Isää, joka Hänet meille antoi, että Hän antaa yhä loputtoman armonsa, vaikkakin lävistetyin kämmenin ja arpisin rantein. Tänä pääsiäisenä kiitän Jeesusta ja Isää, joka Hänet meille antoi, että voimme laulaa hien tahriman puutarhan, nauiloilla isketyn ristin ja loistavan tyhjän haudan edessä:

*On suuri, puhdas lunastus,
Työ Herran Jeesuksen.
Siin yhtyy totuus, rakkaus
Ja armo taivainen.*¹¹

Ylösnousseen Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jeffrey R. Hollandin hallussa oleva kirje.
2. ”Oi Jeesuksen laupeus”, *MAP-lauluja*, 116.
3. Ks. 2. Nefi 2:19–29, erityisesti jakeet 20–23; Moos. 5:10–11.
4. 2. Nefi 2:24.
5. Ks. 1. Kor. 15:45.
6. 1. Kor. 15:45.
7. 1. Kor. 15:22.
8. 2. Nefi 2:25–26.
9. 2. Nefi 9:6.
10. Ks. Joh. 20:7.
11. ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Armon lahja

Nyt ja ikuisesti Jumalan armo on kaikkien niiden ulottuvilla, joiden sydän on särkynyt ja joiden mieli on murtunut.

Pääsiäissunnuntaina me juhlimme pisimpään odotettua ja loistavinta tapahtumaa maailman historiassa.

Se päivä muutti kaiken.

Sinä päivänä minun elämäni muuttui.

Teidän elämänne muuttui.

Jumalan kaikkien lasten kohtalo muuttui.

Tuona siunattuna päivänä ihmiskunnan Vapahtaja, joka oli ottanut kantaakseen meitä vankina pitäneet synnin ja kuoleman kahleet, mursi nuo kahleet ja päästi meidät vapaiksi.

Meidän rakkaan Lunastajamme uhrin ansiosta kuoleamalla ei ole pistintä, hauta ei saa voittoa¹, Saatanalla ei ole pysyvää valtaa ja meidät on synnytetty uuteen elämään ja meille on annettu elävä toivo Jeesuksen Kristuksen *ylösousemuksessa*².

Todellakin apostoli Paavali oli oikeassa, kun hän sanoi, että me voimme rohkaista toisiamme näillä sanoilla³.

Jumalan armo

Me puhumme usein Vapahtajan sovituksista – ja syystäkin!

Jaakobin sanoin: ”Miksi ei voisi puhua Kristuksen sovituksista ja saada täydellistä tietoa hänestä?”⁴ Mutta kun ”me puhumme Kristuksesta, – – riemuitsemme Kristuksessa,

– – saarnaamme Kristuksesta [ja] profetoimme Kristuksesta”⁵ jokaisen tilaisuuden tullen, me emme saa koskaan kadottaa mielestämme Jumalan Pojan iankaikkista uhria koskevaa ihmetyksen tunnetta ja syvää kiitollisuutta.

Vapahtajan sovitus ei saa käydä arkipäiväiseksi meidän opetuksessamme, meidän keskusteluissamme tai meidän sydämissämme. Se on pyhitetty ja pyhä, sillä juuri tämän suuren ja viimeisen uhrin avulla Jeesus Kristus toi ”pelastuksen kaikille niille, jotka uskovat hänen nimeensä”⁶.

Ihmettelen ajatellessani sitä, että Jumalan Poika alentaisi itsensä pelastaakseen meidät, jotka olemme niin epätäydellisiä, epäpuhtaita, erehtyviä ja kiittämättömiä kuin me usein olemme. Olen yrittänyt ymmärtää Vapahtajan sovitusta omalla rajallisella järjelläni, ja ainoa selitys, jonka pystyn keksimään, on tämä: Jumala rakastaa meitä syvästi, täydellisesti ja ikuisesti. En kykene alkuunkaan käsittämään Kristuksen rakkauden leveyttä, pituutta, korkeutta enkä syvyyttä⁷.

Yksi voimallinen ilmaus siitä rakkautesta on se, mitä pyhissä kirjoituksissa kutsutaan usein *Jumalan armoksi* – se jumalallinen apu ja Hänen antamansa voima, jonka avulla me kasvamme siitä virheellisestä ja rajallisesta olennosta, joka me olemme nyt, korotetuksi olennoksi, joka ”saa totuutta ja valoa, kunnes hänet kirkastetaan totuudessa ja hän tietää kaiken”⁸.

Tämä Jumalan armo on mitä ihmeellisin asia. Ja kuitenkin se ymmärretään usein väärin.⁹ Silti meillä tulee olla tietoa Jumalan armosta, jos haluamme

Helsinki, Suomi

periä sen, mikä on valmistettuna meille Hänen iankaikkisessa valtakunnassaan.

Siitä syystä haluaisin puhua armosta. Eritoten ja ensimmäiseksi siitä, kuinka armo *avaa taivaan portit*, ja toiseksi siitä, kuinka se *avaa taivaan ikkunat*.

Ensimmäiseksi: Armo avaa taivaan portit

Koska me kaikki olemme ”tehneet syntiä ja [olemme] vailla Jumalan kirkkautta”¹⁰ ja koska ”mikään epäpuhdas [ei] voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan”¹¹, niin jokainen meistä on kelvoton palaamaan Jumalan luo.

Vaikka me palvelisimme Jumalaa koko sielustamme, se ei riittäisi, sillä olisimme yhä ”hyödyttömiä palvelijoita”¹². Me emme pysty ansaitsemaan pääsyämme taivaaseen. Esteenä ovat oikeudenmukaisuuden vaatimukset, joita me emme pysty voittamaan omin voimin.

Mutta kaikkea ei ole menetetty.

Jumalan armo on meidän suuri ja ikuinen toivomme.

Jeesuksen Kristuksen uhrin kautta armon suunnitelma tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset¹³ ”ja saa aikaan keinon, jolla ihmiset voivat saada parannukseen johtavan uskon”¹⁴.

Meidän syntimme, vaikka ne ovat verenpunaiset, voivat tulla valkeiksi kuin lumi.¹⁵ Koska meidän rakas Vapahtajamme ”antoi itsensä lunnaiksi kaikkien puolesta”¹⁶, meille on tarjolla pääsy Hänen iankaikkiseen valtakuntaansa¹⁷.

Portti on avoinna!

Mutta Jumalan armo ei pelkästään palauta meitä aiempaan viattomuuden

tilaamme. Jos pelastus tarkoittaisi vain virheidemme ja syntiemme pois pyyhkimistä, niin pelastus – niin ihmeellinen kuin se onkin – ei täyttäisi Isän pyrkimyksiä meidän suhteemme. Hän tähtää paljon korkeammalle: Hän haluaa, että Hänen pojistaan ja tyttäristään tulee Hänen kaltaisiaan.

Jumalan armon lahjan ansiosta opetuslapsuuden polku ei johda taaksepäin – se johtaa ylöspäin.

Se johtaa korkeuksiin, joita pystymme tuskin käsittämään! Se johtaa korotukseen taivaallisen Isämme selestisessä valtakunnassa, jossa me rakkaidemme ympäröiminä saamme ”hänen täytydestään ja hänen kirkkaudestaan”¹⁸. Kaikki on meidän, ja me olemme Kristuksen.¹⁹ Tosiaan-kin kaikki, mitä Isällä on, annetaan meille.²⁰

Jotta perisimme tämän kirkkautta, me tarvitsemme muutakin kuin avoinna olevan portin; meidän täytyy astua sisään tästä portista tuntien sydämessämme halua kokea muutos – muutos, joka on niin dramaattinen, että pyhissä kirjoituksissa sitä kuvailaan ilmauksella ”syntyä uudesti, eli syntyä Jumalasta, muuttua [maailmalisesta] ja langenneesta [tilastamme] vanhurskauden tilaan ja tulla Jumalan lunastamiksi, tullen hänen pojikseen ja tyttärinään”²¹.

Toiseksi: Armo avaa taivaan ikkunat

Jumalan armon toinen ulottuvuus on taivaan ikkunoiden avautuminen. Niiden kautta Jumala vuodattaa voiman ja vahvuuden siunauksia, joiden avulla me pystymme saavuttamaan asioita, jotka muutoin olisivat kaukana ulottumattomissamme. Juuri Jumalan ihmeellisen armon avulla Hänen lapsensa voivat voittaa eksyttäjän pohjavirrat ja juoksuhiekat, nousta synnin yläpuolelle ja tulla täydellisiksi Kristuksessa²².

Vaikka meillä kaikilla on heikkouksia, me voimme voittaa ne. Tosiaan-kin jos me nöyryyrimme ja osoitamme uskoa, niin Jumalan armon ansiosta se, mikä on heikkoa, voi tulla vahvaksi²³.

Koko elämämme ajan Jumalan armo suo ajallisia siunauksia ja hengellisiä lahjoja, jotka lisäävät meidän kykyjämme ja rikastavat meidän elämäämme. Hänen armonsa jalostaa meitä. Hänen armonsa auttaa meitä yltämään parhaimpaamme.

Ketkä voivat olla kelpollisia?

Raamatusta meille kerrotaan Kristuksen vierailusta Simon-nimisen fariseuksen luona.

Ulkonaisesti Simon näytti olevan hyvä ja kunniakas mies. Hän tarkisti säännöllisesti uskonnollisten velvoitteidensa tehtäväluettelon: hän noudatti

lakia, maksoi kymmenyksensä, pyhitti sapatin, rukoili päivittäin ja kävi synagogassa.

Mutta kun Jeesus oli Simonin luona, paikalle tuli nainen, joka pesi Vapah-tajan jalat kyynelillään ja voiteli Hänen jalkansa hienolla öljyllä.

Simon ei ollut mielissään tästä kun-nioituksen ilmaisusta, sillä hän tiesi, että tämä nainen oli syntinen. Simon ajatteli, että jos Jeesus olisi profeetta, Hän tietäisi tämän eikä olisi antanut naisen koskea Häneen.

Ymmärtäessään Simonin ajatukset Jeesus kääntyi hänen puoleensa ja esitti hänelle kysymyksen. ”Oli kaksi miestä – –. He olivat velkaa rahan-lainajalle, toinen viisisataa, toinen viisikymmentä denaaria.

Kun heillä [kummallakaan] ei ollut millä maksaa, rahanlainaaja antoi molemmille velan anteeksi. Miten on, kumpi heistä nyt rakastaa häntä enemmän?”

Simon vastasi, että se, jolle annettiin anteeksi eniten.

Silloin Jeesus esitti syvällisen ope-tuksen: ”Katso tätä naista. – – Hän sai paljot syntinsä anteeksi, *sen vuoksi hän rakasti paljon*. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän.”²⁴

Kumpaa näistä kahdesta ihmisestä me muistutamme enemmän?

Olemmeko me kuin Simon? Olemmeko me itsevarmoja ja tyytyväisiä omien hyvien tekojemme suhteen luottaen omaan vanhurskauteemme? Olemmeko me kenties hieman kärsimättömiä niiden suhteen, jotka eivät elä tasovaatimustemme mukaan? Olemmeko me automaattiohjauksella: suoritamme asioita mekaanisesti, käymme kokouksissamme, haukottelemme läpi Evankeliumin oppi -luokan ja kenties vilkuilemme matkapuhelintamme sakramenttikokouksen aikana?

Vai olemmeko me kuin tämä nainen, joka ajatteli, että hän oli synnin vuoksi täysin ja toivottomasti hukassa?

Rakastammeko me paljon?

Ymmärrämmekö me oman velkamme taivaalliselle Isälle ja anommeko me koko sielustamme Jumalan armoa?

Kun polvistumme rukoukseen, onko tarkoituksenamme luetella oman vanhurskauteemme hienoimmat kohokohdat vai onko tarkoituksenamme tunnustaa virheemme, anoa Jumalan armoa ja vuodattaa kiitollisuuden kyyneliä ihmeellisen lunastussuunnitelman ansiosta?²⁵

Pelastusta ei voi ostaa kuuliaisuuden valuutalla. Se ostetaan Jumalan Pojan verellä.²⁶ Ajatus siitä, että voisimme vaihtaa hyvät tekemme pelastukseen, on kuin ostaisimme lentolipun ja sitten olettaisimme omistavamme koko lentoyhtiön. Tai ajatus siitä, että maksettuamme asuntomme vuokran me omistamme nyt koko maapallon.

Miksi sitten tulee olla kuuliainen?

Jos armo on lahja Jumalalta, niin miksi kuuliaisuus Jumalan käskyille on niin tärkeää? Miksi nähdä vaivaa Jumalan käskyjen – saati parannuksen – kanssa? Miksemme vain myöntäisi olevamme syntisiä ja antaisi Jumalan pelastaa meidät?

Tai esittäen kysymyksen Paavalin sanoin: ”Onko meidän jatkuvasti tehtävä syntiä, jotta armo tulisi yhä suuremmaksi?” Paavalin vastaus on yksinkertainen ja selkeä: ”Ei tietenkään.”²⁷

Veljet ja sisaret, me noudatamme Jumalan käskyjä – rakkaudesta Häntä kohtaan!

Se, että yritämme ymmärtää Jumalan armon lahjan koko sydämeistämme ja mielestämme, antaa meille entistä suuremman syyn rakastaa ja totella taivaallista Isäämme sävyisästi ja kiitollisina. Kun kuljemme opetuslapsuuden polkua, se jalostaa meitä, se parantaa meitä, se auttaa meitä tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen, ja se johtaa meidät takaisin Hänen luokseen. Heran, meidän Jumalamme, Henki saa aikaan ”voimallisen muutoksen meissä – –, niin ettei meillä ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää”²⁸.

Sen tähden meidän kuuliaisuutemme Jumalan käskyille tulee luonnollisena seurauksena loputtomasta rakkaudestamme ja kiitollisuudestamme Jumalan hyvydestä. Tämänkaltaisen aito rakkaus ja kiitollisuus siirtyvät Jumalan armon myötä ihmeellisellä tavalla meidän tekoihimme. Hyve kaunistaa ajatuksiamme lakkaamatta ja meidän luottamuksemme vahvistuu Jumalan edessä.²⁹

Rakkaat veljet ja sisaret, eläminen uskollisesti evankeliumin mukaan ei ole kuorma. Se on riemukasta harjoitusta – valmistautumista iankaikkisuuksien suuren kirkkauden perimiseen. Me pyrimme tottelemaan taivaallista Isäämme, koska meidän henkemme

herkistyy entistä paremmin hengellisille asioille. Eteemme avautuu näkymiä, joiden olemassaolosta meillä ei ole aiemmin ollut tietoa. Saamme valaistumista ja ymmärrystä, kun täytämme Isämme tahdon.³⁰

Armo on Jumalan lahja, ja meidän halumme olla kuuliaisina Jumalan jokaiselle käskylle on se tapa, jolla meidän kuolevainen kätemme ojentautuu vastaanottamaan tämän pyhän lahjan taivaalliselta Isältämme.

Kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä

Profeetta Nefi lisäsi tärkeällä tavalla meidän ymmärrystämme Jumalan armosta, kun hän julisti: ”Me ponnistelemme uutterasti – saadaksemme lapsemme sekä veljemme uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa; sillä me tiedämme, että *armosta me pelastumme kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä.*”³¹

Mietin kuitenkin, ymmärrämmekö me toisinaan väärin tuon ilmauksen ”kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä”. Meidän täytyy ymmärtää, että ”sen jälkeen” ei tarkoita samaa kuin ”sen vuoksi”.

Me emme pelastu kaiken ”sen vuoksi”, mitä voimme tehdä. Onko meistä kukaan tehnyt *kaikkea*, mitä voimme tehdä? Odottaako Jumala, kunnes olemme käyttäneet kaikki voimamme, ennen kuin Hän puuttuu elämäämme pelastavalla armollaan?

Monet tuntevat lannistuvansa, koska he jatkuvasti epäonnistuvat. He tietävät omakohtaisesti, että ”tahtoa ihmisellä on, mutta luonto on heikko”³². He kohottavat äänensä Nefin lailla julistamaan: ”Sieluni suree pahojen tekojeni tähden.”³³

Olen varma siitä, että Nefi tiesi, että Vapahtajan armo *sallii* ja *mahdollistaa* meille sen, että voimme voittaa synnin³⁴. Tästä syystä Nefi ponnisteli niin uutterasti saadakseen lapsensa

ja veljensä ”uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa”³⁵.

Sillä *senhän* me voimme tehdä! Ja *se on* meidän tehtävämme kuolevaisuudessa!

Armo on kaikkien saatavilla

Kun ajattelen sitä, mitä Vapahtaja teki meidän puolestamme – tapahtumia, jotka johtivat siihen ensimmäiseen pääsiäissunnuntaihin – haluan korottaa ääneni ja huutaa ylistystä Korkeimmalle Jumalalle ja Hänen Pojalleen Jeesukselle Kristukselle!

Taivaan portit ovat avoinna!

Taivaan ikkunat ovat avoinna!

Nyt ja ikuisesti Jumalan armo on kaikkien niiden ulottuvilla, joiden sydän on särkynyt ja joiden mieli on murtunut.³⁶ Jeesus Kristus on raivannut meille tien, jotta voimme nousta korkeuksiin, jotka ovat kuolevaiselle mielelle käsittämättömiä.³⁷

Rukoilen, että voimme nähdä uusin silmin ja uusin sydämin Vapahtajan sovitushruin iankaikkisen merkityksen. Rukoilen, että osoitamme rakkautemme Jumalaa kohtaan ja kiitollisuutemme Jumalan äärettömän armon lahjasta pitämällä Hänen käskynsä ja alkamalla riemuiten elää uutta elämää³⁸. Mestarimme ja Lunastajamme, Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Kor. 15:55; Moosia 16:8.
2. Ks. 1. Piet. 1:3.
3. Ks. 1. Tess. 4:18; ks. myös jakeet 13–17.
4. MK Jaak. 4:12.
5. Ks. 2. Nefi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Ks. Ef. 3:18–19.
8. OL 93:28.
9. Todellakin me olemme ”pieniä lapsia, [emmekä me] ole vielä ymmärtäneet, kuinka suuria siunauksia Isällä on käsissään ja valmistettuna [meille]” (OL 78:17).
10. Room. 3:23.
11. 1. Nefi 15:34; ks. myös 1. Nefi 10:21; Moos. 6:57.
12. Ks. Moosia 2:21.
13. Ks. Alma 42:15.
14. Ks. Alma 34:15.
15. Ks. Jes. 1:18.
16. 1. Tim. 2:6.
17. Ks. 2. Piet. 1:11.
18. OL 76:56.
19. Ks. OL 76:59.
20. Ks. OL 84:38.
21. Moosia 27:25.
22. Ks. Moroni 10:32.
23. Ks. Et. 12:27.
24. Ks. Luuk. 7:36–50, kursivointi lisätty.
25. Kristuksen vertaus fariseuksesta ja veronkantajasta havainnollistaa selkeästi tätä näkökohtaa (ks. Luuk. 18:9–14).
26. Ks. Ap. t. 20:28.
27. Room. 6:1–2.
28. Moosia 5:2.
29. Ks. OL 121:45.
30. Ks. Joh. 7:17.
31. 2. Nefi 25:23, kursivointi lisätty.
32. Matt. 26:41; ks. myös Room. 7:19.
33. 2. Nefi 4:17.
34. Ks. 2. Nefi 4:19–35; Alma 34:31.
35. Ks. 2. Nefi 25:23.
36. Ks. 3. Nefi 9:19–20.
37. Ks. 1. Kor. 2:9.
38. Ks. Room. 6:4.

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Tahdonvapauden säilyttäminen ja uskonnonvapauden suojeleminen

Tahdonvapautemme uskollinen käyttäminen on riippuvainen siitä, että meillä on uskonnonvapaus.

Nyt on pääsiäissunnuntai: päivä, jolloin muistamme kiitollisuudella ja kunnioituksella Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitusta ja ylösnousemusta koko ihmiskunnan puolesta. Me palvelemme Häntä kiitollisina siitä, että meillä on uskonnonvapaus, kokoontumisvapaus, sananvapaus ja Jumalalta saamamme tahdonvapaus.

Kuten profeetat ovat ennustaneet näistä viimeisistä ajoista, joita elämme, monet ovat hämmentyneitä siitä, keitä me olemme ja mihin uskomme. Jotkut ovat ”panettelevia – – [ja] kaiken hyvän vihollisia”¹. Toiset ”sanovat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi [ja] pimeyden he kääntävät valoksi ja valon pimeydeksi”².

Kun lähipiirissämme olevat päättävät, kuinka he suhtautuisivat uskonnokäsityksiimme, emme saa unohtaa, että moraalinen tahdonvapaus on olennainen osa Jumalan suunnitelmaa kaikkia

lapsiaan varten. Tuohon iankaikkiseen suunnitelmaan, joka esiteltiin meille kuolevaisuutta edeltäneessä taivaan neuvostossa, kuuluu tahdonvapauden lahja.³

Tuossa suuressa neuvonpidossa Lusifer, joka tunnetaan Saatanana, käytti omaa tahdonvapauttaan vastustaessaan Jumalan suunnitelmaa. Jumala sanoi: ”Koska Saatana kapinoi minua vastaan ja pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden, jonka minä, Herra Jumala, olin antanut hänelle, – – minä käskin syöstä hänet alas.”⁴

Hän jatkoi: ”Ja myös kolmasosan taivaan joukoista hän käänsi pois minusta niiden tahdonvapauden vuoksi.”⁵

Sen seurauksena ne taivaallisen Isän henkilapset, jotka päättivät hylätä Hänen suunnitelmansa ja seurata Lusiferia, menettivät jumalallisen päämääränsä.

Jeesus Kristus käytti omaa tahdonvapauttaan sanoen:

”Tässä olen, lähetä minut.”⁶

”Sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”⁷

Jeesus, joka käytti omaa tahdonvapauttaan puolustaakseen taivaallisen Isän suunnitelmaa ja jonka Isä nimesi ja nimitti meidän Vapahtajaksemme, asetettiin ennalta antamaan sovitushri kaikkien puolesta. Samalla tavalla kuin me käytämme omaa tahdonvapauttamme pitämällä käskyt, me voimme täysin ymmärtää, keitä me olemme, ja saada kaikki siunaukset, joita taivaallisella Isällämme on. Niihin kuuluvat mahdollisuus saada ruumis, edistystä, kokea iloa, saada perhe ja periä iankaikkinen elämä.

Käskyt pitääksemme meidän on tunnettava kirkon virallinen oppi, jotta emme harhautuisi Kristuksen seuraamisesta yksittäisten ihmisten alati vaihtuvien päähänpistojen valtaan.

Siunaukset, joista nautimme tällä hetkellä, ovat olemassa siksi, että ennen tätä elämää päätimme seurata Vapahtajaa. Muistutan jokaista, joka kuulee tai lukee nämä sanat: olittepa keitä hyvänsä ja olipa menneisyytenne millainen tahansa, ei ole liian myöhäistä tehdä samaa valintaa jälleen ja seurata Häntä.

Kun uskomme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, teemme parannuksen synneistämme ja menemme kasteelle, me voimme sen jälkeen saada Pyhän Hengen ylimaallisen lahjan. Tämä lahja tarjoaa tietoa ja ymmärrystä, johdatusta ja lujuttua oppimiseen ja todistuksen saamiseen, voimaa, puhdistumisen synnin voittamiseksi sekä lohtua ja kannustusta pysyä uskollisena koettelemuksissa. Nämä vertaansa vailla olevat Hengen siunaukset lisäävät vapauttamme ja voimaamme tehdä sitä, mikä on oikein, sillä ”missä Herran Henki on, siellä on vapaus”⁸.

Kulkiessamme hengellisen vapauden polulla näinä viimeisinä aikoina meidän on ymmärrettävä, että tahdonvapautemme uskollinen käyttäminen on riippuvainen siitä, että meillä on uskonnonvapaus. Tiedämme jo, ettei Saatana halua meillä olevan tätä vapautta. Hän yritti tuhota moraalisen tahdonvapauden taivaassa, ja nyt maan päällä hän horjuttaa raivoisesti uskonnonvapautta, vastustaa sitä ja levittää siihen liittyvää hämmennystä – mitä se tarkoittaa ja miksi se on olennainen hengelliselle elämällemme ja koko pelastuksellemme.

Uskonnonvapaudessa on neljä kulmakiveä, joihin meidän myöhempien aikojen pyhien tulee turvautua ja joita meidän tulee varjella.

Ensimmäisenä on vapaus uskoa. Kukaan ei saisi joutua yksittäisten henkilöiden tai myöskään hallintoelinten arvostelun, vainon tai hyökkäyksen kohteeksi sen perusteella, millainen käsitys hänellä on Jumalasta. Se on hyvin henkilökohtaista ja hyvin tärkeää. Eräissä varhaisessa julistuksessa uskonkäsityksistämme sanotaan uskonnonvapaudesta:

”Mikään hallitusvalta [ei] voi pysyä rauhassa, ellei laadita sellaisia lakeja – ja pidetä niitä loukkaamattomina – jotka turvaavat jokaiselle yksilölle oman tunnonvapauden harjoittamisen –.

Hallitusmiesten tulee estää rikollisuutta mutta ei milloinkaan hallita kenenkään omaatuntoa – – [tai] tukahduttaa sielun vapautta.”⁹

Tämä perustavaa laatua oleva uskonnonvapaus on sittemmin hyväksytty Yhdistyneissä kansakunnissa sen Ihmisoikeuksien yleismaailmallisessa julistuksessa sekä muissa kansallisissa ja kansainvälisissä ihmisoikeuksia koskeissa asiakirjoissa.¹⁰

Uskonnonvapauden toisena kulmakivenä on vapaus kertoa uskotamme ja uskonkäsityksistämme muille ihmisille. Herra käskee meitä: ”Opetakaa [evankeliumia] lapsilenne – – kotona.”¹¹ Hän sanoi myös opetuslapsilleen: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.”¹² Vanhempina, kokoaikaisina lähetyssaarnaajina ja jäsenlähetyssaarnaajina turvaudumme uskonnonvapautteen voidaksemme opettaa Herran oppia perheessämme ja kaikkialla maailmassa.

Uskonnonvapauden kolmas kulmakiivi on vapaus muodostaa uskonnollinen yhteisö – kirkko – ja palvella Jumalaa rauhassa yhdessä toisten kanssa. Yhdennessätoista uskonkappaleessa julistetaan: ”Me vaadimme oikeutta palvella kaikkivaltiaista Jumalaa oman omantuntomme vaatimusten mukaan ja sallimme kaikille ihmisille saman oikeuden, palvelivatpa he miten, missä tai mitä tahansa.” Kansainväliset ihmisoikeusasiakirjat ja monet kansalliset perustuslait tukevat tätä periaatetta.

Uskonnonvapauden neljäs kulmakiivi on vapaus elää uskontomme mukaan – uskonnon vapaa

harjoittaminen paitsi kotona ja kirkossa myös julkisilla paikoilla. Herra käskee meitä rukoilemaan paitsi yksityisesti¹³ myös antamalla lamppumme loistaa ihmisille, jotta he näkisivät meidän hyvät tekemme ja ylistäisivät Isäämme, joka on taivaissa.¹⁴

Jotkut loukkaantuvat, kun tuomme uskontomme julkisiin keskusteluihin. Ja samat ihmiset, jotka vaativat yhteiskuntaa suvaitsemaan heidän näkökantojaan ja toimintojaan, ovat usein hyvin hitaita osoittamaan samaa suvaitsevuutta uskoviin, jotka myös halusivat, että heidän näkökantojaan ja toimintojaan suvaittaisiin. Yleinen kunnioituksen puute uskonnollisia katsantokantoja kohtaan kehitty nopeasti sosiaaliseksi ja poliittiseksi suvaitsemattomuudeksi uskovia ihmisiä ja uskonnollisia instituutioita vastaan.

Kun kohtaamme lisääntyvää painetta taipua maallisten mittapuiden edessä, luopua uskonnollisista vapauksistamme ja tehdä myönnytyksiä tahdonvapautemme suhteen, mieltäkää sitä, mitä Mormonin kirjassa opetetaan meidän vastuistamme. Alman kirjassa kerrotaan Amlisista, joka oli hyvin viekas ja jumalaton mies. Hän halusi päästä kansan kuninkaaksi ja riistää heiltä heidän oikeutensa, mikä huolestutti kirkon väkeä.¹⁵ Kuningas Moosia opetti heitä kohottamaan äänensä oikeaksi tuntemansa asian puolesta.¹⁶ Sen tähden he ”kokoontuivat yhteen kautta koko maan, *kukin mielipiteensä mukaisesti*, olipa se Amlisin puolesta tai häntä vastaan, eri ryhmiksi, joilla oli paljon väittelyä – – keskenään”¹⁷.

Näissä keskusteluissa kirkon jäsenillä ja muilla oli tilaisuus kokoontua yhteen, kokea ykseyden henkeä ja tuntea Pyhän Hengen läsnäolo. ”Ja tapahtui, että kansan ääni oli Amlisia vastaan, niin ettei hänestä tehty kansan kuningasta.”¹⁸

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina

meillä on vastuu työskennellä yhdessä samoin ajattelevien uskovien kanssa, kohottaa äänemme sen puolesta, mikä on oikein. Vaikka jäsenet eivät koskaan saisi väittää tai edes vihjata puhuvansa koko kirkon puolesta, meitä kaikkia pyydetään, kansalaisen ominaisuudessa, lausumaan henkilökohtainen todistuksemme vakuuttavasti ja rakkaudella – ”kukin mielipiteensä mukaan”¹⁹.

Profeetta Joseph Smith on sanonut: ”Rohkenen taivaan todistaessa julistaa, että olen aivan yhtä valmis kuolemaan puolustaen presbyterin, baptistin tai mihin tahansa muuhun uskontokuntaan [kuin mormoneihin] kuuluvan hyvän ihmisen oikeuksia, sillä se periaate, joka sortaisi myöhempien aikojen pyhien oikeuksia, sortaisi myös roomalaiskatolisten tai minkä tahansa muun sellaisen uskontokunnan oikeuksia, joka saattaa olla epäsuosiossa ja on liian heikko puolustamaan itseään.

Vapaudenrakkaus innoittaa sieluani – koko ihmiskunnan yhteiskunnallisen ja uskonnollisen vapauden.”²⁰

Veljet ja sisaret, meillä on vastuu näiden pyhien vapauksien ja oikeuksien varjelemisesta itseämme ja jälkeläisiämme varten. Mitä te ja minä voimme tehdä?

Ensiksi, meidän täytyy saada tietoa asioista. Olkaa tietoisia sellaisista asioista paikkakunnallanne, joilla voi olla vaikutusta uskonnonvapauteen.

Toiseksi, liittykää mahdollisuuksienne mukaan muihin, jotka sitoutuvat samalla tavoin puolustamaan uskonnonvapautta. Työskennelkää rinta rinnan uskonnonvapautta suojellaksenne.

Kolmanneksi, eläkää elämäänne niin, että olette hyviä esimerkkejä siitä, mihin uskotte – niin sanoissa kuin teoissa. Se, kuinka elämme

uskontomme mukaan, on paljon tärkeämpää kuin se, mitä ehkä sanomme uskonnostamme.

Vapahtajamme toinen tuleminen on lähestymässä. Älkäämme viivytelkö tässä suurenmoisessa asiassa. Muistakaa sotapäällikkö Moronia, joka kohotti vapauden tunnuksen, johon oli kirjoitettu sanat: ”Meidän Jumalamme, uskontomme ja vapautemme ja rauhamme, vaimojemme ja lastemme muistoksi.”²¹ Muistakaamme kansan vastaus: tahdonvapauttaan käyttäen he ”tulivat juosten” ja lupasivat ryhtyä toimeen.²²

Rakkaat veljeni ja sisareni, älkää kävelkö! Juoskaa! Juoskaa saamaan tahdonvapauden siunaukset noudattamalla Pyhän Hengen kehotuksia ja käyttämällä vapauksia, jotka Jumala on antanut meille tehdäksemme Hänen tahtonsa mukaan.

Tänä erityisenä pääsiäispäivänä lausun erityisen todistukseni, että Jeesus Kristus käytti omaa tahdonvapauttaan tehdäkseen Isämme tahdon.

Laulamme Vapahtajastamme: ”Tahtemme kärsi viaton ja antoi henkensä.”²³ Ja koska Hän teki sen, meillä on korvaamaton mahdollisuus valita vapaus ja iankaikkinen elämä Hänen sovituksensa voiman ja siunausten ansiosta.²⁴ Päätäkäämme vapaasti seurata Häntä tänään ja aina. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Tim. 3:3.
2. Jes. 5:20.
3. Ks. Moos. 6:56.
4. Moos. 4:3.
5. OL 29:36.
6. Abr. 3:27.
7. Moos. 4:2.
8. 2. Kor. 3:17.
9. OL 134:2, 4.
10. Ks. Universal Declaration of Human Rights [Ihmisoikeuksien yleismaailmallinen julistus], hyväksytty Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksessa 10. joulukuuta 1948, un.org/en/documents/udhr. Artiklassa 18 sanotaan: ”Jokaisella ihmisellä on ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapaus; tämä oikeus sisältää vapauden uskonnon tai vakaumuksen vaihtamiseen sekä uskonnon tai vakaumuksen julistamiseen yksin tai yhdessä toisten kanssa, sekä julkisesti että yksityisesti, opettamalla sekä harjoittamalla hartautta ja uskonnollisia menoja.” Ks. myös Euroopan ihmisoikeussopimus (yleis-sopimus ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi), 9. artikla, vahvistettu 3. syyskuuta 1953, conventions.coe.int/treaty/en/treaties/html/005.htm.
11. 5. Moos. 11:19.
12. Mark. 16:15.
13. Ks. Matt. 6:6.
14. Ks. Matt. 5:16.
15. Ks. Alma 2:1–4.
16. Ks. Moosia 29:25–26.
17. Alma 2:5, kursivointi lisätty.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 360.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.
24. Ks. 2. Nefi 2:27.

Vanhin Kevin W. Pearson
seitsemänkymmenen koorumista

Pysykää puun luona

Lehin näky elämän puusta on voimallinen vertaus kestämisestä loppuun asti.

Vähän ennen kuin presidentti Heber J. Grant kuoli, yksi johtavista veljistä kävi hänen luonaan. Ennen kuin tämä veli lähti, presidentti Grant rukoili: ”Oi Jumala, siunaa minua niin, että en menetä todistustani ja [että voisin] pysyä uskollisena loppuun asti.”¹ Hän oli ollut lähes 27 vuotta kirkon presidenttinä, ja tämä oli hänen palava rukouksensa. Hänen esimerkkinsä on häkellyttävä muistutus siitä, ettei kukaan missään iässä ole turvassa Saatanan vaikutukselta. Kaksi Saatanan voimallisimmista keinoista ovat häiriö ja petos.

Kestäminen loppuun asti on todellisen opetuslapsuuden tunnusmerkki ja välttämätöntä iankaikkisen elämän saamiseksi. Mutta kun tiellemme tulee koettelemuksia ja haasteita, meille sanotaan usein yksinkertaisesti, että ”sinnittele”. Saanen olla selkeä: ”Sinnittely” ei ole evankeliumin periaate. Kestäminen loppuun asti tarkoittaa sitä, että tulee alati Kristuksen luokse ja tulee täydelliseksi Hänessä.

Jos kestäminen loppuun asti on välttämätöntä iankaikkisen elämän saamiseksi, niin miksi meillä on vaikeuksia olla uskollisia? Me selviydymme vaivoin joutuessamme ratkaisemaan tärkeysjärjestystä kilpailevien asioiden välillä. Satunnainen kuuliaisuus ja penseä sitoutuminen heikentävät

uskoa. Kestäminen loppuun asti edellyttää täyttä sitoutumista Vapahtajaan ja liittoihimme.

Lehin näky elämän puusta on voimallinen vertaus kestämisestä loppuun asti. Pyydän, että tutkitte ja pohditte rukoillen Lehin näkyä ja sovellatte sitä sitten itseenne. Kun niin teette, harkitkaa tarkoin kuutta tärkeää periaatetta, jotka auttavat meitä kestämaan loppuun asti.

1. Älkää unohtako rukoilla

Lehi on alussa yksin pimeässä ja kolkossa autiomaassa.² Meistä jokainen kokee pimeyden ja synkkyuden ajanjaksoja. ”Vastoinkäymiset kun kohtaa, Rukoiletko sä?”³ Noudattakaa presidentti Heber J. Grantin esimerkkiä. Rukoilkaa voimaa kestää loppuun asti. Kysykää taivaalliselta Isältä: ”Mitä vielä haluaisit minun tekevän?”

2. Tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi Hänessä

Keskeisenä tekijänä Lehin unessa on elämän puu. Kaikki kohdistuu elämän puuhun. Puu kuvaa Kristusta, joka on Jumalan rakkauden selkeä ilmentymä. Hedelmä on Hänen ääretön sovituksensa, joka on suurenmoinen todiste Jumalan rakkaudesta. Iankaikkinen elämä rakkaittemme kanssa on suloisempaa ja haluttavampaa kuin mikään muu. Saadaksemme tämän lahjan meidän täytyy ”[tulla] Kristuksen luokse ja [tulla] täydellisiksi hänessä”⁴.

Hän on "tie, totuus ja elämä"⁵. Me voimme täyttää elämämme saavutuksilla ja hyvinvoinnilla, mutta ellemme me solmi pyhiä liittoja seurataksemme Kristusta ja pidä niitä uskollisesti, me emme pääse päämääräämme.

3. Ponnistelkaa eteenpäin uskon turvin

Elämän puulle, Kristuksen luo, johtaa polku. Se on kaita ja kapea, täsmällinen ja tarkka. Jumalan käskyt ovat täsmällisiä mutta eivät rajoittavia. Ne suojelevat meitä hengellisiltä ja fyysisiltä vaaroilta ja estävät meitä eksymästä.

Kuuliaisuus kasvattaa uskoa Kristukseen. Usko on toiminnan ja voiman periaate. Vapahtajan esimerkin johdonmukainen noudattaminen tuo hengellistä voimaa ja kyvykkyyttä. Ilman sovituksen vahvistavaa ja kaiken mahdollistavaa voimaa on mahdotonta pysyä polulla ja kestää.

"Teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa."⁶

4. Mormonin kirja on hengellisen eloonjäämisen avain

Elämän matka on haasteellinen. On helppoa joutua sivuraiteille, eksyä pois polulta ja joutua hukkaan. Koettelemukset kuuluvat väistämättä ja korvaamattomina iankaikkiseen edistymiseemme. Kun vastoinkäymisiä tulee, älkää antako sellaisen, mitä ette täysin ymmärrä, hajottaa kaikkea sitä, mitä tiedätte. Olkaa kärsivällisiä ja pitäkää kiinni totuudesta, niin ymmärrys tulee aikanaan. Koettelemukset ovat kuin suuria pimeyden sumuja, jotka voivat sokaista silmämme ja paaduttaa sydämemme. Ellemme "[pidä] jatkuvasti kiinni"⁷ Jumalan sanasta ja elä sen mukaan, meistä tulee hengellisesti sokeita eikä hengellisesti suuntautuneita. Tutkikaa Mormonin kirjaa ja elävien profeettojen sanoja joka päivä,

joka päivä, joka päivä! Se on avain hengelliseen eloonjäämiseen ja petoksen välttämiseen. Ilman sitä me olemme hengellisesti hukassa.

5. Älkää häiriintykö ja joutuko petetyiksi

Ottaa vaarin jostakin tarkoittaa, että kiinnittää siihen tarkoin huomiota. Vaarin ottaminen niiden sanoista, jotka eivät usko Kristukseen, ei auta teitä löytämään Häntä. Hashtag-tunnisteella #avararakennus olevan tiedon etsiminen ei johda teitä totuuteen. Sitä ei ole julkaistu siellä. Vain Vapahtajalla on "ikuisen elämän sanat"⁸. Kaikki muu on pelkkiä sanoja. Suuri ja avara rakennus on vertauskuva maailman turhamaisista kuvitelmista ja ylpeydestä⁹ – toisin sanoen häiriöstä ja petoksesta. Se on täynnä hyvin pukeutuneita ihmisiä, joilla näyttää olevan kaikkea. Mutta he pilkkaavat Vapahtajaa ja niitä, jotka seuraavat Häntä. He "ovat aina alttiita uusille opetuksille mutta eivät voi

koskaan päästä selville totuudesta"¹⁰. He saattavat olla poliittisesti korrekteja mutta he ovat hengellisesti eksyksissä.

6. Pysykää puun luona

Lehin sanoma on pysyä puun luona. Me pysymme, koska me olemme kääntyneitä Herraan. Alma opetti: "Katso, hän muutti heidän sydämensä; niin, hän herätti heidät syvästä unesta, ja he heräsivät Jumalalle."¹¹ Kun me annamme sydämemme Jumalalle, niin Pyhä Henki muuttaa sisimmän luontomme, meistä tulee syvällisen kääntyneitä Herraan emmekä me etsi enää avaraa rakennusta. Jos lakkaamme tekemästä niitä asioita, jotka syventävät kääntymystä, me taannamme hengellisesti. Luopumus on kääntymyksen vastakohta.

Sanon kaikille entisille ja nykyisille lähetyssaarnaajille: Vanhimmat ja sisaret, te ette yksinkertaisesti voi palata lähetystyöstänne, sukeltaa takaisin Babyloniin ja käyttää lukemattomia tunteja ansaiten

merkityksettömiä pisteitä merkityksettömissä videopeleissä ilman että vaivutte syvään hengelliseen uneen. Ettekä te voi sortua verkkopornografiaan ja olla piittaamatta hyveellisyydestä ja siveellisyydestä ilman vakavia hengellisiä seurauksia. Jos te menetätte Hengen, te olette hukassa. Älkää antako minkään häiritä tai pettää teitä.

Todelliset opetuslapset heräävät joka aamu Jumalalle pitämällä merkityksellisen henkilökohtaisen rukouksen, tutkimalla vilpittömästi pyhiä kirjoituksia, olemalla kuuliaisina ja palvelemalla epäitsekästi. Pysykää puun luona ja pysykää hereillä.

Muutamia vuosia sitten sisar Pearson ja minut kutsuttiin johtamaan Tacoman lähetykenttää Washingtonin osavaltiossa. Kutsu tuli täydellisenä yllätyksenä. Tapasin hieman hermostuneena sen yhtiön hallituksen puheenjohtajan ja toimitusjohtajan, jonka palveluksessa olin, ja kerroin heille lähetystyökutsustani. He olivat selkeästi järkyttyneitä päätöksesestäni lähteä yhtiöstä. ”Milloin teit tämän

päätöksen ja miksi et keskustellut siitä aiemmin kanssamme?” he tivasivat.

Mieleeni tuli yhtenä kirkkaana hetkenä tyhjentävä vastaus. Sanoin: ”Tein tämän päätöksen 19-vuotiaana poikana, kun solmin temppelissä pyhiä liittoja Jumalan kanssa seurata Vapahtajaa. Olen rakentanut koko elämäni noille liitoille ja aion nyt täysin pitää ne.”

Kun olemme solmineet liittoja Jumalan kanssa, paluutietä ei ole. Periksi antaminen, luovuttaminen tai irti päättäminen eivät ole vaihtoehtoja. Jumalan valtakunnassa vallitsee erinomaisuuden mittapuun korotuksen saavuttamiseksi. Se edellyttää uskollista opetuslapseutta! Tilaa ei ole keskinkertaisille tai omahyväisille opetuslapsille. Keskinkertaisuus on erinomaisuuden vihollinen, ja keskinkertainen sitoutuminen estää teitä kestävästä loppuun asti.

Jos teillä on vaikeuksia, jos olette hämmentyneitä tai hengellisesti eksyksissä, kehotan teitä tekemään yhden asian, jonka tiedän tuovan teidät takaisin oikeille raiteille. Alkaka a jälleen rukoillen

tutkia Mormonin kirjaa ja elää sen opetusten mukaan joka päivä, joka päivä, joka päivä! Todistan Mormonin kirjan syvällisestä voimasta, joka muuttaa elämäenne ja vahvistaa päättäväisyyttänne seurata Kristusta. Pyhä Henki muuttaa sydämenne ja auttaa teitä näkemään asiat sellaisina, ”kuin ne todella ovat”¹². Hän näyttää teille, mitä teidän pitää tehdä seuraavaksi. Tämä on Nefin lupaus teille:

”Ja minä sanoin heille, että [ne, jotka kuulisivat] Jumalan sanaa ja [pitäisivät] siitä kiinni, [eivät] koskaan hukkuisi, eivätkä vastustajan kiusaukset ja palavat nuolet voisi voittaa [eivätkä] sokaista heitä eksyttääkseen heidät tuhoon.

Sen vuoksi minä – – kehotin heitä ottamaan varteen Herran sanan – – ja muistamaan pitää hänen käskynsä aina kaikessa.”¹³

Veljet ja sisaret, kestäminen loppuun asti on opetuslapseuden suuri koe. Päivittäinen opetuslapseutemme ratkaisee iankaikkisen päämäärämme. Herätkää Jumalalle, tarttukaa totuuteen, pitäkää pyhät temppeliliitonne ja pysykää puun luona!

Todistan ylösnousseesta, elävästä Kristuksesta. Tiedän, että Hän elää. Suurin toiveeni on, että pysyn luotettavana ja uskollisena aivan loppuun asti noudattaessani Hänen suurenmoista esimerkkiään. Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Lainattuna julkaisussa *Opin ja Liittojen Kirja ja kirkon historia*, seminaari, oppilaan opiskeluopas, 2002, s. 196.
2. 1. Nefi 8:7.
3. ”Aamuvarhain huoneessasi”, *MAP-lauluja*, 84.
4. Moroni 10:32.
5. Joh. 14:6.
6. 2. Nefi 31:20.
7. 1. Nefi 8:30.
8. Joh. 6:68.
9. 1. Nefi 12:18.
10. 2. Tim. 3:7.
11. Ks. Alma 5:7.
12. MK Jaak. 4:13.
13. 1. Nefi 15:24–25.

Vanhin Rafael E. Pino
seitsemänkymmenen koorumista

Evankeliumin iankaikkinen näkökulma

Iankaikkisuutta koskevia päätöksiä varten on välttämätöntä käyttää evankeliumin näkökulmaa.

Eräässä Moosekselle annetussa ilmoituksessa meille kerrotaan taivaallisen Isän julistama tarkoitus: ”Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen.”¹ Tuon julistuksen mukaan Isän tahto on antaa jokaiselle mahdollisuus vastaanottaa ilon täyteys. Myöhempien aikojen ilmoitukset tuovat esiin sen, että taivaallinen Isämme loi suuren onnensuunnitelman kaikkia lapsiaan varten – hyvin erityisen suunnitelman, jotta voimme palata asumaan Hänen luokseen.

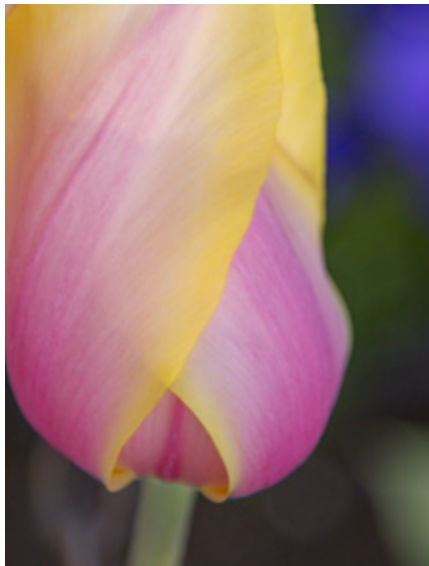
Tämän onnensuunnitelman ymmärtäminen antaa meille iankaikkisuuden näkökulman ja auttaa meitä todella arvostamaan käskyjä, toimituksia, liit-toja sekä koetuksia ja ahdistuksia.

Alma antaa meille yhden keskeisistä periaatteista: ”Sen tähden ilmaistuaan heille lunastussuunnitelman Jumala antoi heille käskyjä.”²

On kiinnostavaa huomata tässä opetusmenetelmässä käytetty järjestys. Ensiksi taivaallinen Isämme opetti Aadamille ja Eevalle lunastussuunnitelman, ja sen jälkeen Hän antoi käskyt.

Tämä on suuri totuus. Suunnitelman ymmärtäminen auttaa ihmisiä pitämään käskyt, tekemään parempia päätöksiä ja toimimaan oikeista syistä.

Sinä aikana, jona olen palvellut kirkossa, olen nähnyt kirkon jäsenten omistautumisen ja uskollisuuden eri maissa, joissa muutamissa on poliittisia, yhteiskunnallisia tai taloudellisia ristiriitoja. Yksi yhteinen tekijä, jonka olen usein huomannut näissä uskollisissa jäsenissä, on se näkemys, joka heillä on iankaikkisuudesta. Evankeliumin iankaikkinen näkökulma johdattaa meidät ymmärtämään osamme Jumalan suunnitelmassa, hyväksymään vaikeudet ja kehittymään niiden kautta, tekemään

päätöksiä ja keskittämään elämämme iankaikkisiin mahdollisuuksiimme.

Näkökulma tarkoittaa sitä, miten näemme jonkin asian katsoessamme sitä tietyltä etäisyydeltä, ja se sallii meidän arvostaa asian todellista merkitystä.

On kuin olisimme metsässä ja edessämme olisi puu. Jos emme ota askeleita taaksepäin, emme voi täysin arvostaa sitä, mitä metsä todella on. Vierailin kerran Amazonin viidakossa, Kolumbian Leticiassa lähellä Brasilian ja Perun rajaa. En osannut arvostaa sen suuruutta, ennen kuin lensin sen yllä ja sain näkökulmaa.

Kun lapsemme olivat pieniä, heillä oli tapana katsoa television lasten kanavalta ohjelmaa nimeltä *Mitä näet?* Television kuva tarkennettiin hyvin lähelle jotakin, ja lasten piti arvata, mitä kuvassa oli, samalla kun kuvassa vähitellen näytettiin enemmän. Kun kohde oli kokonaan näkyvässä, oli helppoa nähdä, että kyseessä oli kissa, kasvi, hedelmä ja niin edelleen.

Muistan, että kerran heidän katsoessaan tuota ohjelmaa siinä näytettiin hyvin läheltä jotakin, mikä näytti lapsista oikein rumalta, jopa vastenmieliseltä. Kuvan laajentuessa he huomasivat, että kyseessä olikin hyvin herkullinen pizza. Silloin he sanoivat minulle: ”Isi, osta meillekin tuota samaa!” Kun he ymmärsivät, mistä oli kyse, niin jokin, mikä ensiksi näytti heistä epämiellyttävältä, näyttikin lopulta hyvin houkuttelevalta.

Haluan kertoa toisen kokemuksen. Lapsemme halusivat koota kodissamme palapelejä. Olemme varmaan jokainen saaneet koota palapelin. Jotkin niistä koostuvat hyvin pienistä paloista. Muistan, että yksi lapsistamme (hänen henkilöisyyttään suojellakseni en kerro hänen nimeään) yleensä keskittyi yksittäisiin paloihin, ja jos pala ei sopinut siihen kohtaan,

johon se hänen mielestään kuului, hän suuttui ja piti palaa huonona ja halusi heittää sen pois. Lopulta hän oppi tekemään palapelin, kun hän ymmärsi, että jokaisella pienellä palalla oli paikansa valmiissa kuvassa, vaikka hän ei juuri sillä hetkellä tiennyt, minne se sopisi.

Tämä on yksi tapa pohtia Herran suunnitelmaa. Meidän ei tarvitse kantaa huolta jokaisesta osasta erikseen, vaan ennemminkin pyrkiä näkemään kuva kokonaisuudesta ja pitämään mielessämme, millainen lopputulos on. Herra tietää, minne mikin pala kuuluu siten, että se sopii suunnitelmaan. Kaikki käskyt ovat iankaikkisuuden kannalta merkittäviä suhteessa suureen onnensuunnitelmaan.

On äärimmäisen tärkeää, että emme tee kuolevaisuuden näkökulmasta sellaisia päätöksiä, joilla on iankaikkista arvoa. Iankaikkisuutta koskevia päätöksiä varten on välttämätöntä käyttää evankeliumin näkökulmaa.

Vanhin Neal A. Maxwell on opettanut: ”Vaikka jotkin meidän taktisista toiveistamme ovat ankkuroituja suureen ja äärimmäiseen toivoon, ne ovat toinen asia. Me saatamme toivoa palkankorotusta, erityisiä treffejä, vaalivoittoa tai suurempaa taloa – sellaista, mikä saattaa toteutua tai jäädä toteutumatta. Usko Isän suunnitelmaan antaa meille kestävyyttä jopa sellaisten lähiajan toiveitten haaksirikossa. Toivo saa meidät tekemään innokkaasti työtä hyvän asian puolesta, vaikka nuo asiat hetkellisesti näyttäisivät menettäneen tavoiteltavuutensa (ks. OL 58:27).”³

Se, että meillä ei ole iankaikkista näkökulmaa tai että menetämme sen, voi johtaa siihen, että maallisesta näkökulmasta tulee henkilökohtainen mittapuumme ja teemme päätöksiä, jotka eivät ole sopusoinnussa Herran tahdon kanssa.

Mormonin kirja mainitsee Nefin omaksuman asenteen sekä Lamanin ja Lemuelin asenteen. He olivat kaikki

kärsineet paljon vaikeuksia ja lukuisia koettelemuksia, mutta heidän asenteensa niitä kohtaan olivat hyvin erilaiset. Nefi sanoi: ”Ja niin suuret olivat Herran siunaukset meille, että eläessämme raa’alla lihalla erämaassa naisemme imettivät runsaasti lapsiaan ja olivat vahvoja, eli niin kuin miehet; ja he alkoivat kestää matkaamisensa nurisematta.”⁴

Laman ja Lemuel sen sijaan valittivat katkerasti. ”Ja näin Laman ja Lemuel, jotka olivat vanhimmat, nurisivat isäänsä vastaan. Ja he nurisivat siksi, etteivät he tunteneet sen Jumalan tekoja, joka oli heidät luonut.”⁵ Se, että emme tunne ”Jumalan tekoja” tai emme piittaa niistä, on yksi tapa menettää iankaikkinen näkökulma, ja nurina on vain yksi sen oireista. Vaikka Laman ja Lemuel näkivät monia ihmeitä yhdessä Nefin kanssa, he huudahtivat: ”Ja me olemme vaeltaneet erämaassa nämä monet vuodet; ja naisemme ovat raataneet raskaana ollessaan, ja he ovat synnyttäneet lapsia erämaassa ja kärsineet kaikkea, paitsi kuolemaa; ja heidän olisi ollut parempi kuolla ennen lähtöään Jerusalemissa kuin joutua kärsimään näitä ahdinkoja.”⁶

Nämä kaksi asennoitumistapaa ovat hyvin erilaiset, vaikka heidän kokemansa vaikeudet ja koettelemukset olivat samanlaisia. Selvästikin heidän näkökulmansa olivat erilaiset.

Presidentti Spencer W. Kimball on kirjoittanut seuraavasti: ”Jos ajattelimme koko olemassaolomme rajoittuvan kuolevaisuuteen, silloin tuska, suru, epäonnistuminen ja lyhyt elämä olisivat suuria onnettomuuksia. Mutta jos näemme elämän iankaikkisena ja käsitämme sen ulottuvan kauas kuolevaisuutta edeltäneeseen menneisyyteen ja eteenpäin iankaikkiseen kuolemanjälkeiseen tulevaisuuteen, silloin kaikkia tapahtumia voidaan tarkastella oikeasta näkökulmasta.”⁷

Vanhin David B. Haight on kertonut tarinan kuvanveistäjä Michelangelosta havainnollistaakseen sitä, kuinka tärkeää on nähdä kaikki oikeasta näkökulmasta: ”Kuvanveistäjän hakatessa marmorimöhkälettä paikalle tuli joka päivä eräs poika katsellen ujosti. Kun Daavidin hahmo muotoutui ja ilmestyi kivistä maailman ihailtavaksi, poika kysyi Michelangelolta: ’Mistä tiesit hänen olevan kiven sisällä?’”⁸

Kuvanveistäjän näkökulma marmorimöhkälettä kohtaan oli erilainen kuin pojan, joka katseli hänen työskentelyään. Taiteilijan näkemys kiveen kätketyistä mahdollisuuksista ohjasi taideteoksen luomista.

Herra tietää, mitä Hän haluaa saavuttaa meidän itse kunkin kanssa. Hän tietää, millaisen uudistumisen Hän haluaa saada aikaan meidän elämässämme, eikä meillä ole oikeutta neuvoa Häntä. Hänen ajatuksensa ovat korkeammat kuin meidän ajatuksemme.⁹

Todistan siitä, että meillä on rakastava, oikeudenmukainen ja armollinen taivaallinen Isä, joka on valmistanut suunnitelman meidän iankaikkiseksi onneksemme. Todistan, että Jeesus Kristus on Hänen Poikansa ja maailman Vapahtaja. Tiedän, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta. Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Ks. Neal A. Maxwell, ”Toivon kirkkaus”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 33.
4. 1. Nefi 17:2.
5. 1. Nefi 2:12.
6. 1. Nefi 17:20.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 16.
8. David B. Haight, ”Your Purpose and Responsibility”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 4. syyskuuta 1977, s. 2–3; speeches.buy.edu.
9. Ks. Jes. 55:8–9.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

Tulkoon Sinun valtakuntasi

Ajatus Hänen tulostaan sykähdyttää sieluani. Se tulee olemaan henkeäsalpaava! Sen laajuus ja suuruus, kattavuus ja mahtavuus ylittää kaiken, mitä kuolevaiset silmät ovat koskaan nähneet tai kokeneet.

Kun lauloimme, minua liikutti syvästi se ajatus, että juuri tällä hetkellä sadattuhannet, kenties miljoonat uskovat pyhät yli 150 maassa ja ihmeellisellä tavalla 75 eri kielellä¹ – yhdessä me korotamme äänemme Jumalalle laulaen:

*Kuningas kuningasten,
Sua kauan ootimme.
Vie suojaan siipien
Ja hoida haavamme.²*

”Kuningas kuningasten”³! Me olemme hyvin suuri maailmanlaajuinen

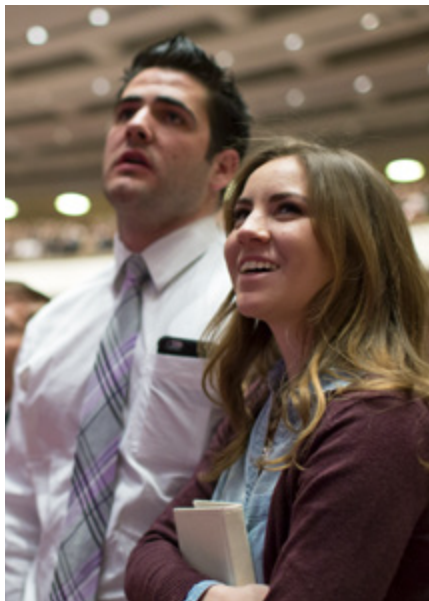
uskovien perhe, Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Me olemme ottaneet Hänen nimensä päällemme, ja joka viikko sakramentin nauttiessamme me lupaamme, että muistamme Hänet ja pidämme Hänen käskynsä. Me olemme kaikkea muuta kuin täydellisiä, mutta me suhtaudumme vakavasti uskoomme. Me uskomme Häneen. Me palvelemme Häntä. Me seuraamme Häntä. Me rakastamme Häntä syvästi. Hänen työnsä on suurenmoisinta koko maailmassa.

Veljet ja sisaret, me elämme Herran toista tulemistä edeltävää aikaa, jota uskovat kautta aikojen ovat pitkään odottaneet. Me elämme sotien ja sota-huhujen aikaa, luonnonkatastrofien aikaa ja aikaa, jolloin maailmaa vaivaa hämmennys ja levottomuus.

Mutta me elämme myös loistavaa palautuksen aikaa, jolloin evankeliumi viedään kaikkeen maailmaan – aikaa, jolloin Herra on luvannut, että Hän nostaa ”puhtaan kansan”⁴ ja varustaa heidät ”vanhurskaudella ja Jumalan voimalla”⁵.

Me riemuitsemme näistä päivistä ja rukoilemme, että pystymme kohtaamaan rohkeasti kamppailumme ja

epävarmuutemme. Joidenkuiden vaikeudet ovat vakavampia kuin toisten, mutta kukaan ei jää niitä vaille. Vanhin Neal A. Maxwell sanoi kerran minulle: ”Jos tällä hetkellä kaikki sujuukin sinulla täydellisesti, niin odotahan vain.”

Vaikka Herra vakuuttaa meille yhä uudelleen, että meidän ”ei tarvitse pelätä”⁶, niin ei ole aina helppoa säilyttää selkeää näkökulmaa ja nähdä tämän maailman tuolle puolen, kun olemme koettelemusten keskellä.

Presidentti Thomas S. Monson antoi minulle tärkeän opetuksen iankaikkisen näkökulman säilyttämisestä.

Kun matkustin 18 vuotta sitten junalla Sveitsissä presidentti Monsonin kanssa, kysyin häneltä hänen raskaista velvollisuuksistaan. Hänen vastauksensa vahvisti uskoani. ”Ensimmäisessä presidenttikunnassa”, hän sanoi, ”me teemme kaiken voitavamme viedäksemme tätä työtä eteenpäin. Mutta tämä on Herran työtä, ja Hän johtaa sitä. Hän on peräsimmä. Me ihmettelemme katsoessamme, kun Hän avaa ovia, joita me emme pysty avaamaan, ja tekee ihmeitä, joita osaamme tuskin kuvitella.”⁷

Veljet ja sisaret, Herran ihmeiden näkeminen ja niihin uskominen Hänen valtakuntansa vakiinnuttamisessa maan päälle voi auttaa meitä näkemään ja uskomaan, että Herran käsi tekee työtä myös meidän omassa elämässämme.

Herra on julistanut: ”Minä kykenen tekemään oman työni.”⁸ Me jokainen yritämme tehdä oman osamme, mutta Hän on kaiken suuri arkkitehti. Isänsä johdolla Hän loi tämän maailman. ”Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.”⁹ Kun olemme hengellisesti hereillä ja valppaina, me näemme Hänen kätensä vaikutuksen ympäri maailman ja me näemme Hänen kätensä vaikutuksen omassa

henkilökohtaisessa elämässämme.

Saanen kertoa esimerkin.

Vuonna 1831, kun kirkossa oli vain 600 jäsentä, Herra julisti: ”Jumalan valtakunnan avaimet on annettu ihmiselle maan päällä, ja sieltä evankeliumi vierii maan ääriin niin kuin vuoresta käden koskematta irronnut kivi vierii, kunnes se on täyttänyt koko maan.”¹⁰

Profeetta Nefi ennusti, että meidän aikanamme kirkossa olisi vain muutamia jäseniä verrattuna maailman väestöön mutta että heitä olisi ”kaiken maan päällä”¹¹.

Kolme kaunista esimerkkiä Herran käden vaikutuksesta Hänen valtakuntansa vakiinnuttamisessa ovat ne tempelit, joista presidentti Monson tänään ilmoitti. Kuka olisi vielä muutama vuosikymmen sitten osannut kuvitella temppeleitä Haitissa, Thaimaassa ja Norsunluurannikolla?

Temppelein paikasta ei päätetä sen mukaan, mikä on maantieteellisesti sopiva sijainti. Paikka tulee ilmoitukseksi Herralta Hänen profeetalleen merkiten suurta työtä, joka on määrä tehdä, ja tunnustaen niiden pyhien vanhurskauden, jotka tulevat vaalimaan Hänen huonettaan ja pitämään siitä huolta sukupolvien ajan.¹²

Vaimoni Cathy ja minä kävimme Haitissa vain kaksi vuotta sitten. Korkealla vuorella, josta on näkymä Port-au-Princeen, juhlistimme yhdessä haitilaisten pyhien kanssa sitä, että vasta 30 vuotta aikaisemmin silloinen vanhin Thomas S. Monson oli pyhittänyt maan. Kukaan meistä ei koskaan unohda vuoden 2010 tuhoisaa maanjäristystä Haitissa. Uskollisten jäsenten ja rohkean, miltei yksinomaan haitilaisista

koostuvan lähetyssaarnaajajoukon ansiosta kirkko tässä saarivaltiossa on jatkuvasti kasvanut ja vahvistunut. Uskoani kohottaa nähdä mielessäni nämä Jumalan vanhurskaat pyhät, jotka on puettu valkoiisiin ja joilla on pyhän pappeuden voima johtaa ja suorittaa pyhiä toimituksia Herran huoneessa.

Kuka olisi osannut kuvitella Herran huonetta Bangkokin kauniissa kaupungissa? Tässä pääosin buddhalaisessa maassa kristittyjä on vain yksi prosentti. Kuten Haitissa myös Bangkokissa huomaamme, että Herra on koonnut maan valittuja. Ollessamme siellä muutama kuukausi sitten tapasimme Sathit ja Juthamas Kaivaivatanan sekä heidän innokkaat lapsensa. Sathit liittyi kirkkoon 17-vuotiaana ja

palveli lähetystyössä kotimaassaan. Myöhemmin hän ja Juthamas tapasivat instituutissa, ja heidät sinetöitiin avioliittoon Manilan temppelissä Filippiineillä. Vuonna 1993 kuorma-auto, jonka kuljettaja oli nukahtanut, törmäsi Kaivaivatanoihin ja Sathit halvaantui rintakehästä alaspäin. Heidän uskonsa ei ole koskaan horjunut. Sathit on ihailtu opettaja kansainvälisessä koulussa Bangkokissa. Hän palvelee Bangkokin pohjoisen vaarnan johtajana. Me näemme Jumalan ihmetekoja Hänen ihmeellisessä työssään ja meidän omassa henkilökohtaisessa elämässämme.

Kirkon ihmeestä Norsunluurannikolla ei voi kertoa mainitsematta kahta pariskuntaa: Philippe ja Annelies Assard sekä Lucien ja Agathe Affoue. He liittyivät kirkkoon ollessaan nuoria aviopareja, toinen Saksassa ja toinen Ranskassa. 1980-luvulla Philippe ja Lucien tunsivat halua palata Afrikassa

päätös jättää oma suku ja antaa veli Assardin jättää työnsä kokeneena koneinsinöörinä vaati epätavallisen paljon uskoa. Nämä kaksi avioparia tapasivat toisensa ensimmäisen kerran Norsunluurannikolla ja alkoivat pitää pyhäkouluja. Siitä on kulunut 30 vuotta. Nykyään tässä kauniissa afrikkalaisessa maassa on 8 vaarnaa ja 27 000 jäsentä.

Affouet palvelevat edelleen jalosydämisesti ja samoin tekevät Assardit, jotka päättivät äskettäin lähetystyön Accran temppelissä Ghanassa.

Näettekö Jumalan käden vievän Hänen työtään eteenpäin? Näettekö Jumalan käden lähetysaarnajien elämässä Haitissa tai Kaivaivatanojen elämässä Thaimaassa? Näettekö Jumalan käden Assardin ja Affouen pariskuntien elämässä? Näettekö Jumalan käden omassa elämässänne?

”Eikä [mikään] loukkaa Jumalaa – – [niin] kuin [ne], jotka eivät tunnusta hänen

kättänsä kaikessa.”¹³

Jumalan ihmeitä tapahtuu muualkin kuin Haitissa, Thaimaassa ja

Norsunluurannikolla. Katsokaa ympärillenne.¹⁴ ”Jumala muistaa jokaista kansaa, – – niin, hän laskee kansansa, ja hänen – – armonsa on kaiken maan yllä.”¹⁵

Joskus näemme Herran käden muiden elämässä mutta mietimme: ”Kuinka näkisin selkeämmin Hänen kätensä omassa elämässäni?”

Vapahtaja on sanonut:

”Älä epäile.”¹⁶

”Älä pelkää.”¹⁷

”Yksikään [varpunen] ei putoa maahan, ellei teidän Isänne sitä [tiedä]. – – Älkää siis pelätkö. Olettehan te arvokkaampia kuin kaikki varpuset.”¹⁸

Muistakaa nuorukaista, joka huudahti profeetta Elisalle, kun he olivat vihollisten ympäröimiä: ”Voi – –! Mitä me nyt teemme?”¹⁹

Elisa vastasi:

”Älä pelkää, – – meillä on puolellemme enemmän väkeä kuin heillä.”

[Sitten] hän rukoili Herraa ja sanoi: ’Herra, avaa hänen silmänsä, jotta hän näkisi.’ Herra [tosiaan] avasi palvelijan silmät, ja hän [todellakin] näki, että vuori Elisän ympärillä oli tulisia hevosia ja vaunuja täynnään.”²⁰

Kun te pidätte käskyt ja rukoilette uskossa, jotta näkisitte Herran käden vaikutuksen elämässänne, lupaan teille, että Hän avaa hengelliset silmänne

Yllä vasemmallalla: presidentti Thomas S. Monson Haitissa, kun tuo kansakunta pyhitettiin evankeliumin saarnaamiselle vuonna 1983. Yllä: Norsunluurannikon pioneirit Philippe ja Annelies Assard (vasemmallalla) sekä Lucien ja Agathe Affoue. Vasemmallalla: vaarnajohtaja Sathit Kaivaivatana ja hänen vaimonsa Juthamas Bangkokissa Thaimaassa.

sijaitsevaan kotimaahansa tarkoitukseen rakentaa Jumalan valtakuntaa. Sisar Assardilta, joka on saksalainen,

entistäkin suuremmiksi, ja näette entistä selkeämmin, ettette ole yksin.

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että meidän tulee pysyä ”lujana uskossa siihen, mikä on tuleva”²¹. Mikä on tuleva? Vapahtaja rukoili:

”Isä meidän, joka olet taivaassa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”²²

Juuri äsken me kaikki lauloimme laulun ”Kuningas kuningasten”.

Uskomme vahvistuu, kun odotamme innolla sitä loistavaa päivää, jolloin Vapahtaja palaa maan päälle. Ajatus Hänen tulostaan sykähdyttää sieluani. Se tulee olemaan henkeäsalpaava! Sen laajuus ja suuruus, kattavuus ja mahtavuus ylittää kaiken, mitä kuolevaiset silmät ovat koskaan nähneet tai kokeneet.

Sinä päivänä Hän ei tule kääritynä kapaloihin seimessä²³, vaan Hän ilmestyy ”taivaan pilvissä puettuna voimaan ja suureen kirkkauteen kaikkien pyhien enkelien kanssa”²⁴. Me kuulemme ”ylienkelin käskyhuudon – ja Jumalan pasuunan”²⁵. Aurinko ja kuu muutetaan, ja ”tähdet sinkoutuvat sijoiltansa”²⁶. Te ja minä tai ne, jotka seuraavat meitä, ”pyhät – maan neljältä ilmansuunnalta”²⁷, ”tehdään eläviksi ja temmataan häntä vastaan”²⁸, ja ne, jotka ovat kuolleet vanhurskaina, ”heidätkin temmataan häntä vastaan taivaan – keskelle”²⁹.

Sitten koetaan mahdottomalta tuntuva asia: ”Kaikki liha”, Herra sanoo, ”saa nähdä minut yhtä aikaa.”³⁰ Kuinka se tapahtuu? Me emme tiedä. Mutta todistan, että se tapahtuu – täsmälleen niin kuin on profetoitu. Me polvistumme kunnioituksesta, ”ja Herra antaa äänensä kuulua, ja kaikki maan ääret kuulevat sen”³¹. ”Se on niin kuin suurten vesien pauhu ja niin kuin suuren ukkosen jylinä.”³² [Silloin] Herra, – Vapahtaja, seisoo kansansa keskellä.”³³

Seuraa taivaan enkelien ja maan päällä olevien pyhien unohtumattomia jälleennäkemisiä.³⁴ Mutta mikä tärkeintä, kuten Jesaja julistaa: ”Maan kaikki ääret näkevät pelastuksen, jonka meidän Jumalamme on tuonut”³⁵, ja Hän ”hallitsee kaikkea lihaa”³⁶.

Tuona päivänä epäilijät hiljenevät, ”sillä jokainen korva on kuuleva – ja jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli on tunnustava”³⁷, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, maailman Vapahtaja ja Lunastaja.

Tänään on pääsiäinen. Kaikkien kristittyjen kanssa eri puolilla maailmaa me riemuitsemme Hänen ihmeellisestä ylösnousemuksestaan ja omasta luvatusista ylösnousemuksestamme. Valmistautukaamme Hänen tulemiseensa kerraten näitä loistavia tapahtumia yhä uudelleen omissa mielessämme ja niiden kanssa, joita rakastamme, ja olkoon Hänen rukouksensa meidän rukouksemme:

”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”³⁸ Todistan, että Hän elää. ”Kuningas kuningasten, – – Jo saavu, toivo kansojen.” Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Vaikka koko yleiskonferenssi tulkataan 94 kielelle, lähetyksiä ei tulkata kaikille kielille simultaanisesti eikä kaikkien kielten kohdalla tulkata kaikkia kokouksia. Tämän yleiskonferenssin sunnuntain iltapäiväkokouksen osalta 75 kieltä tulkattiin suorana lähetyksenä.
2. ”Kuningas kuningasten”, *MAP-lauluja*, 28.
3. Tiistaina 31. maaliskuuta 2015 ensimmäisen presidenttikunnan toimistosta lähetettiin minulle sähköpostiviesti, jossa selitettiin, että puhuisin sunnuntaina iltapäivällä 5. huhtikuuta heti yhteislaulun ”Kuningas kuningasten” jälkeen. Tämän suuren palautuksen ajan laulun sanoissa, jotka on kirjoittanut Parley P. Pratt, esitetään Vapahtajalle nöyryä anomus palata maan päälle. Se on ilmentänyt konferenssipuheeni sanomaa kenties voimallisemmin kuin mikään muu kirkon laulu, jota laulamme. Minua liikutti syvästi sen merkittävyys, että pääsiäissunnuntaina uskovia pyhiä kaikkialla liittyi yhteen – yhdessä kohotimme äänemme Jumalalle ja lauloimme yhteen ääneen: ”Kuningas kuningasten, Sua kauan ootimme.” Koska käsitin, etten ollut henkilökohtaisesti vaikuttanut yleiskonferenssin musiikin valintaan, mietin, olivatko ne, jotka olivat vastuussa musiikista, lukeneet konferenssipuheeni, jonka otsikkona on ”Tulkoon Sinun valtakuntasi”, ja sitten valinneet tämän laulun, joka kertoo Vapahtajan toisesta tulemisesta. Myöhemmin sain tietää, että tabernaakkeliuoron johtajat olivat suosittaneet laulua ensimmäiselle presidenttikunnalle maaliskuun alussa, viikkoja ennen kuin minun puheeni lähetettiin ensimmäiselle presidenttikunnalle kääntämistä varten. Laulu ”Kuningas kuningasten” laulettiin yleiskonferenssissa yhteislauluna edellisen kerran lokakuussa 2002. Me jokainen yritämme tehdä oman osamme, mutta Hän on kaiken suuri arkkitehti.
4. OL 100:16.
5. 1. Nefi 14:14.
6. OL 10:55.
7. Henkilökohtainen kokemus, toukokuu 1997.
8. 2. Nefi 27:20.
9. Joh. 1:3.
10. OL 65:2.
11. 1. Nefi 14:12.

12. Syksyllä 2001, kun asuin Brasiliassa, kerroin innokkaasti ensimmäisen presidenttikunnan jäsenelle, presidentti James E. Faustille monia vaikuttavia asioita pyhistä, jotka asuvat Curitiban kaupungissa, ja toivoin hänen välittävän tiedot presidentti Gordon B. Hinckleylle. Presidentti Faust keskeytti minut kesken lausetta. ”Neil”, hän sanoi, ”me emme lobbaa presidentin edessä. Päätös siitä, minne temppeli on määrä rakentaa, on Herran ja Hänen profectanssa välinen asia.” Curitiban temppeli Brasiliassa vihittiin vuonna 2008.

13. OL 59:21.

14. Yksi Herran käden suurista ihmeistä on Hänen valtakuntansa ulottuminen yli Yhdysvaltojen kaupunkeihin ja kyliin jokaisessa osavaltiossa. Tässä on yksi esimerkki. Toukokuussa 2006 sain tehtävän osallistua vaarnakonferenssiin Dentonissa Texasissa. Olin yötä vaarnanjohtaja Vaughn A Andrusin kotona. Sisar Andrus kertoi minulle kirkon varhaisvaiheista Dentonissa alkaen omista vanhemmistaan John ja Margaret Porterista. Alussa oli vain pyhäkoulu. Mutta Porterit kertoivat evankeliumista Ragsdaleille, jotka vuorostaan kertoivat siitä Nobleseille ja Martinoille. Lähetysaarnajat toivat tietenkin oman tärkeän lisänsä. Kirkkoon liittyi monia perheitä. Länneestä muutti lisää ihmisiä Dentoniin. Nykyään siellä, missä oli pieni lähetysseurakunta, on neljä vaarnaa, ja yksi Martinon pojista, vanhin James B. Martino, joka liittyi kirkkoon 17-vuotiaana, palvelee nyt kirkossa johtavana auktoriteettina.

15. Alma 26:37.

16. Ks. Matt. 21:21.

17. Mark. 5:36.

18. Matt. 10:29, 31.

19. 2. Kun. 6:15.

20. 2. Kun. 6:16–17.

21. Moosia 4:11.

22. Matt. 6:9–10; ks. myös OL 65:6.

23. Ks. Luuk. 2:12.

24. OL 45:44.

25. 1. Tess. 4:16.

26. OL 133:49.

27. OL 45:46.

28. OL 88:96.

29. OL 88:97.

30. OL 101:23.

31. OL 45:49.

32. OL 133:22.

33. OL 133:25.

34. Ks. Moos. 7:63.

35. Jes. 52:10.

36. OL 133:25.

37. OL 88:104.

38. Matt. 6:10.

Vanhin Jorge F. Zeballos

seitsemänkymmenen koorumista

Jos sinä otat vastuun

Ponnistelkaamme eteenpäin oppimalla velvollisuutemme, tekemällä oikeita päätöksiä, toimimalla niiden päätösten mukaan ja hyväksymällä Isämme tahto.

Olin vasta 12-vuotias, kun lähetysaarnajat saapuivat ensimmäistä kertaa opettamaan synnyinkaupunkiini Pohjois-Chilessä. Yhtenä sunnuntaina, kun olin jo puolen vuoden ajan osallistunut kokouksiin pienessä lähetysseurakunnassa, eräs lähetysaarnaja tarjosi minulle sakramenttileipää jakaessaan sakramenttia. Katsoin häntä ja sanoin hiljaa: ”En voi.” ”Miksi et?” hän kysyi.

Vastasin hänelle: ”Koska en ole kirkon jäsen.”¹

Lähetysaarnaja ei voinut uskoa sitä. Hän jäi tuijottamaan minua. Luultavasti hän ajatteli: ”Mutta tämä nuori mieshän käy jokaisessa kokouksessa! Kuinka on mahdollista, ettei hän ole kirkon jäsen?”

Seuraavana päivänä lähetysaarnajat tulivat kotiimme ja tekivät kaikkensa saadakseen opettaa koko perhettämme. Mutta koska perheemme ei ollut kiinnostunut, niin pelkästään tuo kirkossakäyntini viikoittain yli puolen vuoden ajan sai lähetysaarnajat kyllin vakuutuneiksi, jotta he jatkoivat opetusta. Lopulta koitti odottamani suuri hetki, kun he kutsuivat minut liittymään jäseneksi Jeesuksen Kristuksen kirkkoon. Lähetysaarnajat selittivät minulle, että koska olin alaikäinen, tarvitsisin vanhempieni luvan. Menin lähetysaarnajien kanssa isäni luo ajatellen, että hänen rakastava vastauksensa olisi: ”Poikani, sitten kun olet täysi-ikäinen, saat tehdä omat päätöksesi.”

Sillä välin kun lähetysaarnajat puhuivat isäni kanssa, rukoilin palavasti, että isäni sydän herkistyisi niin että hän antaisi minulle haluamani luvan. Isäni vastaus lähetysaarnajille oli seuraava: ”Vanhimmat, kuluneen

puolen vuoden aikana olen nähnyt, kuinka poikani Jorge herää sunnuntai-aamuina aikaisin, pukeutuu parhaimpiin vaatteisiinsa ja kävelee kirkkoon. Olen nähnyt, että kirkolla on pelkästään hyvä vaikutus hänen elämäänsä.” Sitten hän puhui minulle ja yllätti minut sanomalla: ”Poikani, jos sinä otat vastuun tästä päätöksestä, niin sitten saat lupani mennä kasteelle.” Halasin isääni, annoin hänelle sukon ja kiitin häntä siitä, mitä hän teki. Minut kastettiin seuraavana päivänä. Viime viikolla tuosta elämäni tärkeästä hetkestä tuli kuluneeksi 47 vuotta.

Mikä vastuu meillä Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenenä on? Presidentti Joseph Fielding Smith on ilmaissut asian seuraavasti: ”Meillä on nämä kaksi suurta velvollisuutta –. Ensiksi, tavoitella omaa pelastustamme, ja toiseksi, velvollisuutemme lähimmäisiimme kohtaan.”²

Nämä siis ovat tärkeimmät vastuunne, mitkä taivaallinen Isämme on meille antanut: tavoitella omaa pelastustamme ja muiden pelastusta ymmärtäen sen, että tässä lausumassa *pelastus* tarkoittaa sen korkeimman kirkkauden asteen tavoittelua, minkä Isämme on varannut kuuliaisille lapsilleen³. Näiden vastuiden, jotka meille on annettu – ja jotka olemme vapaaehtoisesti hyväksyneet – tulee määrittää tärkeysjärjestyksemme, halumme, päätöksemme ja päivittäinen käytöksemme.

Sellaiselle, joka ymmärtää, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta korotus on todella saavutettavissa, siinä epäonnistuminen tarkoittaa kadotusta. Siten pelastuksen vastakohta on kadotus samoin kuin onnistumisen vastakohta on epäonnistuminen. Presidentti Thomas S. Monson on opettanut meille, että ”ihmiset eivät todellakaan voi pitkään tyytyä keskinkertaisuuteen, kun he näkevät, että erinomaisuus on heidän tavoitettavissaan”⁴. Kuinka me sitten voisimme tyytyä mihinkään korotusta vähempään, jos tiedämme, että korotus on mahdollinen?

Saanen kertoa neljä peruseriaa-tetta, jotka auttavat meitä toteuttamaan toiveemme olla vastuussa taivaalliselle Isällemme ja myös vastaamaan Hänen odotukseensa tulla Hänen kaltaisikseen.

1. Oppikaamme velvollisuutemme

Jos haluamme tehdä Jumalan tahdon ja olla vastuussa Hänelle, meidän täytyy alkaa oppia, ymmärtää ja hyväksyä Hänen meitä koskeva tahtonsa ja elää sen mukaan. Herra on sanonut: ”Ja niin, jokainen oppikoon nyt velvollisuutensa ja toimimaan virassa, johon hänet on nimitetty, kaikessa uutteruudessa.”⁵ Se, että meillä on halu tehdä oikein, ei riitä, elleimme huolehdi siitä, että ymmärrämme, mitä Isämme

odottaa meiltä ja mitä Hän haluaa meidän tekevän.

Liisa ihmemaassa -sadun Liisa ei tiedä, mihin suuntaan hänen pitäisi mennä, joten hän kysyy Irvikissalta: ”Tahtoisitko kertoa minulle, mitä tietä minun pitää kulkea?”

Irvikissa vastaa: ”Kai se riippuu siitä, minne sinä tahdot mennä.”

Liisa sanoo: ”Sama se minne.”

”Sitten on samantekevää, mitä tietä kuljet”, sanoo kissa.⁶

Me kuitenkin tiedämme, että se polku, joka vie puulle, ”jonka hedelmät [ovat] haluttavia tehdäkseen ihmisen onnelliseksi”⁷ – ”se tie, joka vie elämään” – on kapea. Sillä tiellä matkaaminen vaatii ponnisteluja, ja ”vain harvat löytävät sen”⁸.

Nefi opettaa meille: ”Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä.”⁹ Sitten hän lisää: ”[Pyhä Henki] osoittaa teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä.”¹⁰ Näin ollen niitä lähteitä, joista voimme oppia velvollisuutemme, ovat Kristuksen sanat, joita saamme sekä muinaisten että nykyajan profeettojen välityksellä, sekä henkilökohtainen ilmoitus, jota saamme Pyhän Hengen kautta.

2. Tehkäämme päätös

Kun olemme saaneet tietoa evankeliumin palautuksesta, jostakin tietystä käskystä, tehtävässä toimimisen velvollisuuksista tai liitoista, joita teemme temppelissä, on meidän päätettävissämme, toimimmeko tuon uuden tiedon mukaisesti vai emme. Jokainen ihminen valitsee vapaasti omasta puolestaan, tekeekö hän pyhän liiton, kuten kasteenliiton tai temppeliliittoja. Koska valan vannominen oli muinoin normaali osa ihmisten uskonnollista elämää, vanhaan lakiin on kirjoitettu: ”Älkää vannoko väärin minun nimeeni.”¹¹ Mutta ajan keskipäivänä

Vapahtaja opetti korkeamman tavan pitää sitouksemme, kun Hän sanoi, että *kyllä* tarkoittaa kyllä ja *ei* tarkoittaa ei.¹² Ihmisen sanan tulee riittää osoittamaan todeksi hänen rehellisyytensä ja sitoumuksensa jotakuta kohtaan – ja varsinkin silloin, kun tuo joku on taivaallinen Isämme. Sitoumuksen kuniassa pitäminen osoittaa sanojemme rehellisyyden ja vilpittömyyden.

3. Toimikaamme päätöksen mukaan

Sen jälkeen kun olemme oppineet tehtävämme ja tehneet päätökset, jotka liittyvät tuohon oppimiseen ja ymmärtämiseen, meidän tulee toimia niiden mukaan.

Yksi voimallinen esimerkki vakaasta päättäväisyydestä pitää sitoumuksensa Isänsä kanssa on Vapahtajan kokemus, kun halvaantunut mies tuotiin Hänen luokseen parannettavaksi. ”Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: ’Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.’”¹³ Me tiedämme, että Jeesuksen Kristuksen sovitus on välttämätön, jotta saisimme syntimme anteeksi, mutta halvaantuneen miehen parantamisen aikaan tuo suuri tapahtuma oli vasta tulossa; Vapahtajan kärsimys Getsemanessa ja ristillä ei ollut vielä tapahtunut. Mutta Jeesus ei

pelkästään siunannut halvaantunutta miestä kyvyllä seistä ja kävellä, vaan Hän myös antoi tälle tämän synnit anteeksi antaen siten yksiselitteisen merkin, ettei Hän epäonnistuisi ja että Hän täyttäisi sitoumuksensa, jonka Hän oli tehnyt Isänsä kanssa, ja että Getsemanessa ja ristillä Hän tekisi, mitä Hän oli luvannut tehdä.

Polku, jonka olemme valinneet kuljettavaksemme, on kapea. Matkan varrella on haasteita, jotka vaativat sekä uskoamme Jeesukseen Kristukseen että parhaamme yrittämistä polulla pysymiseksi ja eteenpäin ponnistelemiseksi. Meidän täytyy tehdä parannus ja olla kuuliaisia ja kärsivällisiä, vaikka emme ymmärtäisikään kaikkia olosuhteita ympärillämme. Meidän tulee antaa anteeksi muille ja elää sen mukaisesti, mitä olemme oppineet ja mitä valintoja olemme tehneet.

4. Hyväksykäämme auliisti Isän tahto

Opetuslapsuus vaatii meitä oppimaan velvollisuutemme, tekemään oikeita päätöksiä ja toimimaan niiden mukaisesti, mutta lisäksi on välttämätöntä, että meissä kehittyä halukkuutta ja kykyä hyväksyä Jumalan tahto silloinkin kun se ei sovi yhteen vanhurskaiden halujemme tai mieltymystemme kanssa.

Minuun tekee vaikutuksen sen spitaalisen asenne, joka tuli Herran luo, ”lankesi polvilleen, pyysi häneltä apua ja sanoi: ’Jos vain tahdot, sinä voit puhdistaa minut’”¹⁴, ja ihailen hänen suhtautumistaan. Spitaalinen ei vaatinut mitään, vaikka hänen toiveensa olisivat luultavasti olleet vanhurskaita. Hän oli yksinkertaisesti halukas hyväksymään Herran tahdon.

Joitakin vuosia sitten rakasta ja uskollista ystäväpariskuntaani siunattiin kauan toivotulla pojalla, jota he olivat rukoilleet pitkään. Tuo koti täyttyi ilolla, kun ystävämmme ja heidän tyttärensä, joka oli ollut heidän ainoa lapsensa siihen saakka, iloitsivat vastasyntyneen pienen pojan seurasta. Mutta eräänä päivänä tapahtui jotakin odottamatonta: tuo pieni poika, joka oli silloin noin kolmevuotias, vaipui yhtäkkiä koomaan. Heti kun kuulin tilanteesta, soitin ystävälleni ja kerroin, että olisimme heidän tukena tuona vaikeana aikana. Mutta hänen vastauksensa oli opetus minulle. Hän sanoi: ”Jos Isän tahto on ottaa hänet luoksensa, niin sitten se sopii meille.” Ystäväni sanat eivät sisältäneet pienintäkään määrää valitusta, kapinointia tai tyytymättömyyttä. Päinvastoin tunsin hänen sanoissaan pelkästään kiitosta Jumalaa

Vanhin Joseph W. Sitati
seitsemänkymmenen koorumista

kohtaan, kun Hän oli sallinut heidän nauttia pienestä pojastaan tuon lyhyen ajan, ja tunsin myös hänen täydellisen halukkuutensa hyväksyä Isän tahto heidän kohdallaan. Muutama päivä myöhemmin tuo pienokainen otettiin selestiseen kotiinsa.

Ponnistelkaamme eteenpäin oppimalla velvollisuutemme, tekemällä oikeita päätöksiä, toimimalla niiden päätösten mukaan ja hyväksymällä Isämme tahto.

Kuinka kiitollinen ja iloinen olenkaan päätöksestä, jonka isäni antoi minun tehdä 47 vuotta sitten. Vuosien saatossa olen ymmärtänyt, että se ehto, jonka hän antoi minulle – ottaa vastuu tekemästani päätöksestä – tarkoitti sitä, että olisin vastuussa taivaalliselle Isälleni ja tavoittelisin omaa ja lähimmäisteni pelastusta sekä tulisin siten enemmän sellaiseksi kuin Isäni odottaa ja haluaa minun tulevan. Tänä hyvin erityisenä päivänä todistan, että Jumala, meidän Isämme, ja Hänen rakas Poikansa elävät. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Huomaattehan, että ”vaikka sakramentti on kirkon jäsenille, piispakunnan ei pidä ilmoittaa, että se jaetaan vain jäsenille, eikä mitään pidä tehdä kirkkoon kuulumattomien estämiseksi nauttimasta sakramenttia” (*Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 20.4.1).
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 304.
3. Ks. OL 132:21–23.
4. Thomas S. Monson, ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 58.
5. OL 107:99.
6. Lewis Carroll, *Liisan seikkailut Ihme- maassa*, suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, 1972, s. 70.
7. 1. Nefi 8:10.
8. Matt. 7:14.
9. 2. Nefi 32:3.
10. 2. Nefi 32:5.
11. 3. Moos. 19:12.
12. Ks. Matt. 5:37.
13. Mark. 2:5.
14. Mark. 1:40.

Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja ottakaa maa valtaanne

Taivaallinen Isä on käskenyt ja siunannut meitä olemaan hedelmällisiä ja lisääntymään sekä ottamaan maan valtaamme, jotta meistä tulisi Hänen kaltaisiansa.

Kiitos, tabernaakkeliuoro, tuosta suloisesta kunnianosoituksesta maailman Vapahtajalle.

Päivänä, jolloin Isä Jumala pyysi ainosyntyistä Poikaansa tekemään ihmisen Heidän kuvakseen ja kaltaisekseen, Hän siunasi lapsiaan ja sanoi: ”Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Vallitkaa – – kaikkea, mikä maan päällä elää ja liikkuu.”¹ Siten matkamme kuolevaisuudessa alkoi sekä jumalallisen käskyn että siunauksen kera. Rakastava Isä antoi meille käskyn ja siunauksen olla hedelmällisiä ja lisääntyä sekä vallita kaikkea, jotta voimme kehittyä ja tulla Hänen kaltaisikseen.

Veljet ja sisaret, tänä iltapäivänä pyydän avukseni teidän uskoanne ja rukouksianne, kun kerron teille ajatuksia jumalallisen luonteemme kolmesta perustavaa laatua olevasta ominaisuudesta. Rukoukseni on, että voisimme kaikki täydellisemmin ymmärtää ja täyttää pyhän vastuamme – Isämme käskyn – kehittää jumalallista

luonnettamme niin, että osaisimme paremmin suunnistaa matkallamme ja saavuttaisimme jumalallisen päämäärämme.

Ensiksi, Jumala käski meitä olemaan hedelmällisiä

Tärkeä osa hedelmällisenä olemista on Jumalan valtakunnan tuominen maan päälle, mikä jää toisinaan vaille huomiota. Vapahtaja on opettanut:

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään. – –

Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen.

Siinä minun Isäni kirkkaus tulee julki, että te tuotatte runsaasti hedelmää ja niin osoitatte olevanne opetuslapsiani.”²

Me tuotamme hedelmää, kun me pysymme Kristuksessa ja kun me otamme päällemme Hänen nimensä ja palvelemme Häntä loppuun asti³

auttamalla muita tulemaan Hänen luokseen.

Meidän aikanamme elävät profeetat ja apostolit kohottavat edelleen äänensä kehottaakseen meitä kutakin osallistumaan täysin voimin pelastuksen työhön omien kykyjemme ja mahdollisuuksiemme mukaan.

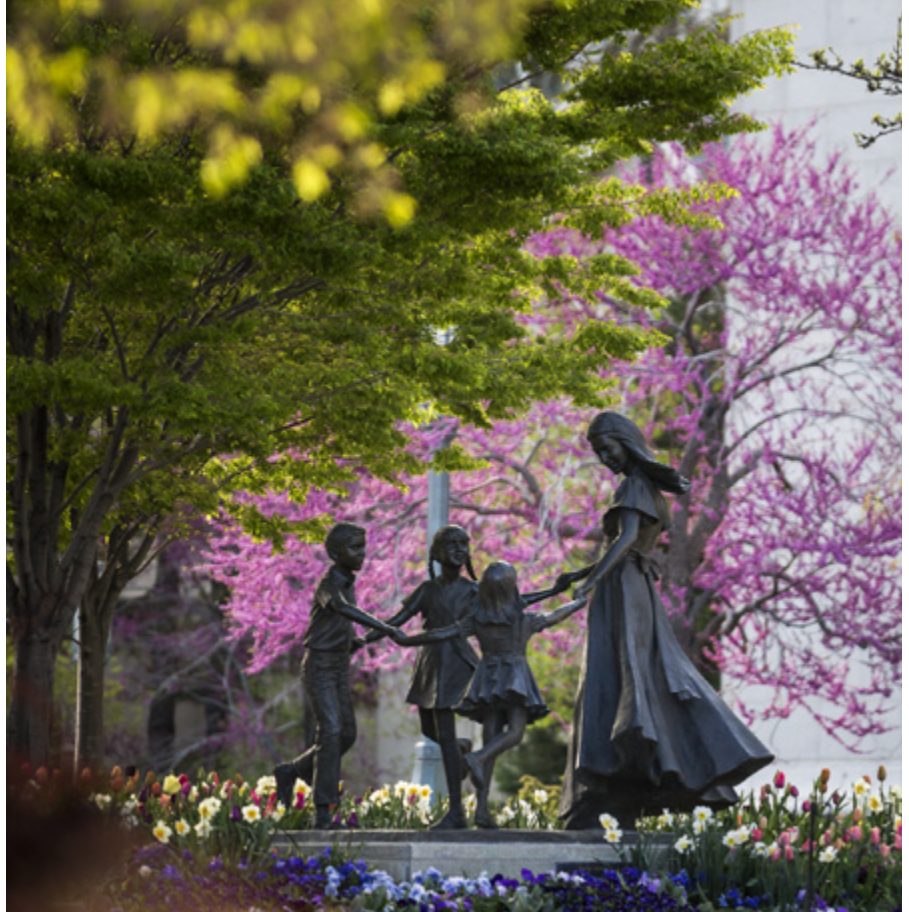
Jotta tuottaisimme paljon hedelmää, lähtökohtana on se, että olemme sävyisiä ja nöyriä sydämeltämme.⁴ Voimme sitten täydellisemmin tulla Kristuksen luokse, kun taivumme Pyhän Hengen kutsuun ja pidämme kaikki tekemämme liitot.⁵ Voimme tavoitella kristillisen rakkauden lahjaa ja saada sen sekä voiman kutsua omia sukulaisiamme, esivanhempiamme sekä kirkkoon kuuluvia tai siihen kuulumatomia naapureitamme ja ystäviämme ottamaan vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin.

Rakkauden hengessä työskenteleminen ei ole velvollisuus vaan ilo. Haasteista tulee tilaisuuksia kehittää uskoa. Meistä tulee ”Jumalan [hyvyyden todistajia], kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [liennemekin], aina kuolemaan asti”⁶.

Jokainen meistä voi – ja meidän tuleekin – osallistua täysin voimin pelastuksen työhön. Vapahtaja on antanut meille seuraavan vastuun, johon liittyy lupaus: ”Minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että te lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy. Kun niin teette, Isä antaa teille kaiken, mitä minun nimessäni häneltä pyydätte.”⁷

Toiseksi, Jumala käski meitä lisääntymään

Meidän fyysinen ruumiimme on Jumalan antama siunaus. Me saimme sen toteuttaaksemme taivaallisen Isän työtä, joka on ”ihmisen kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”⁸. Meidän ruumiimme on

keino, jonka avulla voimme saavuttaa kaiken, mikä meille Jumalan lapsina on mahdollista.

Ruumiimme mahdollistaa sen, että taivaallisen Isän kuuliaiset henkilöt voivat kokea maanpäällisen elämän.⁹ Lasten synnyttäminen antaa muillekin Jumalan henkilöille mahdollisuuden nauttia elämästä maan päällä. Kaikilla kuolevaisuuteen syntyneillä on tilaisuus kehittyä ja tulla korotetuiksi, jos he noudattavat Jumalan käskyjä.

Miehen ja naisen välinen avioliitto on Jumalan säätämä instituutio, joka on tarkoitettu täyttämään käsky lisääntyä. Samaa sukupuolta olevien suhde ei johda lisääntymiseen.

Laillinen ja lainmukainen avioliitto, joka on sinetöity temppelissä ja jossa sinetöiviä liittoja kunnioitetaan, antaa vanhemmille ja heidän lapsilleen parhaan tilaisuuden kokea rakkautta ja valmistautua hedelmää tuottavaa elämää varten. Se tarjoaa heille ihanteellisen ympäristön, jossa he voivat elää Jumalan kanssa tekemiensä liittojen mukaan.

Koska taivaallinen Isä rakastaa meitä, Hän on järjestänyt niin, että kaikki Hänen uskolliset lapsensa, jotka

itsestään riippumattomista syistä eivät voi nauttia tai eivät pääse nauttimaan temppeleliavioliiton ja lasten saamisen siunauksista tai eivät saa noiden siunausten täyteyttä, saavat nauttia näistä siunauksista Herran hyväksi katsomana aikana.¹⁰

Elävät profeetat ja apostolit ovat neuvoneet kaikkia, joilla on mahdollisuus astua iankaikkiseen avioliittoon, tekemään sen viisaudessa ja uskossa. Meidän ei tule lykätä tuota pyhää päivää maailmallisten tavoitteiden vuoksi tai odottaa sopivalta kumppanilta sellaista tasoa, johon kukaan mahdollinen ehdokas ei yllä.

Lupaus kaikille, jotka on sinetöity iankaikkiseen avioliittoon ja jotka tuottavat hedelmää pitämällä liittonsa, on se, ettei vastustaja saa koskaan valtaa horjuttaa heidän iankaikkisen kumppanuutensa perustusta.

Kolmanneksi, Jumala käski meitä ottamaan maan valtaamme

Maan ottaminen valtaansa ja jokaisen elävän olennon vallitseminen tarkoittaa kaikkien hallitsemista niin, että ne toteuttavat Jumalan tahdon¹¹

palvellessaan Hänen lastensa tarkoituksia. Valtaan ottaminen tarkoittaa sitäkin, että hallitsemme omaa ruumistamme.¹² Siihen *ei* kuulu aineiden avuttomaksi uhriksi joutuminen tai niiden käyttäminen Jumalan tahdon vastaisesti.¹³

Se, että kehitämme kykyä vallita kaikkea, mikä on maan päällä, alkaa siitä, että olemme nöyriä ja tunnustamme inhimillisen heikkoutemme ja voiman, joka on saatavillamme Kristuksen ja Hänen sovituksensa kautta. Sillä ”Kristus on sanonut: Jos teillä on usko minuun, teillä on voima tehdä kaikki, minkä minä näen hyväksi.”¹⁴ Tämä voima tulee ulottuville, kun päätämme toimia kuuliaisina Hänen käskyilleen. Lisäämme taitojamme pyrkimällä saamaan Hengen lahjoja ja kehittämällä kykyjämme.

Minä synnyin ja vartuin vaatimattomissa oloissa, kuten on tyyppillistä monissa perheissä Afrikassa. Saavutin kyvyn nousta noista olosuhteista, kun hankin ja sain hyvän koulutuksen. Rakastavat vanhempani auttoivat minua siinä. Olennainen osa edistymistäni oli näkemyksen saaminen siitä, mitä minusta voisi tulla. Myöhemmin, kun vaimoni Gladys ja minä olimme nuori aviopari, me löysimme palautetun evankeliumin, mikä edelleen siunaa elämäämme hengellisellä ohjauksella. Kuten jokaisessa perheessä meilläkin on omat koettelemuksemme ja haasteemme. Mutta kun olemme kääntyneet Herran puoleen saadaksemme apua, olemme löytäneet vastauksia, jotka

tuovat rauhaa ja lohtua, eivätkä nuorvaikkeudet saa meitä lannistumaan.

Ihmiskuntaa tänä päivänä kohtavat haasteet, kuten moraalittomuus, pornografia, aseelliset selkkaukset, saastuminen, päihteiden käyttö ja köyhyys, kukoistavat, koska maailmassa monet ovat antautuneet ”Perkeleen ja lihan tahdon”¹⁵ valtaan Jumalan tahdon sijaan. ”He eivät etsi Herraa vakiinnuttaakseen hänen vanhurskauttaan, vaan jokainen kulkee omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan perässä, jonka kuva on maailman kaltainen.”¹⁶

Jumala kutsuu kuitenkin *kaikkia* lapsiaan ottamaan vastaan Hänen apunsa, jotta he voittaisivat tämän elämän haasteet ja kestäisivät niissä. Hän on sanonut:

”Minä olen Jumala; minä tein maailman ja ihmiset, ennen kuin he olivat lihassa.

– – Jos sinä käännyt minun puoleeni ja kuulet minun ääntäni ja uskot ja teet parannuksen kaikista rikkomuksistasi ja otat kasteen, tosiaan vedessä, minun ainosyntyisen Poikani nimeen – –, sinä saat Pyhän Hengen lahjan, kun pyydät kaiken hänen nimessänsä, ja mitä pyydätkin, se annetaan sinulle.”¹⁷

Uskollisia myöhempien aikojen pyhiä, jotka ymmärtävät jumalalliset mahdollisuutensa ja turvaavat koko sydämestään Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta saatavaan voimaan, vahvistetaan luonnollisissa heikkouksissaan, ja he ”[voivat] tehdä kaiken”¹⁸. He kykenevät voittamaan pahan houkutukset, jotka ovat saaneet monet vastustajan orjuuteen. Paavali opetti:

”Jumalaan voi luottaa. Hän ei salli kiusauksen käydä teille ylivoimaiseksi, vaan antaessaan teidän joutua koetukseen hän samalla valmistaa pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”¹⁹

”Koska hän on itse käynyt läpi

kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan.”²⁰

Taivallinen Isä on käsenyt ja siunnannut meitä olemaan hedelmällisiä ja lisääntymään sekä ottamaan maan valtaamme, jotta meistä tulisi Hänen kaltaisiaan. Hän on suonut saatavillemme apua, jotta voimme jokainen oman valintamme mukaan todella kehittyä Hänen kaltaisekseen. Rukoilen, että voisimme kaikki elää elämämme niin, että meitä johdattaisi näkemys omasta jumalallisesta luonteestamme, saisimme itsellemme kaikki jumalalliset etuoikeutemme ja täyttäisimme jumalallisen päämäärämme.

Todistan Isän Jumalan ja Hänen rakkaan Poikansa, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen elävästä todellisuudesta. Todistan myös Hänen loistavasta onnensuunnitelmastaan sekä avaimista, jotka Hän on antanut profeetalle, Thomas S. Monsonille, jota me rakastamme ja tuemme. Rukoukseni on, että meillä olisi voima nauttia Isän siunausten täyteydestä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 2:28; ks. myös Moos. 2:26–27; 1. Moos. 1:26–28.
2. Joh. 15:5, 7–8.
3. Ks. OL 20:37.
4. Ks. Moroni 7:44.
5. Ks. Moosia 3:19.
6. Moosia 18:9.
7. Joh. 15:16.
8. Moos. 1:39.
9. Ks. Moos. 5:10–11.
10. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.3; Ezra Taft Benson, ”Kirkon naimattomille aikuisille sisarille”, *Valkeus*, tammikuu 1989, s. 85.
11. Ks. MK Jaak. 2:18–19.
12. Ks. 1. Kor. 6:19–20; Gal. 5:16–25; 1. Tess. 4:3–7; 2. Tim. 2:22.
13. Ks. MK Jaak. 2:12–16, 20–21.
14. Moroni 7:33.
15. 2. Nefi 10:24.
16. OL 1:16.
17. Moos. 6:51–52.
18. Alma 26:12.
19. 1. Kor. 10:13.
20. Hepr. 2:18.

Vanhin Russell M. Nelson

kahdentoista apostolin koorumista

Lepopäivä on ilon päivä

Kuinka voitte huolehtia siitä, että teidän käytöksenne lepopäivänä johtaa iloon ja riemuun?

Rakkaat veljet ja sisaret, nämä kaksi konferenssipäivää ovat olleet loistavia. Innoittava musiikki ja kauniit rukoukset ovat kohottaneet meitä. Valon ja totuuden sanomat ovat ylentäneet henkeämme. Tänä pääsiäissunnuntaina me kiitämme jälleen yhdessä vilpittömästi Jumalaa profeetasta!

Meillä jokaisella tulisi olla mielesämme kysymys: kuinka aion muuttua sen vuoksi mitä olen kuullut ja tuntenut tämän konferenssin aikana? Olipa vastauksenne mikä tahansa, saanen kutsua teidät myös tarkastelemaan tuntemuksianne lepopäivästä ja käyttäytymistänne sen aikana.

Minua kiehtovat Jesajan sanat hänen kutsuessaan sapattia ”ilon päiväksi”¹. Mietin kuitenkin, onko sapatti eli lepopäivä todellakin ilon päivä teille ja minulle.

Huomasin ensimmäisen kerran lepopäivän tuottavan iloa monia vuosia sitten, kun olin kiireinen kirurgi ja kun tiesin, että lepopäivästä tulisi minulle henkilökohtaisen parantumisen päivä. Kunkin viikon loppuun mennessä käteni olivat arat hinkattuani niitä toistuvasti saippualla, vedellä ja karkealla harjalla. Kaipasin myös taukoa vaativan ammattini kuormasta. Sunnuntai tarjosi kovasti kaivattua huojennusta.

Mitä Vapahtaja tarkoitti, kun Hän sanoi, että ”sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten”²? Uskon, että Hän halusi meidän ymmärtävän, että lepopäivä on Hänen lahjansa meille tarjoamalla todellisen hengähdystauon päivittäisen elämän vaikeista olosuhteista sekä tilaisuuden hengelliseen ja fyysiseen uudistumiseen. Jumala on antanut meille tämän erityisen päivän, ei viihdettä varten eikä päivittäistä työtä varten vaan jotta voisimme levätä velvollisuuksista ja saada fyysistä ja hengellistä apua.

Heprean kielessä sana *sapatti* tarkoittaa ’lepoa’. Sapatin eli lepopäivän tarkoitus juontaa juurensa aina maailman luomiseen, jolloin Herra lepäsi luomistyöstä kuuden päivän työn jälkeen.³ Kun Jumala myöhemmin ilmoitti Moosekselle kymmenen käskyä, Hän käski: ”Muista pyhittää lepopäivä.”⁴ Myöhemmin sapattia vietettiin muistutuksena Israelin vapautumisesta Egyptin orjuudesta.⁵ Mikä kenties tärkeintä, sapatti annettiin ikuisiksi liitoksi, jatkuvaksi muistutukseksi siitä, että Herra pyhittää kansansa.⁶

Lisäksi nykyään me nautimme lepopäivänä sakramentin Jeesuksen Kristuksen sovituksen muistoksi.⁷ Näin me lupaamme, että olemme halukkaita ottamaan päällemme Hänen pyhän nimensä.⁸

Vapahtaja sanoi olevansa sapatin herra.⁹ Se on Hänen päivänsä! Hän on toistuvasti kehottanut meitä *pitämään pyhänä* sapatin¹⁰ eli *pyhittämään* lepopäivän¹¹. Olemme tehneet liiton, että pyhittäisimme sen.

Kuinka me *pyhitämme* lepopäivän? Ollessani paljon nuorempi tutkin muiden kirjoittamia luetteloita asioista, joita piti tehdä, ja asioista, joita *ei* saanut tehdä lepopäivänä. Vasta myöhemmin opin pyhistä kirjoituksista, että oma käytökseni ja oma asenteeni lepopäivänä oli *merkkinä* minun ja taivaallisen Isäni välillä.¹² Sen ymmärryksen myötä en tarvinnut enää luetteloja siitä, mitä piti ja mitä ei saanut tehdä. Kun minun täytyi päättää, oliko jokin toiminta sopiva lepopäivälle, kysyin itseltäni yksinkertaisesti: ”Minkä *merkin* haluan antaa Jumalalle?” Tämä kysymys sai lepopäivää koskevat valintani päivänselviksi.

Vaikka sapatinpäivää koskeva oppi on muinaista alkuperää, se on uudistettu näinä myöhempinä aikoina osaksi uutta liittoa, johon liittyy lupaus. Kuunnelkaa tämän jumalallisen säädöksen voimaa:

”Jotta voisit varjella itsesi täydellismmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttisi minun pyhänä päivänäni;

sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty sinulle levätäksesi töistäsi ja omistaaksesi hartautesi Korkeimmalle – –.

Tänä päivänä – – valmista vain ruokasi vilpittömin sydämin, jotta paastosi olisi täydellinen, – – jotta ilosi olisi täysi. – –

Ja sikäli kuin te teette tämän kiittäen, iloisin sydämin ja kasvoin, – – maan täyteys on teidän.”¹³

Kuvitelkaa tuon lausuman ulottuvuutta! Maan täyteys luvataan niille, jotka pyhittävät lepopäivän.¹⁴ Ei ihme, että Jesaja kutsui sapattia ”ilon päiväksi”.

Kuinka voitte huolehtia siitä, että teidän käytöksenne lepopäivänä johtaa iloon ja riemuun? Sen lisäksi että käytte kirkossa, nautitte sakramentin ja olette uutteria teille annetuissa erityisessä palvelutehtävässä, mitkä muut toiminnat auttaisivat teitä tekemään lepopäivästä ilon päivän teille itsellenne? Minkä merkin annatte Herralle osoittaaksenne rakkautenne Häntä kohtaan?

Lepopäivä tarjoaa erinomaisen mahdollisuuden vahvistaa perheiteitä. Jumalahan kuitenkin haluaa lastensa, meidän jokaisen, palaavan Hänen luokseen endaumentin saaneina pyhinä, jotka on sinetöity temppeleissä perheiksi, esivanhempiumme ja jälkeläisiimme.¹⁵

Me teemme lepopäivästä ilon päivän, kun me opetamme evankeliumia lapsillemme. Vastuumme vanhempina on täysin selvä. Herra on sanonut: ”Sikäli kuin Siionissa – – on lasten vanhempia, jotka *eivät* opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kännen päällepanemisen kautta kahdeksan vuoden iässä, synti on vanhempien päällä.”¹⁶

Vuosia sitten ensimmäinen presidenttikunta tähdensi perheen kanssa vietettävän laatuajan tärkeyttä. He kirjoittivat:

”Vetoamme vanhempiin, että he tekisivät parhaansa opettaakseen ja kasvattaakseen lapsiaan evankeliumin periaatteiden mukaisesti ja pitäisivät heidät näin kirkon piirissä. Koti on vanhurskaan elämän perusta, eikä mikään muu taho voi ottaa sen paikkaa tai täyttää sen perustehtäviä tämän Jumalan antaman vastuun täyttämisessä.

Neuvomme vanhempia ja lapsia asettamaan perherukouksen, perheillat, evankeliumin opiskelun ja opettamisen sekä perheen tervehenkisen toiminnan etusijalle. Olivatpa muut vaatimukset tai toiminnat miten kelvollisia ja asiallisia tahansa, niiden ei saa sallia syrjäyttää Jumalan antamia velvollisuuksia, jotka vain vanhemmat ja perheet voivat asianmukaisesti täyttää.”¹⁷

Kun pohdin tätä neuvoa, miltei toivon, että olisin jälleen nuori isä. Nykyään vanhemmilla on käytettävissään todella hienoa lähdeaineistoa, jonka avulla he voivat tehdä perheen

kanssa käytettävästä ajasta merkityksellisen – niin lepopäivänä kuin muinakin päivinä. Heillä on lds.org, mormon.org, mormonit.fi, Raamatun videoita, Mormon Channel, Evankeliumiaiheinen kirjasto, *Liahona* ja muutakin – paljon muuta. Tämä lähdeaineisto on erittäin hyödyllinen vanhemmille heidän täyttäessään pyhää velvollisuuttaan opettaa lapsiaan. Mikään muu työ ei ole tärkeämpää kuin vanhurskas, päämäärätietoinen vanhemmuus!

Kun te opettatte evankeliumia, te opitte lisää. Tämä on Herran tapa auttaa teitä ymmärtämään Hänen evankeliumiaan. Hän on sanonut:

”Minä annan teille käskyn, että teidän tulee opettaa toisillenne valtakunnan oppia.

Opettakaa tunnollisesti, – – niin että voitte saada täydellisempää opetusta – – opissa, evankeliumin laissa, kaikessa, mikä liittyy Jumalan valtakuntaan.”¹⁸

Senkaltainen evankeliumin tutkiminen tekee lepopäivästä ilon päivän. Tämä lupaus pätee riippumatta perheen koosta, rakenteesta tai asuinpaikasta.

Perheen kanssa vietetyn ajan lisäksi voitte kokea todellista iloa lepopäivänä tutkiessanne sukuanne. Niiden sukulaisten tietojen etsiminen ja löytäminen, jotka ovat eläneet maan päällä ennen teitä – niiden, joilla ei ollut tilaisuutta ottaa evankeliumia vastaan täällä ollessaan – voi tuoda valtavaa iloa.

Olen nähnyt tämän henkilökohtaisesti. Joitakin vuosia sitten rakas vaimoni Wendy päätti opetella tekemään sukututkimustyötä. Alussa hänen edistymisensä oli hidasta, mutta vähitellen hän oppi, kuinka helppoa on tehdä tätä pyhää työtä. Enkä ole koskaan nähnyt häntä onnellisempänä. Teidänkään ei tarvitse matkustaa muihin maihin tai edes mennä sukututkimuskeskukseen. Voitte kotona tietokoneen tai mobiililaitteen avulla löytää sieluja, jotka kaipaavat toimituksia itselleen. Tehkää lepopäivästä ilon päivä etsimällä esivanhempia ja vapauttamalla heidät henkivankilasta!¹⁹

Tehkää lepopäivästä ilon päivä palvelemalla muita, varsinkin niitä, jotka ovat huonokuntoisia tai yksinäisiä tai tarvitsevat apua.²⁰ Heidän mielialansa kohottaminen kohottaa myös omaa mielialaanne.

Kun Jesaja kuvaili sapattia ”ilon päiväksi”, hän opetti meille myös, kuinka voimme tehdä siitä ilon päivän. Hän sanoi:

”Jos et – – aja omia etujasi minun pyhänä päivänäni, jos nimität sapattia ilon päiväksi – –, jos kunnioitat [Herraa] niin, ettet kulje omilla asioillasi, et käy kauppaa etkä aja omia etujasi, silloin saat iloita *Herrasta*.”²¹

Se, ettei lepopäivänä ”aja omia etujaan”, vaatii itseksensä. Teidän täytyy kenties kieltää itseltänne jotakin sellaista, mistä ehkä pidätte. Jos päätätte iloita *Herrasta*, te ette anna itsenne suhtautua lepopäivään kuin mihin tahansa muuhun päivään. Rutiinitehtäviä ja virkistystoimintaa voi tehdä jonakin muuna aikana.

Ajatelkaapa tätä: Maksassaamme kymmenykset me palautamme yhden kymmenesosan ansioistamme Herralle. Pyhittäessämme lepopäivän me varaamme yhden päivän seitsemästä Hänelle. Niinpä meidän etuoikeutemme on pyhittää sekä rahaa että aikaa Hänelle, joka antaa meille joka päivä elämän.²²

Usko Jumalaan synnyttää rakkauten lepopäivään; usko lepopäivään

synnyttää rakkauten Jumalaan. Pyhä lepopäivä on todellakin ilon päivä.

Nyt kun tämä konferenssi on päättymässä, me tiedämme, että missä tahansa me asummekin, meidän tulee olla perheemme, naapuriemme ja ystäviemme keskuudessa esimerkkinä uskovista.²³ Tosi uskovat pyhittävät lepopäivän.

Lopetan Moronin jäähyväissanoihin hänen päättäessään Mormonin kirjan. Hän kirjoitti: ”Tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi hänessä ja kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus; ja jos te kiellätte itseltänne kaiken jumalattomuuden ja rakastatte Jumalaa koko väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, – – silloin te olette pyhitettyjä Kristuksessa.”²⁴

Rakkaus sydämessäni jätän teille nämä sanat rukouksenani, todistuksenani ja siunauksenani. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jes. 58:13.
2. Mark. 2:27.
3. Ks. 1. Moos. 2:2–3.
4. 2. Moos. 20:8; ks. myös 5. Moos. 5:12; Moosia 13:16; 18:23.
5. Ks. 5. Moos. 5:14–15. Ihmiset, jotka työskentelevät seitsemänä päivänä

viikossa, ovat pohjimmitaan orjuudessa – työlle tai kenties rahalle, mutta he ovat orjia siitä huolimatta. Miljonääri, joka työskentelee seitsemänä päivänä viikossa, on rikas orja.

6. Ks. 2. Moos. 31:13, 16.
7. Ks. OL 59:12. Ennen ristiinnaulitsemistaan pääsiäisjuhlan aikana Herra asetti sakramentin opetuslastensa keskuudessa (ks. Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24). Ylösnousut Herra asetti muinaisen Amerikan asukkaiden keskuudessa sakramentin muistoksi sovituksestaan (ks. 3. Nefi 18:1–12; Moroni 4:1–3; 5:2), ja Hän palautti sen nykyaikana (ks. OL 20:77, 79). Sakramentin nauttiminen uudistaa kasteessa tekemämme liiton, jossa olemme luvanneet pitää Hänen käskynsä (ks. OL 20:68).
8. Ks. OL 20:37, 77.
9. Ks. Matt. 12:8; Mark. 2:28; Luuk. 6:5.
10. Ks. 2. Moos. 31:13; 3. Moos. 19:3, 30; 26:2; OL 68:29.
11. Ks. Hes. 20:20; 44:24.
12. Ks. 2. Moos. 31:13; Hes. 20:12, 20.
13. OL 59:9–10, 13, 15–16.
14. Ks. 3. Moos. 26:2–4.
15. Ks. OL 128:15–18.
16. OL 68:25, kursivointi lisätty; ks. myös Moos. 6:58–62.
17. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 11. helmikuuta 1999; lainattuna julkaisussa *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.4.1.
18. OL 88:77–78.
19. Ks. Jes. 61:1; OL 128:22; 138:57–59.
20. Ks. Matt. 25:35–40.
21. Jes. 58:13–14, kursivointi lisätty.
22. Ks. Moosia 2:21.
23. Ks. 1. Tim. 4:12.
24. Moroni 10:32–33.

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

Puhuja	Kertomus
Neil L. Andersen	(119) Silloinen vanhin Thomas S. Monson kertoo Neil L. Andersenille, että Herra avaa ovia ja tekee ihmeitä. Thaimaassa avioparin usko pysyy vahvana senkin jälkeen kun aviomies on halvaantunut. Tavattuuan toisensa Norsunluurannikolla kaksi myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa avioparia rakentavat Jumalan valtakuntaa siellä.
Wilford W. Andersen	(54) Intiaanimes kertoo lääkärille, että hän voi opettaa lääkäriä tanssimaan mutta tämän täytyy kuulla musiikki.
David A. Bednar	(46) Pienenä poikana David A. Bednar pelkää joutuvansa vankilaan rikottuaan myymälän ikkunan.
Linda K. Burton	(29) Isä sanoo lapsilleen, että nämä ovat turvassa, jos pysyvät pihansa ympärillä kiertävän naruaidan sisäpuolella. Herra johdattaa erästä sisarta luomaan miehensä kanssa kodin, johon Henri on tervetullut.
Gérald Caussé	(98) Asuttuaan 22 vuotta Pariisin alueella Caussén perhe käsittää, etteivät he ole koskaan käyneet Eiffel-tornissa. Kolme afrikkalaista miestä kävelee noin 480 kilometriä osallistuakseen piirikonferenssiin, maksaakseen kymmenykset ja hankkiakseen lisää Mormonin kirjoja.
D. Todd Christofferson	(50) D. Todd Christofferson kannustaa naista, joka tuntee riittämättömyyttä äitinä, ja rukoilee tämän puolesta.
L. Whitney Clayton	(36) Seitsemänvuotias tyttö, joka selviytyi hengissä lentokoneonnettomuudesta, hapuilee kohti etäällä näkyvää valoa, kunnes pääsee turvaan.
Quentin L. Cook	(62) Quentin L. Cookin eno kaatui taistelussa toisen maailmansodan aikana. Samoalainen kirkon jäsen, joka haluaa rukoilla sairautensa vuoksi, menee lääkäriin saadakseen selville, mikä on vialla.
Cheryl A. Esplin	(8) Cheryl A. Esplin osallistuu kokoukseen, jossa sisaret oppivat, että totuus ja Pyhä Henri antavat heidän kodilleen ja perheelleen voimaa vastustaa pahaa. Cheryl A. Esplinin isoisän tati saa voimakkaan vaikutelman todistuksensa kertomisesta.
Henry B. Eyring	(17) Pyhä Henri tuo lohtua ja voimaa onnettomuudessa kuolleen pienen pojan sureville vanhemmille. (22) Henry B. Eyring tuntee olevansa siunattu sen vuoksi, että hänen paastouhrinsa voi auttaa pyhiä Vanuatussa, jossa trooppinen myrsky on aiheuttanut tuhoja. Eräs sisar ilmaisee kiitollisuutta paastouhreista, jotka tukivat häntä ja muita kirkon jäseniä sisällissodan aikana Sierra Leonessa. (84) Kun Henry B. Eyring on 13-vuotiaana keräämässä paastouhreja, eräs mies käskää hänen häipyä. Henry B. Eyring tuntee innoitusta siunata loukkaantunutta lasta niin että tämä jää henkiin. Pyhä Henri innoittaa kuolevaa miestä palvelemaan tehtävässään ja tuntemaan piispansa raskaan taakan.
Larry M. Gibson	(77) Larry M. Gibsonin isä antaa hänelle hopeadollarin muistuttamaan häntä iankaikkisesta päämäärästään. Larry M. Gibson kävelee poikiensa kanssa 80 kilometriä 19 tunnissa.
Jeffrey R. Holland	(104) Nuori mies pelastaa vanhemman veljensä putoamasta kanjonin seinämältä tarttumalla tämän ranteisiin ja kiskomalla tämän turvaan.
Thomas S. Monson	(88) Ollessaan diakoni Thomas S. Monson tuntee olevansa siunattu viedessään sakramentin sairaalle miehelle. Thomas S. Monson oppii rakastamaan Mormonin kirjaa käytyään Martin Harrisin haudalla. Palvellessaan laivastossa Thomas S. Monson antaa pappisuuden siunauksen ystävälle, joka parantuu. (91) Rukoiltuaan temppeleissä lähetyksentälle paluusta nuori mies saa vahvistusta kotiin palanneelta lähetyssaarnaajalta, joka on palvellut samalla lähetyksentällä.
Brent H. Nielson	(101) Brent H. Nielson ja hänen perheensä jäsenet osoittavat kärsivällisesti rakkautta yhtä vähemmän aktiivista perheenjäsentä kohtaan, ja tämä palaa kirkkoon.
Bonnie L. Oscarson	(14) Vuonna 1850 nuori nainen Italiassa puolustautuu rähinöitsijöitä vastaan. Bonnie L. Oscarsonin tytär puolustaa äitiyttä lastensa koulussa.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer odottaa tulevan vaimonsa Donna Smithin korkeakoululuokan ulkopuolella, jotta tämä antaa hänelle pikkuleivän ja suukon.
Kevin W. Pearson	(114) Presidentti Heber J. Grant rukoilee voivansa pysyä uskollisena loppuun asti. Kevin W. Pearson jättää työpaikkansa ottaakseen vastaan kutsun lähetysohjaajana.
Rafael E. Pino	(117) Rafael E. Pinon lapset oppivat televisio-ohjelman ja palapelin avulla arvostamaan näkökulmaa. Eräs poika kysyy Michelangelolta, kuinka tämä tiesi, että Daavidin hahmo oli marmorimöhkäleen sisällä.
Dale G. Renlund	(56) Äiti Etelä-Afrikassa opettaa tyttärelleen suvaitsevaisuutta. Lähetyssaarnaaja saa vaikutelman, joka auttaa häntä olemaan kärsivällinen toverinsa kanssa.
Michael T. Ringwood	(59) Michael T. Ringwood oppii lähetyksessään ja seminaarissa, että palvelemisen, jolla on eniten merkitystä, huomaa tavallisesti vain Jumala.
Ulisses Soares	(70) Diakoni varoittaa luokkatovereitaan pornografiasta. Ulisses Soares oppii lähetyksessään, ettei paha voi tehdä tyhjäksi opetuslapsen todistuksen voimaa.
Joseph W. Sitati	(126) Joseph W. Sitati nostaa itsensä vaatimattomista oloista hankkimalla hyvän koulutuksen.
Carole M. Stephens	(11) Carole M. Stephens käy Arizonassa Yhdysvalloissa erään intiaanisisaren luona, joka pitää itseään kaikkien isoäitinä.
Dieter F. Uchtdorf	(80) Ruhtinas Venäjällä kerää paikalle talonpoikia ja pystyttää kauppapuodeilta näyttäviä kulisveja tehdäkseen vaikutuksen vierailuihin suurlähettiläisiin. Vaarnan johtohenkilöt asettavat tavoitteita, jotka keskittyvät heidän palvelutehtäviinsä.
Rosemary M. Wixom	(93) Vähemmän aktiivinen sisar saa uskonsa syttymään uudelleen tutkittuaan evankeliumia, luettuaan Mormonin kirjaa ja saatuaan tukea perheenjäseniltä ja seurakuntalaisilta.
Jorge F. Zeballos	(123) 12-vuotiaan Jorge F. Zeballosin isä antaa hänelle luvan liittyä kirkkoon. Uskollinen aviopari hyväksyy taivaallisen Isän tahdon, kun heidän pieni poikansa kuolee.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voisit käyttää seuraavia toimintoja ja kysymyksiä perheen keskustelun tai henkilökohtaisen mietiskelyn lähtökohtana.

Lapsille

- Vanhin David A. Bednar kahden-toista apostolin koorumista kertoi siitä, miten häntä pelotti, kun hän oli vahingossa rikkonut kotinsa lähellä sijaitsevan myymälän ikkunan (s. 46). Sitten hän opetti, että kun me katsomme Jeesukseen Kristukseen ja seuraamme Häntä, me voimme tuntea pelon sijaan rauhaa. Mitä sinä voit tehdä joka päivä auttaaksesi lapsiasi katsomaan Vapahtajaan? Kuinka voit opettaa heitä ponnistelemaan eteenpäin Kristuksessa silloinkin kun ajat ovat vaikeita?
- Apuyhdistyksen ylijohtaja, sisar Linda K. Burton kertoi perheestä, joka muutti uuteen taloon, jonka pihan ympärillä ei ollut aitaa (s. 29). Isä merkitsi pihan rajat narulla ja sanoi lapsilleen, että nämä olisivat

turvassa, jos pysyisivät rajalinjan sisäpuolella. Lapset tottelivat – silloinkin kun pallo pomppasi narun toiselle puolelle. Kuinka vanhemmat voivat auttaa lapsia pysymään turvassa? Mitä siunauksia koituu siitä, että kuuntelemme vanhempiamme? Mitä rajoja taivaallinen Isä antaa meille?

- Piispa Gérald Caussé, ensimmäinen neuvonantaja johtavassa piisapakunnassa, kertoi kolmesta afrikkalaisesta miehestä, jotka kävelivät kaksi viikkoa pitkin mutaisia polkujia osallistukseen piirikonferenssiin (s. 98)! He jäivät viikoksi, jotta he saivat nauttia sakramentin ennen kotiinläähtöä. Sitten he kantoivat päänsä päällä laatikoita, jotka olivat täynnä Mormonin kirjoja, jotta he voivat antaa niitä kylänsä asukkaille. Pidätkö sinä evankeliumia ihmeellisenä asiana?

Mitä uhrauksia sinä olet halukas tekemään elääksesi evankeliumin mukaan?

Nuorille

- Monet tämän konferenssin puheista tähdensivät perheen ja kodin tärkeyttä. Esimerkiksi sisar Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisten ylijohtaja, kehotti kirkon jäseniä "[puolustamaan] kotia paikkana, jota pyhempi on vain temppli" (s. 14). Mitä sinä voit tehdä puolustaaksesi kotia? Kuinka sinä voit omalta osaltasi tehdä kodistasi pyhän paikan?
- Vanhin Russell M. Nelson kahden-toista apostolin koorumista opetti, että meidän asenteemme ja käytöksemme lepopäivänä ovat merkinä taivaallisen Isän ja meidän välillämme (s. 129). Kun luet vanhin Nelsonin puheita, voisit ajatella tulevaa sunnuntaita ja kysyä itseltäsi: "Minkä merkin haluan antaa Jumalalle?"
- Vanhin Ulisses Soares seitsemänkymmenen koorumista kertoi diakonista, joka noudatti sotapäällikkö Moronin esimerkkiä (s. 70). Kun tämä nuori mies näki joidenkin luokkatoveriensa katsovan pornografisia kuvia matkapuhelimillaan, hän sanoi heille, että he tekivät väärin ja että heidän tulisi lopettaa se. Yksi ystävä lopetti. Kuinka voimme saada voimaa valita oikein? Kuinka tiedämme, mistä voimme nauttia turvallisesti?
- Elektroniset laitteet voivat tuntua voimaannuttavilta, koska ne antavat pääsyn miltei rajattoman tiedon ja median ääreen. Mutta oletko koskaan pysähtynyt ja miettinyt, halitseeko *nesinua*? Vanhin José A. Teixeira seitsemänkymmenen koorumista sanoi: "On virkistävää laittaa mobiililaitteemme syrjään hetkeksi" (s. 96). Kokeile. Valitse jokin päivä lähiaikoina ja vietä se ilman laitteita. Sinusta saattaa tuntua, että sitä nyt vähiten haluat, mutta yllätyt, miten paljon enemmän aikaa käytät

juttelemiseen ja siihen, että luot muistoja ystäväsi ja perheesi kanssa.

- Paasto on yksi parhaista tavoista suhtautua vakavasti hengellisen voiman saamiseen. Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, muistutti meitä siitä, että paasto ja rukous vahvistivat Jeesusta Saatanan kiusauksia vastaan, kun Vapahtaja oli autiomaassa (s. 22). Yritä ensi paastosunnuntaina noudattaa Jeesuksen esimerkkiä ja paastota mielessäsi jokin päämäärä. Tulet saamaan jumalallista apua ja myös varjelusta.

Aikuisille

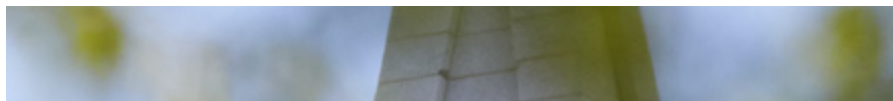
- Useat konferenssipuhujat käsittelivät avioliiton ja perheen merkitystä yhteiskunnassa ja pelastussuunnitelmassa. Voit vastata niihin viiteen kysymykseen, jotka sisar Burton esittää sivulla 31, ja pohtia rukoillen, kuinka voit parhaiten nostaa ja rakastaa sinua lähinnä olevia. Keskustelkaa perheen kanssa siitä, kuinka voitte paremmin keskittyä kodissanne Jeesukseen Kristukseen ja kuinka voitte paremmin tukea toisiaanne.
- Presidentti Thomas S. Monson muistutti meitä siunauksista, joita tulee temppelipalvelun myötä, kuten hengellisyys, rauha sekä voima selviytyä kiusauksista ja koettelemuksista (s. 91). ”Kun käymme temppelissä”, hän sanoi, ”me voimme kokea sellaista hengellisyyden ulottuvuutta ja rauhan tunnetta, joka kohoo kaikkien muiden tuntemusten yläpuolelle, joita ihmissydän voi tuntea.” Miten sinä voit tehdä omasta temppelissä käymisestäsi merkityksellisemmän?
- Usko Jeesukseen Kristukseen on toiminnan periaate. ”Me emme ala uskoa Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa

sattumalta sen enempää kuin että rukoilisimme tai maksaisimme kymmenyksiäkään sattumalta”, sanoi vanhin L. Whitney Clayton, joka kuuluu seitsemänkymmenen johtokuntaan. ”Me päätämme aktiivisesti uskoa” (s. 36). Kun luet hänen puhettaan sekä seuraavien henkilöiden puheita – vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista (s. 32), Alkeisyhdistyksen ylijohtaja Rosemary M. Wixom (s. 93), piispa Gérald Caussé (s. 98) ja seitsemänkymmenen koorumin jäsen, vanhin Kevin W. Pearson (s. 114) – voisit laatia luettelon tavoista, joilla voit vahvistaa uskoasi

Jeesukseen Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa. Laadi sitten luettelo luvatuista siunauksista, joita koituu lisääntyneen uskon myötä.

- Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista opetti, että Vapahtajan sovitus ja ylönousemus muodostavat ”kaikkein merkittävimmän ilmaisun puhtaasta rakkaudesta, mitä tämän maailman historiassa on koskaan osoitettu” (s. 104). Kuinka sinun ajatuksesi, sanasi ja tekosi voivat paremmin kuvastaa kiitollisuuttasi siitä, mitä Vapahtaja on tehnyt?
- Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, selitti armon ihmeellistä lahjaa sekä kuuliaisuuden ja parannuksen tärkeyttä. ”Se, että yritämme ymmärtää Jumalan armon lahjan koko sydämeistämme ja mielestämme, antaa meille entistä suuremman syyn rakastaa ja totella taivaallista Isäämme sävyisästi ja kiitollisina”, hän sanoi (s. 107). Voit tutkia armoa lisää lukemalla seuraavat kohdat: Room. 3:23; 6:1–4; 2. Nefi 25:23, 26; Moosia 2:21; 5:2; 27:25; Alma 34:10, 15; Et. 12:27 ja Moroni 10:32. ■

Kolmesta uudesta temppelistä ilmoitettu

Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti yleiskonferenssin sunnuntain aamukokouksessa, että Port-au-Princeen Haitiin, Abidjaniin Norsunluurannikolle ja Bangkokiin Thaimaahan on kuhunkin suunniteltu rakennettavaksi temppeli. Kussakin tapauksessa temppeli tulee olemaan ensimmäinen kyseisessä maassa. Temppeleiden täsmällinen sijaintipaikka ilmoitetaan myöhemmin.

”Mitä suurenmoisia siunauksia onkaan varattuna uskollisille jäsenillemme näillä alueilla ja todellakin kaikkialla, missä temppeleitä on eri puolilla maailmaa”, presidentti Monson sanoi.

Port-au-Princen temppeli Haitissa

Haitissa, joka on noin 10 miljoonan asukkaan valtio, asuu yli 20 000 myöhempien aikojen pyhiä. Lähetystyö maassa alkoi virallisesti vuonna 1980. Lähin temppeli on Santo Domingossa

Dominikaanisessa tasavallassa. Vaikka temppeli sijaitsee samalla saarella, sinne on melkein päivän matka.

Abidjanin temppeli Norsunluurannikolla

Norsunluurannikolla, jonka asukasluku on noin 20 miljoonaa, asuu yli 27 000 kirkon jäsentä. Lähetystyö maassa alkoi virallisesti vuonna 1988. Lähin temppeli on Accrassa Ghanassa, joka on yli 500 kilometrin päässä.

Bangkokin temppeli Thaimaassa

Thaimaassa, jossa asukkaita on likimäärin 67 miljoonaa, on noin 19 000 myöhempien aikojen pyhiä. Kirkko järjestettiin Thaimaassa virallisesti vuonna 1966. Bangkokin temppeli tulee palvelemaan Thaimaassa sekä kaikkialla Kaakkois-Aasiassa asuvia myöhempien aikojen pyhiä. Tällä hetkellä lähin temppeli on Hongkongissa Kiinassa, yli 1 600 kilometrin päässä.

Lisää temppeliuutisia

Seuraavien viiden temppelin avointen ovien tilaisuuksista, kulttuurijuhlalta ja aukeamispäivistä on ilmoitettu vuodelle 2015: Córdobaan temppeli Argentiinassa, Paysonin temppeli Utahissa Yhdysvalloissa, Trujillon temppeli Perussa, Indianapolisin temppeli Indianassa Yhdysvalloissa ja Tijuanan temppeli Meksikossa. Lisäksi vuonna 2015 vihitään uudelleen käyttöön uudistettu Méxicon temppeli Meksikossa.

Kuluneiden kahden vuoden aikana kirkko on keskittynyt saamaan valmiiksi aiemmin ilmoitetut temppelit. Juuri ilmoitettujen kolmen uuden temppelin lisäksi toiminnassa on jo 144 temppeliä, 5 on peruskorjattavana, 13 rakenteilla ja 13 aiemmin ilmoitettua temppeliä on eri valmisteluvaiheissa ennen rakennustöiden alkamista. ■

Uusia johtohenkilöitä hyväksytty

Yleiskonferenssissa hyväksyttiin viisi uutta johtavaa auktoriteettia palvelemaan seitsemänkymmenen ensimmäisessä koorumissa. He ovat vanhin Kim B. Clark, vanhin Allen D. Haynie, vanhin Von G. Keetch, vanhin Hugo Montoya ja vanhin Vern P. Stanfill.

Konferenssissa hyväksyttiin myös uusi Nuorten Miesten ylin johtokunta. Johtajana toimii Stephen W. Owen, ensimmäisenä neuvonantajana Douglas D. Holmes ja toisena neuvonantajana M. Joseph Brough.

Konferenssissa hyväksyttiin myös uusi neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan. Mary R. Durham kutsuttiin palvelemaan toisena neuvonantajana. Rosemary M. Wixom palvelee edelleen johtajana ja Cheryl A. Esplin, joka palveli aiemmin toisena neuvonantajana, palvelee nyt ensimmäisenä neuvonantajana.

Elämäkertatiedot näistä kutsutuista johtohenkilöistä ovat sivuilla 140–144. ■

Presidentti Eyring Vatikaanin huippukokouksessa

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, peräänkuulutti ”onnellisen avioliiton renessanssia” kansainvälisessä uskontojen välisessä huippukokouksessa Vatikaanissa 18. marraskuuta 2014. Tapamisen isäntänä toimi katolinen kirkko. Kokous, joka oli nimeltään ”Mies ja nainen täydentävät toisiaan”, toi yhteen 14 uskonnon edustajia 23 maasta.

”Miehellä ja naisella, jotka ovat yhtä avioliitossaan, on ylivertainen voima tuoda onnea omaan elämäänsä sekä perheensä ja lähipiirinsä elämään”, presidentti Eyring sanoi. ■

Mormonin kirja saatavissa 110 kielellä

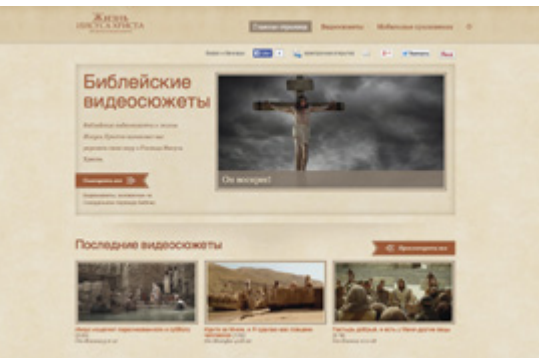
Kosraenkielisen Mormonin kirjan äskettäisen julkaisemisen myötä Mormonin kirja on nyt käännetty 110 kielelle. Kosrae on saari Mikroneesian liittovaltiossa.

Kosraenkieliset Mormonin kirjat tulevat saataville painettuina heinäkuussa 2015. Digitaaliversiot tulivat lds.org-sivustolle sekä Evankeliumiaiheisen kirjaston ja Mormonin kirjan mobiilisovelluksiin maaliskuussa. Kirkko julkaisee nyt pyhien kirjoitusten digitaaliversiot samaan aikaan kun kirjojen teksti lähetetään painettavaksi. Näin pyhät kirjoitukset, jotka on juuri käännetty, ovat jäsenten käytettävissä paljon aikaisemmin kuin oli ennen mahdollista.

Seuraavien kahden vuoden kuluessa ilmoitetaan useista uusista pyhien kirjoitusten käännoksistä. Yksistään vuonna 2015 julkaistaan kolme uutta Mormonin kirjan käännoästä ja lisäksi viisi kolmoissidoksen (Mormonin kirja, Oppi ja liitot sekä Kallisarvoinen helmi yhdessä laitoksessa)

käännoästä. Kyseisiä kieliä puhuville jäsenille ilmoitetaan, kun digitaaliversiot julkaistaan. ■

Vahvista uskoa raamattuaiheisten videoiden avulla

Voit vahvistaa uskoa – sekä omaa että muiden uskoa – Jeesukseen Kristukseen tänä vuonna katsomalla ja jakamalla videoita sarjasta *The Life of Jesus Christ Bible Videos [Jeesuksen Kristuksen elämä - Raamatun videoita]* osoitteessa BibleVideos.org sekä Bible Videos -sovelluksessa.

Nämä uskoa vahvistavat videot tarjotaan maksutta muiden kirkkokuntien käyttöön pyrkimyksenä levittää sanomaa Vapahtajasta mahdollisimman laajalti kautta maailman, jotta katsojat voivat tuntea Hänen rakkautensa ja jotta he voivat innoitua saamaan halun olla enemmän Hänen kaltaisiaan.

Kuluneiden kolmen vuoden aikana kirkon tuottamista 92 raamattuaiheisesta videosta yli puolet on käännetty englannista espanjaksi, italiaksi, japaniksi, kiinaksi, koreaksi, portugaliksi, ranskaksi, saksaksi ja venäjäksi. ■

Kyselytunti vanhin ja sisar Bednarin kanssa

Nuoria ympäri maailman kutsutaan osallistumaan suoraan, interaktiiviseen kyselytuntiin kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin David A. Bednarin ja hänen vaimonsa Susanin kanssa.

Nuoret voivat osallistua interaktiiviseen chattiin 12. toukokuuta 2015 klo 18 Kalliovuorten kesäaikaa seuraamalla suoraa lähetystä sivustolla lds.org, LDS Youthin Facebook-sivulla, Nuorten toimintojen sivustolla (lds.org/youth/activities) tai Mormon Channelin YouTube-sivulla. Lähetys tulkataan myös suorana lähetyksenä espanjaksi, italiaksi, japaniksi, kiinaksi, koreaksi, portugaliksi, ranskaksi, saksaksi ja venäjäksi.

Nuoria kannustetaan lähettämään kysymyksiä Nuorten toimintojen sivustolle sekä ennen tapahtumaa

että sen aikana. He voivat seurata keskustelua myös hashtagitunnisteella #LDSface2face.

”Me kannustamme nuoria tähän tapahtumaan valmistautuessaan etsimään Hengen johdatusta, kun he pohtivat, mitä kysymyksiä he voisivat esittää”, vanhin Bednar sanoi. ”Kun meillä on Henki kanssamme, me kaikki opimme yhdessä.” ■

Hartaustilaisuus nuorille aikuisille

Vanhin Lynn G. Robbins seitsemänkymmenen johtokunnasta puhuu maailmanlaajuisessa nuorille aikuisille tarkoitetussa hartaustilaisuudessa, joka lähetetään sunnuntaina 3. toukokuuta 2015 klo 18 Kalliovuorten kesäaikaa. Lähetys on toinen kolmesta vuodelle 2015 suunnitellusta maailmanlaajuisesta hartaustilaisuudesta.

Kaikki nuoret aikuiset (18–30-vuotiaat) sekä oppilaat, jotka ovat päättämässä lukiota tai vastaavaa, kutsutaan osallistumaan tähän tilaisuuteen. Lähetys on saatavilla kirkon satelliittijärjestelmän, internetin ja muun median välityksellä. Sivustolla devotionals.lds.org on myös lisää hartaustilaisuuksiin perustuvaa aineistoa. ■

Verkkosivustoilla kerrotaan palvelemisesta

Mitä myöhempien aikojen pyhät tekevät kohentaakseen yhteisöjä, joissa he elävät? Ota selvää menemällä sivustolle MormonNews-room.org. Tässä on joitakin esimerkkejä kansainvälisten uutishuonesivustojen äskettäisistä artikkeleista.

Uusi-Seelanti ja Vanuatu

Kun sykloni Pam iski pieneen Tyynenmeren saarivaltioon Vanuatuun, myöhempien aikojen pyhät Aucklandissa Uudessa-Seelannissa riensivät kirkon humanitaaristen palvelujen avulla auttamaan myrskyn hävityksestä kärsineitä. He pakkasivat 2 000 laatikollista ruokaa auttaakseen mahdollisimman monia tuhoista kärsineitä. Jokainen laatikko sisälsi jauhoja, riisiä, säilykehedelmiä, papuja, suolalihaa, kalaa, keksejä, rusinoita, nuudeleita,

suklaamaitojauhetta ja purkinavaajan. Itse pakkauksia voidaan käyttää myös muihin tarkoituksiin kuten vedenkantoon.

Dominikaaninen tasavalta ja Kanada

Dominikaanisessa tasavallassa ja Kanadassa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset viettivät yhdessä kansainvälistä naistenpäivää, Yhdistyneiden kansakuntien sponsoroimaa tapahtumaa. Kirkon kokouspaikkoihin useilla alueilla Dominikaanisessa tasavallassa kokoontui yhteensä yli 1 200 naista osoittamaan arvostusta naisille heidän suuresta panoksestaan maailmassa. Tapahtumaan osallistui uskontokuntien, kansalaisjärjestöjen ja asevoimien johtajia, ja ohjelmassa oli musiikkia

ja puheita. Kanadassa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvat naiset viettivät päivää myös jakamalla tietoa Apuyhdistyksestä tuoden esille, että Apuyhdistys on ”valtaisa palvelukeino kautta maailman”.

Yhdistynyt kuningaskunta

Alkuperäisenä tavoitteena oli ommella 100 mekkoa hädänalaisille lapsille Afrikassa, mutta kun Coventryn seurakunnan naiset Englannissa olivat saaneet urakan valmiiksi, mekkoja oli yli 230. Tyynyliinoista valmistettu yksinkertainen mekko on helppo ommella. Eräs sisar, joka ei ollut ommellut aiemmin, sai valmiiksi kolme mekkoa.

Arkansas, Yhdysvallat

Yli 600 henkilöä osallistui eri uskonnollisten yhteisöjen väliseen hartaustilaisuuteen, jonka aiheena oli uskonnonvapaus ja jonka oli järjestänyt Little Rockin vaarna. Paikalla oli edustajia katolisesta kirkosta, metodistikirkosta ja islamilaisista yhteisöistä sekä eräs evankelinen radiojuontaja. Uskontojen välisessä tapahtumassa esitettiin myös videoitu viesti osavaltion apulaiskuvonööriltä ja loppurukouksen piti eräs osavaltion senaattoreista, kumpikin baptisteja. Järjestäjät sanoivat tapahtuman rakentaneen ”ymmärtämyksen siltoja”. ■

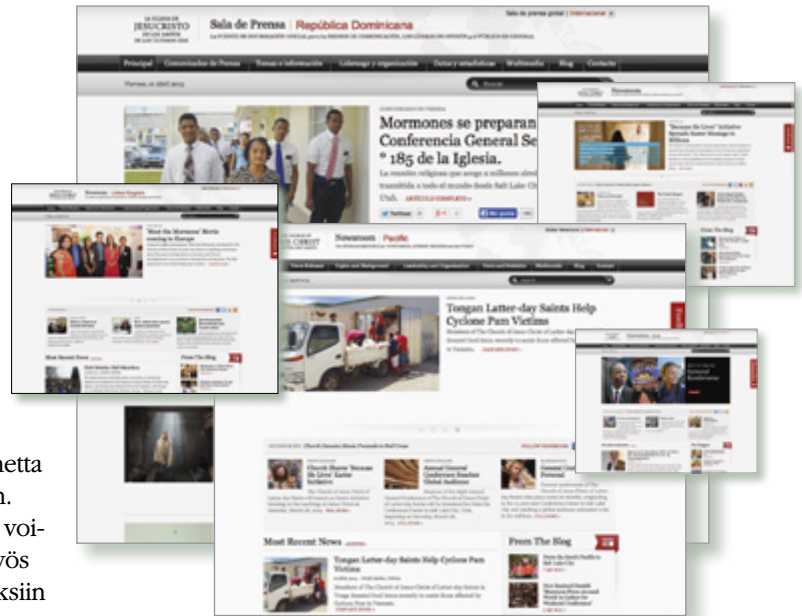
Aiempaa helppokäyttöisempi lds.org-sivusto

Lds.org-sivusto saa tässä toukokuussa uuden valikkorakenteen ja virtaviivaisemmat selausmahdollisuudet. Nämä ovat uusimpia kirkon tekemistä jatkuvista parannuksista, jotta sen virallinen verkkosivusto olisi mukautetumpi ja helppokäyttöisempi.

Ohjelmistokehittäjät ja suunnittelijat ovat yhdistäneet vuosien

käyttäjäpalautteen lisätutkimuksiin luodakseen intuitiivisemman valikon. Testaus on osoittanut, että uusien selausominaisuuksien ansiosta sisällön ja aineiston löytäminen on merkittävästi helpompaa.

Sivustolle tulee myös lds.orgin esittelyvideo, joka auttaa jäseniä tottumaan uuteen järjestykseen. ■

Kertomukset ensimmäisestä näystä

Neljä Joseph Smithin kirjoittamaa omakohtaista kertomusta ensimmäisestä näystä on nyt saatavilla 10 kielellä. Ne ovat sivustolla josephsmithpapers.org, jossa lukijat pääsevät tarkastelemaan myös alkuperäisiä asiakirjoja ja päiväkirjoja. ■

Opetuksia aikaamme varten

Toukokuusta 2015 lokakuun 2015 loppuun Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen kokousten neljännen sunnuntain oppiaiheet tulee valmistella yhdestä tai useammasta huhtikuun 2015 yleiskonferenssin puheesta. Lokakuussa 2015 puheet voidaan valita joko huhtikuun 2015 tai lokakuun 2015 yleiskonferenssista. Vaaran- ja piirinjohtajien tulee valita, mitä puheita heidän alueellaan käytetään, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille.

Neljännen sunnuntain oppitunnille osallistuvia kehoitetaan tutkimaan valittuja puheita etukäteen. Konferenssi-aiheet ovat saatavissa monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org. ■

Vanhin Kim B. Clark

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Vanhin Kim B. Clark tulee hyötymään elinikäisestä urastaan koulutuksen parissa – sekä oppilaana että opettajana – uudessa tehtävässään seitsemänkymmenen ensimmäisessä koorumissa. Vanhin Clark, joka hyväksyttiin koorumiin 4. huhtikuuta 2015, aloittaa palvelemisen vain viikkoja sen jälkeen kun hänen tehtävänsä Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen rehtorina päättyi.

”Olen ollut koulussa viisivuotiaasta lähtien”, äskettäin kutsuttu seitsemänkymmenen sanoo. ”Rakastan oppimista ja opettamista.”

Vanhin Clark syntyi Salt Lake Cityssä Utahissa 20. maaliskuuta 1949 Merlin ja Helen Mar Clarkin perheeseen vanhimpana kolmesta lapsesta. Hän vietti lapsuutensa Salt Lake Cityssä 11-vuotiaaksi asti, jolloin hänen isänsä otti vastaan työpaikan Spokanessa Washingtonin osavaltiossa.

Vaikka hän oli suunnitellut opiskelevansa Brigham Youngin yliopistossa Provoissa Utahissa, niin ollessaan yläkoulussa hän tunsi tarvetta tutkia muitakin vaihtoehtoja ja päätti hakea Harvardin yliopistoon Massachusettsin osavaltiossa – paikkaan, josta tuli lopulta hänen kotinsa yli kolmeksi vuosikymmeneksi.

Opiskeltuaan vuoden Harvardissa vanhin Clark palveli Etelä-Saksan lähetyskentällä vuosina 1968–1970. Palattuaan hän hakeutui BYU:hun, missä hän tapasi pian seurakunnassaan Sue Lorraine Huntin. He solmivat avioliiton muutama kuukausi myöhemmin, 14. kesäkuuta 1971. Heillä on seitsemän lasta.

Heti avioliiton solmittuaan aviopari muutti Bostonin alueelle Massachusettsiin, missä vanhin Clark aloitti jälleen opiskelun Harvardissa. Hän suoritti siellä kandidaatintutkinnon, maisterintutkinnon ja tohtorintutkinnon – kaikissa pääaineenaan taloustiede. Vanhin Clarkista tuli Harvardin kauppakorkeakoulun opettajakunnan jäsen vuonna 1978, ja myöhemmin, vuonna 1995, hänet nimitettiin koulun dekaaniksi. Vuonna 2005 hänet nimitettiin BYU-Idahan rehtoriksi, ja hän palveli tässä tehtävässä lähes vuosikymmenen.

Vanhin Clark on palvellut vanhinten koorumin johtajana, seurakunnan toimitsiteerinä, piispan neuvonantajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaaran lähetystyönjohtajan neuvonantajana ja vyöhykeseitsemänkymmenenä. ■

Vanhin Allen D. Haynie

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Vanhin Allen Decker Haynie hyväksyttiin seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäseneksi 4. huhtikuuta 2015.

Vanhin Haynie syntyi 29. elokuuta 1958 Van Lloyd ja Sarah Lulu Lewis Haynien perheeseen.

Hän syntyi Loganissa Utahissa mutta vietti suuren osan nuoruuttaan muissa kaupungeissa Pohjois-Utahissa ja Kalifornian Piilaaksossa. Hän kävi viittä eri alakoulua, kahta yläkoulua ja sitten lukiota Bountifulissa Utahissa.

Tämä monipuolinen kokemus ”antoi minulle sen suuren opetuksen, että opin arvostamaan jokaista”, hän sanoo, ”koska vaikutti siltä, että vaihdoin paikkaa joka vuosi ja minun oli hankittava ystäviä aina uudelleen. Yksi niistä asioista, joita rakastan kirkossa, on se, että se antaa meille tilaisuuden olla tekemisissä ihmisten kanssa ja arvostaa heidän erilaista taustaansa, kokemustaan, lahjojaan ja kykyjään.”

Hän palveli Cordóban lähetyskentällä Argentiinassa vuosina 1977–1979.

Suoritettuaan alemman korkeakoulututkinnon valtiotieteessä Brigham Youngin yliopistossa vanhin Haynie jatkoi opintojaan saman yliopiston J. Reuben Clarkin oikeustieteellisessä tiedekunnassa ja suoritti oikeustieteen tohtorin tutkinnon vuonna 1985.

Hän oli vuoden mittaisessa työharjoittelussa Yhdysvaltain yhdeksännessä vetoomustuomioistuimessa San Diegossa Kaliforniassa ennen kuin liittyi Latham and Watkins -lakiasiaintoihmistoon tehden juristin töitä San Diegon toimistosta käsin. Noin viisi vuotta sitten hän ja hänen veljensä perustivat oman lakiasiaintoihmiston.

Vanhin Haynie on palvellut myös vanhinten koorumin johtajana, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, seminaarinopettajana, korkean neuvoston jäsenenä, piispana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä.

Hän tapasi Deborah Ruth Hallin opiskellessaan BYU:ssa, ja heidät vihittiin Suolajärven temppelissä 19. joulukuuta 1983. Heillä on kuusi lasta.

Vanhin Haynie liikuttuu puhuessaan todistuksestaan ja sanoo, että hän luki Mormonin kirjan ensimmäisen kerran 12-vuotiaana, samalla merkintöjä tehden. ”En muista aikaa, jolloin en olisi uskonut. En muista aikaa, jolloin en olisi rukoillut.” ■

Vanhin Von G. Keetch

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Ratkaiseva hetki vanhin Von G. Keetchin elämässä koitti, kun hän oli päättämässä työharjoittelua yli-tuomari Warren E. Burgerin ja tuomari Antonin Scalian alaisuudessa Yhdysvaltain korkeimmassa oikeudessa ja valmistautui aloittamaan kokopäivätyön juristina.

Hän olisi voinut työskennellä missä tahansa Yhdysvaltain kaupungissa hyvinkin monen suuren laki-asiaintoihmiston palveluksessa. Sen sijaan hän ja hänen vaimonsa Bernice Pymm Keetch rukoilivat innoitusta tietääkseen, mitä heidän pitäisi tehdä. Asioita tutkittuaan aviopari palasi Salt Lake Cityyn Utahiin, missä hän meni Kirton McConkien lakiasiaintoihmiston palvelukseen.

Tuohon aikaan vanhin Keetch ajatteli tämän tarkoittavan ehkä sitä, että hän uhraisi kykynsä työskennellä oikeudellisten huipputapausten parissa ollakseen lähellä perhettään. Sen sijaan hän on toiminut kirkon tärkeimpänä ulkopuolisena neuvonantajana lakiasioissa sekä toiminut puolustusasianajajana perustuslaillisissa kysymyksissä ja ennakkotapauksiksi osoittautuneissa uskonnonvapauskysymyksissä. Hän on edustanut lähes jokaista suurta uskonnollista kirkkokuntaa maassa.

”Olen nauttinut siitä, että olen pystynyt työskentelemään niin suurenmoisen asiakkaan hyväksi ja pystynyt työskentelemään niin suurten asioiden hyväksi”, hän sanoo.

Vanhin Keetch syntyi 17. maaliskuuta 1960 Provossa Utahissa Gary ja Deanne Keetchin perheeseen vanhimpana neljästä lapsesta. Hänen perheensä asui Oremissa Utahissa ennen kuin muutti Pleasant Groveen Utahiin, missä hän ja hänen tuleva vaimonsa palvelivat yhdessä lukionsa seminaarineuvostossa.

Vanhin Keetch palveli Düsseldorfin lähetyskentällä Saksassa ja oppi rakastamaan saksalaisia. Palattuaan lähetyskentältä hän solmi avioliiton Bernice Pymmin kanssa Suolajärven temppelissä 21. marraskuuta 1981. Heillä on kuusi lasta. Vanhin Keetch suoritti valtiotieteellisen tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa vuonna 1984 ja oikeustieteellisen tutkinnon samassa yliopistossa vuonna 1987.

Vuosien varrella vanhin Keetch, joka hyväksyttiin seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin 4. huhtikuuta 2015, on palvellut piispakunnissa, korkeissa neuvostoissa, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Hugo Montoya

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Vanhin Hugo Montoya oli ymmärrettävästi häkeltynyt, kun hänet kutsuttiin seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin. Hän sai lohtua presidentti Thomas S. Monsonin lempeistä sanoista uusille johtaville auktoriteeteille pidetyssä koulutuskokouksessa: ”Sinä olet täällä, koska rakastat Vapahtajaa.” Vanhin Montoya tunsu kohottuvansa tietäessään, että uudessa tehtävässään hän saa tehdä Herran työtä.

”Rakastan Vapahtajaa, ja menen minne tahansa minua pyydetäänkin”, hän sanoo. ”Teen mitä tahansa minua pyydetäänkin. Sanon mitä tahansa minua pyydetäänkin.” Vanhin Montoya hyväksyttiin tehtävänsä kirkon 185. vuosikonferenssin lauantain iltapäiväkokouksessa.

Vanhin Montoya saa voimaa myös perheensä uskon perinnöstä. Hänen äitinsä isoisä Rafael Monroy on tärkeä henkilö kirkon historiassa Meksikossa. Vuonna 1915 Meksikon vallankumouksen aikaan joukko vallankumouksen kannattajia vangitsi veli Monroyn ja Vicente Moralesin, joka myös oli kirkon jäsen. Kummallekin sanottiin, että heidät vapautettaisiin, jos he – muiden vaatimusten täyttämisen ohella – kieltäisivät uskontonsa.

Nämä kaksi kieltäytyivät, ja teloitusr ryhmä ampui heidät.

Vanhin Montoya sanoo, että hänen äitinsä isoisän esimerkki on säilynyt voimallisena vaikutuksena hänen elämässään. ”Olen oppinut, että pelon tunteet voi voittaa uskon ja todistuksen tunteilla, kun tietää tekevänsä oikein.”

Vanhin Montoya syntyi 2. huhtikuuta 1960 Fresnossa Kaliforniassa Abel Montoyan ja Maclovia Monroyn perheeseen. Hän on asunut suurimman osan elämänsä Meksikossa.

Hän solmi avioliiton Maria del Carmen Balvastron kanssa Hermosillossa. Heidät sinetöitiin Mesan tempeleissä Arizonassa 6. huhtikuuta 1983. Heillä on viisi lasta.

Työskenneltyään kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Méxicon pohjoisella lähetyskentällä vuosina 1979–1981 hän on palvellut seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, korkean neuvoston jäsenenä, piispana, vaarnanjohtajana, vyöhykkeen tilintarkastajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä.

Vuonna 1986 hän suoritti tutkinnon Sonoran osavaltiossa yliopistossa pääaineenaan maataloustekniikka, ja hän on työskennellyt useissa johtotehtävissä Xerox-yhtymän palveluksessa sekä kirkon instituutinopettajana. ■

Vanhin Vern P. Stanfill

seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi

Vanhin Vern Perry Stanfill ei usko sattumiin. Hän uskoo, että ihmisten tiet risteävät tässä elämässä tarkoituksellisesti ja että Herra voi innoittaa lapsiaan olemaan siunauksena muille.

Vanhin Stanfill nauttii muiden palvelemisesta kirkossa, varsinkin työskennellessään ihmisten kanssa kasvokkain.

Hän syntyi 8. elokuuta 1957 Jed ja Peggy Stanfillin perheeseen, ja hän varttui karjatilalla lähellä Townsedia Montanassa Yhdysvalloissa. Hän oppi ahkeran työntöön arvon ja vaali todistustaan Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta. Vanhin Stanfill on perheen neljästä lapsesta kolmas, ja hänen kaksi vanhempaa veljeään ja nuorempi siskonsa ovat palvelleet uskollisesti kirkossa.

”Herran käsi vaikuttaa elämässämme meidän heikkouksistamme huolimatta”, hän sanoo. ”Vaimoni ja minä emme ole täydellisiä. Meillä ei ole täydellistä perhettä. Olemme vain tavallisia ihmisiä, jotka ovat pyrkineet elämään päivän kerrallaan ja antaneet Herran olla osa elämäämme.”

Palveltuana kokoaikaisessa lähetystyössä Toulousessa Ranskassa ja suorittuana Brigham Youngin yliopistossa tutkinnon pääaineenaan maatalousekonomia hän tapasi Alicia Coxin ja solmi tämän kanssa avioliiton. Heidät vihittiin Suolajärven tempeleissä 17. joulukuuta 1980.

Valmistuttuana yliopistosta Stanfillit muuttivat takaisin Montanaan, jotta vanhin Stanfill voisi olla apuna perheen karjatilan hoitamisessa sekä karjaan, heinään ja viljaan liittyvissä liiketoimissa. Hän myi liiketoiminnan vuonna 1998 ja alkoi hoitaa kiinteistö- ja finanssiosakesalkkua sekä organisoida hyväntekeväisyshankkeita ja omaisuuteen liittyviä asioita.

Vanhin Stanfill on lentänyt sekä työkseen että vapaa-aikana, ja hänellä on sekä liikennelentäjän lentolupakirja että helikopterilentäjän lupakirja.

Sen lisäksi että vanhin Stanfill on vaimonsa kanssa kasvattanut neljä tytärtä, hänellä on ollut tilaisuuksia palvella kirkossa vanhinten koorumin johtajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Saadessaan kutsun seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin hän palveli seitsemänkymmenen kuudennessa koorumissa. ■

Mary R. Durham

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Pyrkiessään pitämään kodin, kirkon tehtävien, uran ja muiden vastuiden asettamat vaatimukset tasapainossa koko avioliittonsa ajan Mary Richards Durham on huomannut, että kun hän ja hänen miehensä asettavat Herran ensimmäiselle sijalle, kaikki asettuu kohdalleen. ”Se on suloista. Jos luotat, Herra siunaa sinua”, hän sanoo.

Se on ajatus, jonka hän on nähnyt toistuvan monet kerran. Hänet kutsuttiin palvelemaan seurakunnan Nuorten Naisten johtajana samaan aikaan kuin hänen miehensä palveli vaarnan johtokunnassa. Myöhemmin he palvelivat yhdessä, kun hänen miehensä johti Tokion lähetyskenttää Japanissa vuosina 2000–2003. Nyt sisar Durham palvelee toisena neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa samaan aikaan kuin hänen miehensä aloittaa palvelemisen vyöhykeseitsenkymmenenä.

”Kun meillä ja Herralla on yhteinen ies, kaikki sujuu helposti”, hän sanoo.

Mary Lucille Richards syntyi 15. maaliskuuta 1954 Portsmouthissa Virginiassa Yhdysvalloissa L. Stephen Richards jr:n ja Annette Richardsin perheeseen. Jotta hänen isänsä voisi suorittaa lääketieteen tutkintonsa, perhe muutti Minneapolisiin Minnesotaan ennen kuin asetui Salt Lake Cityyn Utahiin.

Vanhempiensa sekä ison sukunsa uskon ja rakkauten hoivaamana sisar Durham oppi tuntemaan, että evankeliumi on totta. ”Evankeliumin mukaan eläminen on ollut onnellinen kokemus. Se ei ole ollut vaikeaa. Se on ollut hauskaa”, sisar Durham kertoo.

Ollessaan nuori nainen hän vakuuttui siitä, miten tärkeää on löytää kelvollinen nuori mies, jonka kanssa solmia avioliitto, ja hän päätti rukoilla asiasta päivittäin ja paastota sen hyväksi viikoittain. Lukion jälkeen hän meni opiskelemaan Brigham Youngin yliopistoon tanssistipendillä, ja hän tapasi Mark Durhamin, joka opiskeli Utahin yliopistossa. ”Tunnistin heti hänessä olevan hyvyyden”, sisar Durham sanoo.

Pari vihittiin Suolajärven temppelissä kesäkuussa vuonna 1974. Heillä on seitsemän lasta.

Sisar Durham on palvellut vaarnan Apuyhdistyksen johtajana, neuvonantajana seurakunnan Apuyhdistyksen johtokunnassa, Evankeliumin oppi -luokan opettajana, seurakunnan Nuorten Naisten johtajana sekä viimeksi Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenenä. ■

Stephen W. Owen

Nuorten Miesten ylijohtaja

Kun Stephen W. Owen oli 14-vuotias, hänen naapurinsa palkkasi hänet leikkaamaan nurmikon avaralla tontillaan sekä kitkemään puutarhansa joka viikko. ”Sen nurmikon leikkaaminen kesti kolme päivää”, kertoo hymyilevä veli Owen, joka hyväksyttiin Nuorten Miesten ylijohtajaksi 4. huhtikuuta 2015.

Kun nuori Stephen oli vihdoin valmis, hänen viisas työnantajansa pyysi hänet mukaansa kävelylle puutarhan läpi näyttääkseen muutamia rikkaruohoja, jotka olivat jääneet huomaamatta.

”Hän sanoi minulle, että minun piti kitkeä joka ikinen rikkaruoho”, veli Owen kertoo. ”Se oli ensimmäinen työpaikkani, ja se auttoi minua ymmärtämään, mitä tarkoittaa olla sitoutunut.”

Sinä vuonna veli Owen oppi paljon muutakin kuin nurmikon ja puutarhan hoitoa. Ensiksikin hän oppi, että vaikeiden asioiden tekeminen oikein tuo tyydytystä. Hän oppi myös arvostamaan opastajia.

Naapuri odotti Stephenin tekevän aivan parhaansa. ”Oli aivan kuin hän olisi sanonut minulle: ”Tiedän, mitä sinusta voi tulla, ja haluan auttaa sinua.””

Hän lisää, että jokainen nuori mies kirkossa tarvitsee sellaisia opastajia, jotka auttavat häntä tulemaan mahdollisimman hyväksi pappeudenhaltijaksi. ”Tunnen suurta myötätuntoa nuoria kohtaan”, hän sanoo. ”Rakastan heitä ja tiedän, että tämä on ratkaisevan tärkeää aikaa, joka muovaa mallin heidän loppuelämälleen.”

Veli Owen palveli San Antonion lähetyskentällä Texasissa, ja myöhemmin hän on palvellut partiojohtajana, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä ja vaarnanjohtajana.

Veli Owen on kotoisin Holladaysta Utahista, ja vuosina 2005–2008 hän johti Arcadian lähetyskenttää Kaliforniassa, missä hän palveli vaimonsa Jane Stringham Owenin kanssa. He solmivat avioliiton Provon temppelissä Utahissa 28. joulukuuta 1979. Heillä on viisi lasta.

Veli Owen syntyi 22. maaliskuuta 1958 Salt Lake Cityssä Utahissa Gordon ja Carolyn Owenin perheeseen. Hän suoritti taloustieteen loppututkinnon Utahin yliopistossa, ja hän on Provossa Utahissa toimivan Great Harvest Bread Companyn johtaja. ■

Douglas D. Holmes

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Miesten ylimässä johtokunnassa

Tämän sukupolven nuorilla on suurempi kyky kuuliaisuuteen kuin millään aiemmalla sukupolvella. Luulen, että se kuuluu Herran aikatauluun ja valmistautumiseen näitä aikoja varten, joita elämme”, sanoo veli Douglas D. Holmes, joka hyväksyttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi Nuorten Miesten ylimpään johtokuntaan 4. huhtikuuta 2015.

Veli Holmes syntyi 27. helmikuuta 1961 Salt Lake Cityssä Utahissa Dee W. ja Melba Howell Holmesin perheeseen, ja hän varttui Cottonwood Heightsissa Utahissa.

Palveltuaan Glasgow’n lähetyskentällä Skotlannissa vuosina 1980–1982 veli Holmes suoritti Brigham Youngin yliopistossa alemman korkeakoulututkinnon perhetieteessä vuonna 1986 ja jatkoi kohti kauppateiden maisterin tutkintoa, jonka hän suoritti saman yliopiston Marriott School of Management -laitoksessa.

Valmistumisensa jälkeen hän toimi kolme vuotta liikkeenjohdon konsulttina. Sitten hän aloitti menestyksekkään uran televiestintäteollisuudessa, ja hänestä tuli Media One -yhtymän strategia- ja yrityskehittämisen varatoimitusjohtaja. Vuodesta 2000 lähtien siihen asti, kunnes hänet kutsuttiin lähetysjohtajaksi vuonna 2010, ja jälleen vuodesta 2013 hän on ollut yrittäjänä sijoitus- ja kiinteistöalalla.

Hän on antanut paljon ajastaan ja lahjoistaan voittoa tavoittelemattomille järjestöille palvellen useiden järjestöjen johtokunnissa: United Way Davisin piirikunnassa Utahissa, Parents for Choice in Education, Safe Harbor Women’s Shelter Davisin piirikunnassa ja Academy for Creating Enterprise.

Hän on palvellut seurakunnan lähetystyönjohtajana, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, piispana ja nyt viimeksi neuvonantajana vaarnan johtokunnassa. Hän johti Detroitin lähetyskenttää Michiganissa Yhdysvalloissa vuosina 2010–2013.

Hän solmi avioliiton Erin Sue Toonen kanssa Suolajärven temppelissä 22. kesäkuuta 1985. Heillä on kuusi lasta.

”Olemme nähneet elämässämme sanan voiman, olipa kyse profeettojen sanasta tai pyhien kirjoitusten sanasta tai Pyhän Hengen kuiskauksista”, veli Holmes sanoo. ■

M. Joseph Brough

toinen neuvonantaja Nuorten Miesten
ylimmässä johtokunnassa

Niiden kolmen vuoden aikana, jolloin M. Joseph Brough palveli Guatemalan keskisen lähetyskentän johtajana Guatemalassa (vuosina 2011–2014), hän menetti sekä isänsä että appensa.

Vaikka hänen vaimonsa olisi voinut palata Yhdysvaltoihin hautajaisia varten, kummassakin tilanteessa pariskunta päätti, että sisar Broughin pitäisi jäädä Guatemalaan ja jatkaa heidän lähetystyötään. ”Tiesimme, että meidän oli parempi jäädä maahan ja työskennellä mahdollisimman hyvin”, sanoo veli Brough, joka kutsuttiin toiseksi neuvonantajaksi Nuorten Miesten ylimpään johtokuntaan 4. huhtikuuta 2015. ”Juuri sitä vaimoni isä ja oma isäni olisivat odottaneet meiltä.”

Veli Brough syntyi Salt Lake Cityssä Utahissa 11. joulukuuta 1963 Monte J. ja Ada B. Broughin perheeseen. Hän vietti nuoruutensa Farmingtonissa Utahissa ja Robertsonissa Wyomingissa. Kun Josephin isä, joka palveli myöhemmin seitsemänkymmenen koorumin jäsenenä, kutsuttiin lähetysjohtajaksi, perhe muutti Minnesotaan. Joseph opiskeli viimeistä vuotta lukiossa, kun hänen isänsä sai päätökseen palvelunsa lähetysjohtajana. Lukioon palaamisen sijaan Joseph suoritti ylioppilastutkintoa vastaavan kokeen ja pääsi suoraan Weberin osavaltiolliseen yliopistoon Ogdenissa Utahissa.

Hänen vanhempansa pitivät kuitenkin kiinni siitä, että hän suorittaisi seminaarin loppuun ja saisi neljän vuoden todistuksen. Juuri osallistuessaan seminaariin Davisin lukiossa hän tapasi tulevan vaimonsa Emily Jane Thompsonin. He solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 25. huhtikuuta 1985. Heillä on neljä lasta.

Ennen kuin he menivät naimisiin, veli Brough palveli lähetysaarnajana Quetzaltenangon lähetyskentällä Guatemalassa. Hänen lähetysjohtajansa Jorge H. Perez on ollut ”mies, jolla on ollut elämässäni mitä suurin vaikutus”, hän kertoo.

Veli Brough suoritti Utahin yliopistossa alemman korkeakoulututkinnon pääaineenaan talous ja ylempään korkeakoulututkinnon pääaineenaan liiketaloustiede. Hän on Utahissa toimivan Rotational Molding -yrityksen perustaja ja omistaja. Kirkossa hän on palvellut piispana, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana ja korkean neuvoston jäsenenä. ■

Annette Everettin teos Sun eteesi

*"Sun eteesi mä painan pään
Ja kiitoksen tuon Sulle tään.
Taas lauluaan soi sydämeini,
Kun Henkes koskee kieleen sen.
Sun sanas kauniit kuulla sain.
Siks pyydän: ole oppaanain.
Ne sinetöi mun syömmeeni,
Ett tekisin mä osani."
(MAP-lauluja, 98)*

"Siunatkoon meidän taivaallinen Isämme meitä niin että meillä voi olla tempelipalvelun henki, että voimme olla kuuliaisia Hänen käskyilleen ja että voimme tarkasti seurata Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen askelia", sanoi presidentti Thomas S. Monson kirkon 185. vuosikonferenssissa. "Todistan, että Hän on meidän Lunastajamme. Hän on Jumalan Poika. Juuri Hän nousi haudasta sinä ensimmäisenä pääsiäisaamuna tuoden mukanaan ikuisen elämän lahjan kaikille Jumalan lapsille."

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO